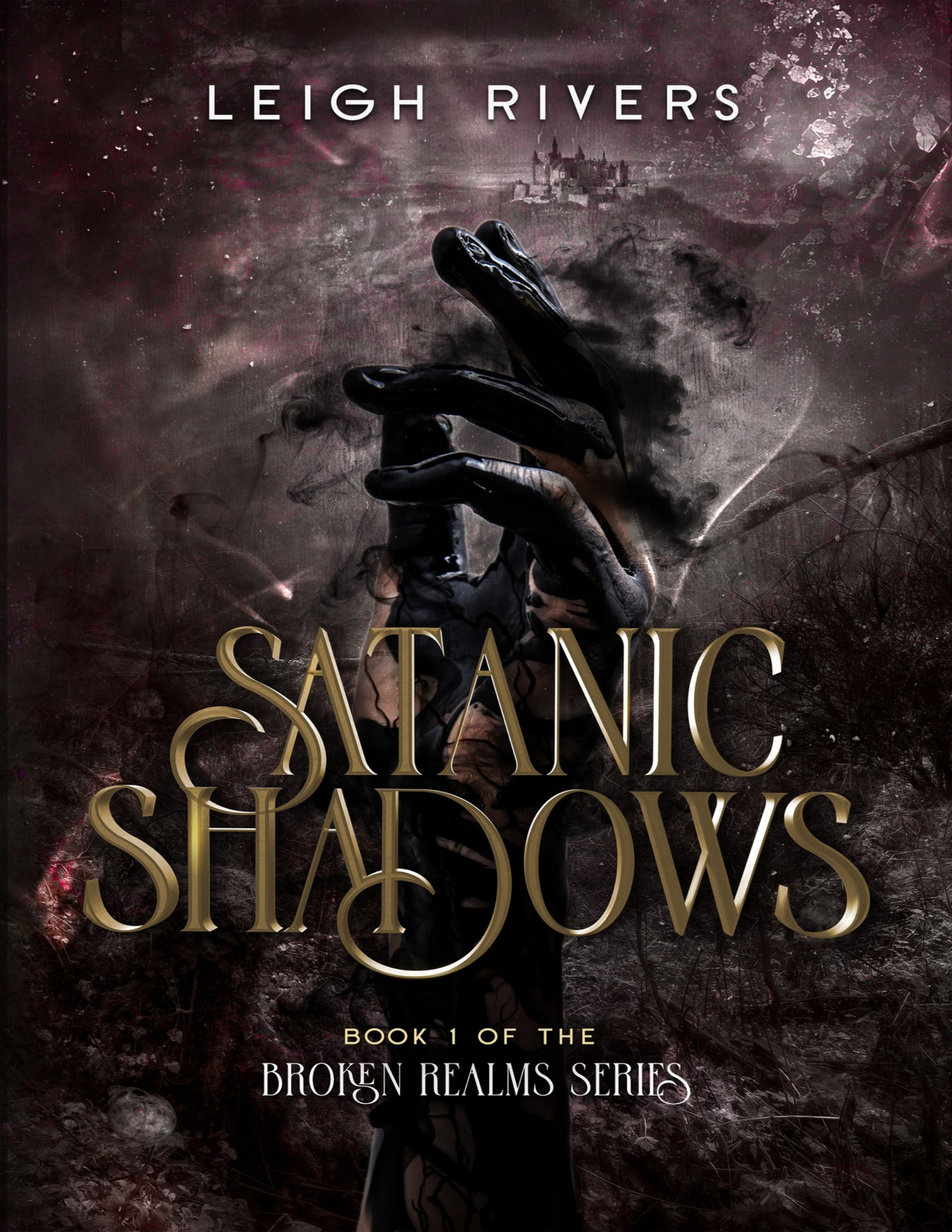

LEIGH RIVERS
SATANIC SHADOWS
BOOK 1 OF THE
BROKEN REALMS SERIES

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirikitaplarsohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
https://t.me/cevirigilleryorum

Not: Türkiye'de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.
Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.
Sevgiler.
Çevirigiller Ekibi.

SATANIG SHAŁ□OWS

BROKEN REAL@S SERİSİNİN 1. KİTABI

LeI gh RI vers

Telif Hakkı© 2024 yazan Leigh Rivers

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve yasaların izin verdiği diğer bazı ticari olmayan kullanımlar dışında, yazarın önceden yazılı izni olmaksızın fotoğraf, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz, iletilemez veya yeniden satılamaz ya da herhangi bir veri tabanında veya erişim sisteminde saklanamaz.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazar tarafından yaratılmış veya hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Birinci Baskı 2024

Laura **tarafından** Ten Thousand Editing and Book Design'da **düzenlendi**

PSR Editing'den Lauren **tarafından düzeltildi**

Kapak: Ashes & Vellichor Designs

Contents

İçerik Listesi İthaf
Önsöz
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14

15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
Yazar Hakkında

Content List

Zorunlu cinsel temas, hafızayla oynama, şiddet ve cinayet tehditleri, kan, aşağılama, boğma, boğmaya teşebbüs, gölge oyunu, adam kaçırma, zorbalık ve saldırı teşebbüsü.

Dedication

Gölge saplantısı olan tüm iyi küçük insanlar için.

PROLOGUE

"Kasayı saydınız mı?"

"D Önlüğümü çıkarıp başımı salladım. "Evet. Elli kısa. Belki de yeni kıza göz kulak olmamız gerekiyordur."

Clarissa iç geçiriyor ve bir hata yapmış olma ihtimalime karşı saymak için kasaya gidiyor. Yaptığımdan değil. Yeni garsonumuzun elini daldırdığı sonucuna varmadan önce o şeyi üç kez saydım.

"Sabah görüşürüz," diye sesleniyor bana. "On

iki saat daha cehennem için sabırsızlanıyorum."

Kapıyı açtığımda lokantanın zili çalıyor, nihayet günümün sonuna gelmişim. Ayaklarım ağrıyor, saçlarım dağınık ve tokasından sarkıyor ve işleri daha da iyi hale getirmek için gökten yağmur yağıyor ve ceketim yok.

Arabamın kilidini açtığımda bip sesi geliyor - eski, paslı ama beni haftanın beş günü evimden işe götürüyor. Eyaletler arası yolda on beş dakika ilerlerken esniyorum ve telefonumu kontrol etmeyi reddediyorum. Grayson'ın bu akşam ne zaman buluşacağımızı öğrenmek için DM'lerimi dolduracağına şüphe yok.

Clarissa onu erkek arkadaşım sanıyor ve onu ne kadar düzeltirsem düzelteyim, menfaatleri olan arkadaşlar düzenini asla anlamıyor.

Ama bir şeyler yapmayı planlamış olsak da eve gitmeyi, köpeğim Toodles'ı gezdirmeyi ve kanepeye kıvrılıp uyuyana kadar film izlemeyi tercih ederim.

Kapıma gelene kadar dört kat tırmanarak daireme ulaştığımda gece olmuştu. Toodles havlıyor, içeri girdiğimde üzerime atlıyor. Postalarımı çiğnedi ama onun dışında ev eğitiminde iyi gidiyor.

Ben tasmasını ve koşum takımını alırken Labrador kibarca oturuyor ama kapının hafifçe vurulduğunu duyunca duraksıyorum.

Kaşlarımı çatarak göz deliğinden dışarı bakıyorum, Grayson'ı gördüğümde omuzlarım çöküyor. Sarı saçları alnına dökülmüş, kapüşonu kalkmış ve ben kapıyı aniden açtığımda geri çekiliyor.

"Burada ne yapıyorsun?"

Omuz silkiyor. "Mesajlarıma hiç cevap vermedin ve planlarımız vardı."

Beni yanlış anlamayın, Grayson'ın hiçbir sorunu yok. O tatlı, komik ve yatağımı nasıl sıcak tutacağını biliyor, ama bizi daha ileri gitmeye iten bir kıvılcım hiç olmadı. Çıkmayı hiç konuşmadık bile. İkimiz de aynı yetimhaneye yerleştirildiğimizden ve bir şekilde aynı kasabadaki ailelerin yanına düştüğümüzden beri yıllardır arkadaşız. İkimiz de on sekiz yaşına geldiğimizde ve kendimizi bir kez daha evsiz bulduğumuzda, birbirimizin yeniden ayağa kalkmasına yardımcı olduk. Tesadüfe bakın ki, onun bizde kaldığı zamanlardan birinde birlikte uyuduk. O zamandan beri bu böyle.

Toodles onun üzerine atlıyor ve Grayson sırıtarak ona bir bebek gibi gevezelik etmeye başlıyor. "Eve yeni mi geldin? İkinizle birlikte yürüyüşe gelmemi ister misiniz?"

"Elbette." Tasmasını ona uzattım. "Bekleyin lütfen. Yağmurluğumu bulmam için bana iki saniye ver."

Ben montumu ararken Toodles'ın yanına çömelip kulağını kaşıyor ama yatak odama girdiğimde bir el ağzımı kapatıyor.

İri yarı, pelerinli, maskeli bir kişi parmağının ucuyla duvarıma bir şey çizerken elini ağzımın üzerinde tutuyor. Duvar kâğıdı yandığında gözlerim açılıyor, bir sembol beliriyor ve sembolün ortası dönmeye başladığında bacaklarımı tekmelemeye çalışıyorum. Duvarım bükülmeye başladığında dehşet beni ele geçiriyor, karanlık bir deliğe dönüştüğünde kalbim korkuyla göğsümden hızla atıyor.

Grayson, Toodles'la birlikte iki saniye ötede duruyor ama boğuk çığlıklarımı ya da bileklerimi metal kelepçelerle birbirine bağlayan maskeli varlıklardan bir diğerinden kaçmaya çalışırken kitaplığımı tekmelediğimi duyamıyor.

Oda o kadar soğuyor ki maskelerinin deliklerinden nefeslerini görebiliyorum ve duvar karanlık bir girdaba açıldığında, beni kaçıranlarla birlikte içine çekiliyorum ve her şey dönüyor, görüşüm kaybolurken içim düğümleniyor ve kıvrılıyor ve kendimi düşerken hissettiğimde çıkardığım çığlık sessiz kalıyor.

Düşüyor, düşüyor ve düşüyor.

Ta ki dizlerim sert bir şeye çarpana, ellerim artık kelepçelerden kurtulana ve parmaklarım kuma gömülürken ciğerlerime hava çekene kadar.

Ayaklarıma su doluyor ve soğuktan titriyorum, görüş alanımda bir çift siyah bot belirince boğuluyorum.

Daha önce gördüğüm her şeyden daha uzun boylu, yatak odamda olmayan biri çömeliyor, yüzü beni esir alanlarla aynı maskeyle örtülü. Büyük, sıcak eller yüzümü kavrıyor, başımı geriye doğru iterek gözlerimin yeşil olanlarla çarpışmasını sağlıyor. Sanki ruhumu arıyorlarmış gibi hissediyorum, sonra o kişi uzaklaşıyor, sanki sadece dokunmak bile onları yakıyormuş gibi.

"O insan mı?"

"Öyle

görünüyor."

Bir erkeğin sesi maskenin altında boğuklaşırken, adam nefesinin altında küfrediyor. "Bu nasıl mümkün olabilir?" Kimse cevap vermeyince başını sallar ve arkasını döner. "İnsanı odasına götürün."

Ayağa kalktım, gözlerim gökyüzünü gizleyen ağaçların gölgesine dikildi, ta ki gördüğüm manzara karşısında nefesim kesilene kadar.

Bir kale. Bir kale. Sadece tarih derslerinde ya da harabelerde gördüğüm türden. Her köşeyi kuleler kaplıyor, o kadar yüksekler ki taş basamaklardan girişe doğru sürüklenirken onlara bakmak boynumu ağrıtıyor.

"Seni ne zamandır aradığımızı tahmin bile edemezsin," diyor boğuk ses, beni kapılardan taş duvarları kaplayan mumların aydınlattığı bir koridora götürürken.

Burası boş, soğuk, karanlık ve yatakhane odaları dedikleri yere ulaştığımda içeri atılıyorum.

Yere düştüğümde ciğerlerim sıkışıyor, vücudum titriyor ve şömineye, şifonyere ve sayvanlı yatağa baktığımda, gözlerim yatağın üzerine düzgünce yerleştirilmiş bir okul üniformasına takılıyor.

1

Turada bulunma sebebim, müdirenin Ölümlüler Diyarı'ndan alınıp bu ıssız adaya getirilmeme karar vermiş olması. Hiçbir yerin ortasında. Dünyanın sonuna kadar uzanıyormuş gibi görünen bir denizle çevrili. Odama getirildiğimden bu yana geçen bir hafta boyunca penceremin önünde durup güneşin doğuşunu ve batışını, ayın gökyüzünü ele geçirişini izledim. sahne ve suyun sahille buluşma şekli.

Geniş bir ormanın sağında neredeyse tüm adayı kaplayan bir göl var ve yemin ederim içinde yüzen son derece büyük bir şey gördüm.

Burası normal değil. Bu insanlar-şeyler-normal değil.

Okul üniforması vücuduma dar geliyor. Siyah gömlek boğazıma kadar düğmeli, üzerinde akademi arması olan siyah bir kravat var ve buna uygun pileli bir etek kalçalarımın üzerinde duruyor.

Bir rüyadaymışım gibi hissediyorum. Bir kâbusun. Bugün derslerin ilk günü ve cevap almak için müdire hanımla görüşme talebim şimdiden reddedildi. Herkes benden uzun. Acayip derecede uzun. Bazıları benim dilimi konuşmuyor ve insan olmadıklarına eminim.

Olmadıklarını biliyorum. Bu adada benden başka kimse değil.

Kapım çalındığında sıçrıyorum. Kapı tekrar çalındığında kanım donuyor ve üniformamı düzeltip kapıyı yavaşça iki kıza bakıyorum.

Biri bana sırıtıyor. "Merhaba, ben Poppy."

Diğeri, belli ki Poppy'nin tek yumurta ikizi, sıkılmış görünüyor. "Mel," diye selamlıyor kalçasını dışarı çıkararak. "İlk dersimiz var ve Bayan Dalton

seni almaya geldik, böylece tanıtım gününü kaçırdığın için nereye gideceğini biliyorsun. Çantanı al."

"I..." Sesim titriyor ve kesiliyor, elim kolumu aşağı yukarı ovuşturuyor. "Eve gitmeme yardım edebilir misin?"

"Hayır," diye cevap verirken, neşeli olan yanımdan geçip odama giriyor ve çantamı alıp omzuma atıyor. "Gidelim, Sera."

"Adımı nereden biliyorsun?"

Mel, Poppy yanıt vermeyince onu dürtüyor. Gülümsemesi duraksıyor, ama tekrar boyuyor. "Bayan Dalton bize söyledi. Hemen gitmemiz gerek, yoksa ilk dersimize geç kalacağız."

Kapıyı suratlarına çarpmamı ve banyoya saklanmamı söyleyen her şeye rağmen, yurt odama son bir kez bakıyorum ve onları koridora kadar takip ediyorum - mumlar ve resimlerle kaplı taş duvarlar ve kızların yurt odalarının kurallarını açıklayan iğnelenmiş bir kağıt parçası.

Onları okumaya zahmet etmiyorum. Burada olmam bir hata. Poppy konuşmaya başladıkça bunun ne kadar doğru olduğunu daha iyi anlıyorum.

"Yani, ilk ders ölümlü çalışmaları. Hepimiz insanların yöntemlerini öğrenmeliyiz ki diyarlardan onların dünyasına geçebilelim. Yarın, insanlar gibi nasıl dövüşeceğimizi öğrenmek için savaş konusunu işleyeceğiz." Dedi. "Güçlerimizi kullanarak kendimizi savunamıyor olmamız oldukça can sıkıcı. Siz ne kullanıyorsunuz?"

Kaşlarımı çattım. "Ben hiçbir şey kullanmıyorum."

Kıkırdıyor. "Hepimiz bir çeşit güce sahibiz. Mel ve ben ikiziz, bu yüzden güçlerimiz tamamen aynı. Suyu kontrol ediyoruz ve acı hissetmiyoruz."

Yutkunuyorum. "Ben... Ben insanım."

Mel ve Poppy yürümeyi bırakıp bana döndüler. "Ne?"

Çantamı omzuma çekerek dudağımı çiğniyorum. "Birileri evime geldi ve beni buraya getirdi. Ben dünyalıyım."

Mel Poppy'ye bakar. "Dünya Ölümlüler Diyarı'dır."

"Oh," diye cevap veriyor, kafası karışmış bir şekilde. "O zaman muhtemelen burada öleceksin." Gözlerim açılıyor ve bir adım geri çekiliyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Derslerden kalırsanız zindana atılırsınız. Çoğumuz oradan geri dönemeyiz. Tüm derslerimizi geçip Ölümlüler Âlemine geçebileceğimizi kanıtlamak için bir yılımız var ama zaten insansanız neden burada olduğunuzu anlamıyorum. Muhtemelen öğrenir öğrenmez sizden kurtulacaklardır."

Mel ona dirsek atar. "Seni aptal."

Ama çantamı çoktan bıraktım ve spiral taş merdivenlerden aşağıya doğru koşmak için ayağa kalktım, dibe ulaştığımda neredeyse kayıyordum. Ana koridordan çıkışa doğru koşarken üzerimde yükselen öğrenciler bana bakıyor ve ben kapıları iterek açıp umutsuzca sahilin kenarındaki iskeleye ulaşmaya çalışırken kimse beni durdurmuyor, küçük tekneye binip buradan uzaklaşmam gerekiyor.

Ayaklarım beni patikadan suya doğru götürür götürmez, birdenbire büyük bir kütle beliriyor ve göğsüne öyle sert çarpıyorum ki, geriye savrulup başımın arkasını yere çarpıyorum.

Görüşüm bulanıklaşıyor ve doğrulduğumda inliyorum, üzerimde duran gölge güneşi gölgeliyor ve etrafımdaki her şeyi karanlığa çeviriyor.

Saçları kar gibi beyaz, neredeyse gümüş rengi, gözleri gördüğüm en yeşil adam görüş alanıma girdiğinde bakışlarında umutsuz bir ifade fark ediyorum.

"Siz de ?" Ayağa kalkarak bağırıyorum. Göğsüne zar zor ulaştım.

Sözlerim üzerine yakışıklı yüzündeki endişeli ifade kayboluyor ve çenesi sertleşiyor, gözleri kararıyor. Bir adım öne çıkıyor ve göz teması kurmaya çalıştığımda boynum ağrıyor.

"Dane," diyor. "Beni hiç duydun mu?"

Titreyerek başımı sallıyorum. "Hiç duymadım."

Yüzündeki endişe tamamen kayboluyor, yerini öfke alıyor ve çenemi sıkıca kavrayıp beni iskeleye doğru sürüklüyor ve kulağıma fısıldıyor. "Sen buraya ait değilsin, insan. Bu lanet haftanın sonuna kadar paramparça olacaksın."

Beni ileri doğru itti ve iskelenin başlangıcına düşmek yerine basınç sardı, her şey döndü ve yurt odamın zeminine düştüm.

2

Tütün şatoda yankılanan büyükbabamın saati çalmaya başlıyor ve bana derse on dakika kaldığını söylüyor. Son on dakikadır banyo aynasındaki yansımama bakıyordum, bu sırada Mel ve Poppy saçları hakkında tartışıyor.

Mel yanımdaki lavaboya yaslanmış, siyah saçlarını parmağında döndürürken bir yandan da ikizine bakıyor. "Hâlâ kesmemen gerektiğini düşünüyorum," diyor, tehlikeli bir silah sayılabilecek son derece uzun ve sivri bir tırnağını kullanarak kız kardeşinin kısa buklelerini omuzlarının hemen üzerinden fiskeliyor. "Neden uçlarını pembeye boyadın? Şuna benziyorsun... İnsanlar buna ne diyor? Barbie bebek."

Onaylamak için bana bakıyor, ben de kısa bir baş sallama hareketi yapıyorum.

Poppy kız kardeşine kaşlarını çatıyor, gözleri sarı sarı parlıyor. "Ölümlüler saçlarını boyar ve profesörler mezuniyette onların arasında yaşayabilmemizi istiyor. Sen tırnaklarını bıçaklara benzetmek için uzattın, benim saçlarımı boyamamın ne zararı var?"

"Gülünç görünüyorsun. Sera'nın kahverengi saçları var ve o bir insan. Ve göz kalemi ile ne yapıyorsun? Sen kedi değilsin," diye cevap veriyor ikizi.

Poppy'nin artan öfkesini görmezden gelerek bana döndü. "Seninle sınıfta buluşuruz, Sera."

"Yolda birbirinizi öldürmemeye çalışın."

Ellerimi yıkamayı bitirdiğimde orman yeşili gözlerim bana bakıyor. Arkadaşlarım son dört hafta içinde görünüşlerini çok değiştirdiler. Benim etrafımda olmak, insan gibi görünme konusundaki yeni takıntılarına kesinlikle yardımcı olmuyor

-Her gün bana güçsüz olmanın nasıl bir şey olduğu ve yaşlılıktan ölmekten korkup korkmadığımla ilgili birçok soru soruyorlar.

Yine de sorularına alıştım. İlk başlarda öğrencilerin ölümsüz olması beni tedirgin ediyordu ama şimdi bazı sınıf arkadaşlarım korkutucu olsa da ben sadece bu adadan kurtulmaya odaklanmış durumdayım. Bir ay. Koca bir ay geçti ve hâlâ neden bu adada olduğuma dair bir cevabım yok.

Ben buradayım.

Tuvaletten çıktığımda koridorlar kalabalık, öğrenciler aceleyle sınıflarına doğru ilerliyor, bazıları kalabalığın arasından geçmeye çalışırken bana ters ters bakıyor.

Önümde biri beliriyor ve sert bir omuz benimkine çarpıyor. Ani çarpışma o kadar sert ki yere düşüyorum, dudaklarımdan bir hava kaçıyor ve kitaplarım yere saçılıyor.

Bir ay önce sahilde karşıma çıkan aynı kişi bana bakıyor -koyu kaşları, sol gözünün üzerine düşen beyaz saçları, boynumu eğmeme neden olacak kadar uzun boyu.

Dirseklerini kalçalarına dayayarak benim hizama yaklaştığında, iri cüsseli varlığa kaşlarımı çatıyorum. Önünde diz çökmüş, eşyalarımı toplamaya çalışan beni görünce gözleri dans ediyor.

"Nereye gittiğine dikkat etmelisin. Bu artık günlük bir olay gibi görünüyor."

Gözlerimi ve yüzümü kapatan birkaç tutam saçımı oynatarak kulaklarımın arkasına sıkıştırıyor. Hareketi yumuşak olsa da, ifadesi ve bana bakışı farklı bir hikaye anlatıyor.

"Sınıfta görüşürüz, ölümlü."

Onu tokatlayarak uzaklaştırıyorum ve omurgasını dikleştirip bana sırıtarak bakarken eşyalarımı topluyorum. "Bana dokunmayı kes. Sana yolumdan çekilmeni söyledim zaten."

Bana bakıyor, gözleri yeşilden gümüşe parlıyor, bana bakarken her zaman yaptıkları gibi. Dişlerini sıkmış, çenesinin ne kadar gergin olduğunu anlayabiliyorum.

Hâlâ ne tür bir ölümsüz olduğunu öğrenemedim. Ne olursa olsun, beni korkutmuyor.

Sanki aklımı okumuş gibi yumuşak bir kahkaha atıyor ve omzunun üzerinden gelen profesöre bakıyor. O yaklaşırken koridor boşalıyor.

"Seraphine Winters!"

Elini sallıyor ve görünmez parmakları boğazımı sıkıca sarıyor, ben boğulurken beni ayağa kaldırıyor.

"Sorun çıkarmayı bırak ve sınıfına git!" Zorbamla yüzleşmek için döndüğünde sesi alçaldı. "Onun sakarlığı için sadece özür dileyebilirim, Bay Dalton."

"Özre gerek yok," diyor derin bir ses tonuyla, ben debelenirken bakışlarını bedenimde bir aşağı bir yukarı gezdiriyor. Gülümserken gamzeleri derinlere gömülüyor. "Sanırım insan herkes için dizlerinin üzerinde olmayı seviyor. Belki de orada kalmalı. Ait olduğu tek yer orası gibi görünüyor."

Adı Dane Dalton. Okul müdiresinin oğlu ve akademideki en büyük sersem o. Fırsatım olsa onu ellerimle öldürürdüm. Burada kapana kısılmış olmak yeterince kötü değilmiş gibi, Dane'in bana karşı gereksiz bir öfkesi var, sanki sadece onunla aynı havayı soluyarak tüm hayatını mahvetmişim gibi.

Gıcır gıcır beyaz kelepçelerini düzeltip arkadaşlarını da yanına alarak ortadan kaybolmadan önce bana bakıp gülüyor.

Öğretmen yüzünü buruşturarak bana bakıyor ve sonra görünmez tutuşunu bırakıyor. Bir kez daha acı içinde yere düşüyorum. Topukları benden uzaklaşırken kötü bir yorum yapmamaya çalışıyorum.

Şiddetin övüldüğü, zayıf ve ölümlülerin cezalandırıldığı Quarrierton Akademisi'ne hoş geldiniz.

3

Tölümlü çalışmaları dersi bana kompleks veriyor. Bu modülü geçeceğim kesin ama herkesin etrafında oturup her şeyi küçümsemek
İnsanlar beni küçük ve işe yaramaz hissettiriyor.

Bütün gece beni uyanık tutan korkunç çığlıklar yüzünden hiç uyumamakla kalmadım, aynı zamanda birisi kitaplarımı çaldı, bu yüzden profesörden kaşlarımı çatmama neden olan bir kağıt ve kalem ödünç almam gerekti.

O yeşil. Masasındaki eşyalara çarpıp duran kuyruğuna eşlik edecek pulları ve kafasına göre çok büyük gözleri var.

"İnsanların büyüsü yok sanıyordum?" Dane'in en iyi arkadaşı Orsen, Mel'in sorusunu yarıda keserek ona ters ters bakmasına neden oluyor. Uzun tırnaklarıyla onu bıçaklamak istiyormuş gibi görünüyor.

Mel onun hayranı değil, tıpkı benim onun normal olamayacak kadar uzun boylu liderinin hayranı olmadığım gibi.

Profesör geniş burun deliklerinden bir buhar bulutu çıkarır. "Öyle değil."

Cep telefonunu başının üzerine kaldırıyor. Acaba ona artık kimsenin siyah-beyaz telefon tuğlası kullanmadığını söylemeli miyim? "Bu alet ölümlülerin iletişim kurma yöntemi. Adadan ayrılmanıza izin verilirse ve verildiğinde, öğrencilerin nasıl kullanılacağını bilmeleri gerekecek."

"Ne işe yarar?" diye sorar biri. "Güçleri nedir?"

"Onuncu kez söylüyorum, hiçbir gücü yok." Az önce yere düşürdüğü zımbaya bakarak elindeki kalemi şaklatıyor. "Ben zaten

uyduları ve mesajlaşma servisini açıkladım. Bunları tekrar açıklamamı isteyen var mı?"

Sinir bozucu bir şekilde, birisi evet der. Profesör tuş takımındaki rakamların aynı zamanda nasıl harflere sahip olduğunu anlatıyor. Öğrencilerden bazıları not alıyor, bazıları ise hiç oralı olmuyor ama Dane Dalton bakışlarını bana yöneltmeden önce nefesinin altından ölümlülerin ne kadar gülünç ve zayıf olduklarını mırıldanıyor.

Tepki vermem için beni kışkırtıyor ama ben onun yerine gibi davranıyorum. Parmağını şıklatıyor ve tüm notlarım yere düşüyor.

"Sera Winters!"

Profesör tebeşirini bana fırlatırken ona gözlerimi deviriyorum. Masamdan sekip yerde yuvarlanıyor.

Kâğıtlarıma uzanırken ona doğru "Sik kafalı," diye hırlıyorum. "Büyü artık."

Bir rüzgâr saçlarımı savuruyor ve o da bağırıyor, "Dil, Bayan Winters!"

Herkesin gökyüzünde uydular olduğunu ve internetin bir şey olduğunu inkâr ettiği yaklaşık yirmi dakikanın ardından profesör masasına oturdu. "Bir sonraki konuya geçmeden önce sorusu olan var mı?"

Bir el kalkıyor ve tüm sınıf inliyor. "Her şeyi özetlemek gerekirse," diyor bir öğrenci, "cep telefonları bir tür sihirdir."

Kertenkeleye benzeyen gözlerini deviriyor. "Hepiniz çekilmez mutantlarsınız."

Yirmi yıl boyunca bir öğretmenin öğrencileriyle bu şekilde konuştuğuna hiç tanık olmamıştım. Kovulurlar ve bir daha asla öğretmenlik yapmalarına izin verilmezdi. Ama bütün profesörler onun gibi. Cezalandırma yetkilerini bir kenara atıp her bir öğrenciyle aşağılarcasına konuşuyorlar.

Profesör masasına doğru yürür ve ikinci bir telefon çıkarır. "Bir cep telefonu sizde, diğer cep telefonu da iletişim kurmaya çalıştığınız kişide olacak. Her birinin benzersiz bir numarası var. Tuş takımından bu numarayı çevireceksiniz ve..." Bunu konuşurken yapar ve diğer cep telefonu çok sesli bir zil sesi çalmaya başlar.

"Ölümlüler bundan daha acınası olabilir mi?" Dane'in arkadaşlarından birine mırıldandığını duyuyorum. "Gereksiz teknoloji, hem de ne için? Biriyle konuşman gerekiyorsa, git onu gör."

Onu tokatlamayı düşünüyorum. Tüm bu küçük yorumlar beni hedef alıyor. Bunu yaptığını biliyor ve benim de bildiğimi biliyor. Bu onu sadece beni daha da kızdırmaya itiyor.

Yine de, güçleri olmayan bir insan olmanın dışında, benden gerçekten hoşlanmaması için hiçbir nedeni yok. Ama ne olursa olsun, her gün bana kötü bir

yorum yapıyor, bana iğrenç diyor ve bir hastalığım varmış gibi davranıyor. Şimdiye kadar taşaklarına tekme atmadığım için şanslı.

Poppy deli gibi soru soruyor, ben de öğretmen bilmediği için cevaplamak zorunda kalıyorum. Hatta sınıfa cep telefonlarının elindeki tuğladan daha gelişmiş olduğunu, artık renkli dokunmatik ekranları olduğunu söylüyorum.

Daha sosyal medyaya başlamadık bile. Bunu kafası karışmış on sekiz ölümsüze açıklamaya çalıştığınızı hayal edin. Gelecek hafta, çocukken kendi dünyalarında öğretilenlere kıyasla insan eğitiminin nasıl işlediğini ele alacağımız için mutluyum diyelim. Çünkü yarın benim dünyama fırlatılsalar, bir başparmak gibi göze batarlar ve muhtemelen ilk bir saat içinde tutuklanırlar.

Eğer mezun olurlarsa.

Başarısızlık, en baştan başlamak ve tüm sınavlara yeniden girmek demektir. Onların çökmekte olan alemlerinden kaçmanın tek yolu bu.

Diğer öğrenciler ve geçmişleri hakkında henüz pek bir şey öğrenemedim ama bazı detaylara sahibim. Çok sayıda diyar var ve görünüşe göre benimki en güvenli olanı ve şu anda bir lanet tarafından ele geçirilmemiş. Şimdiye kadar üç tanesini öğrendim. Su, hava ve ateş.

Bir de benim diyarım var. Ölümlüler Diyarı.

Diğer düşmüş diyarları henüz öğrenmedik. Bunun zor bir konu ve gereksiz bir bilgi olabileceğini düşünüyorum. Bu yerlerden geldiklerinde neden kendi tarihlerini bilmeleri gerektiği konusunda hâlâ bir fikrim yok. Benim diyarıma girebilmek için neden kendi diyarlarının tarihinden sınava girsinler ki?

Yirmi yıldır yeryüzünde dolaşıyorum ve bir kez bile uyum sağlamaya çalışan bir ölümsüze rastlamadım, gerçi kendilerini insan gibi gösterebilen bir grup yaratık olarak, benim gibi davranmak kolay olurdu sanırım.

"Şimdi bizi ortak mı yapacaksın?" Poppy kalemini masaya vurarak soruyor. "Yoksa kendi ortaklarımızı mı bulacağız?"

"Hayır, dışarıdaki panoya yılın geri kalanında kiminle ortak çalışacağınızı yazacağım. Bu da tüm ödevlerinizin ortaklaşa yapılacağı anlamına geliyor." Ve dersin bittiğini ve bir sonraki dersin başlayacağını gösteren büyükbabanın saatinin sesiyle birlikte yeşil bir duman püskürterek ortadan kayboluyor.

Bazı öğrenciler odadan kayboluyor, sihir gibi bir anda yok oluyorlar. Sadece birkaç haftadır burada rağmen, burada işlerin nasıl yürüdüğüne çoktan . İlk defa bir profesörün ortadan kaybolduğunu gördüm.

neredeyse panik atak geçiriyordum. Sonra insan ilişkileri dersine girdiğimde - ölümsüzlerin insan vücudunu ve kurduğumuz duygusal bağları öğrenmelerinin bir yolu- tahtayı ve sopalı insanların içinde bulunduğu çoklu pozisyonları gördüğümde neredeyse koşarak geri çıkıyordum.

Poppy ve Mel omzuma dokunup öğrencilerin çoğu sınıftan ayrıldığı için bana daha sonra yetişeceklerini söylüyorlar.

Dane'in sesi huzurumu ve sessizliğimi bozuyor. Masamın üzerinde geziniyor ve orta parmağında bir diyarı temsil eden oymalı bir yüzük görüyorum ama hangisi olduğunu bilmiyorum. Siyah takım elbisesi tam oturuyor ve konuşurken gözleri açık gümüş rengine kayıyor.

"Ölümlülerin boktan insanlar olduğunu sanırdım ama şimdi bu sınıfta olduğum için yanıldığımı anlıyorum."

Kollarımı kavuşturarak kaşlarımı kaldırıyorum. "Harika. Ve sen bana nedenini mi söylüyorsun?" Son öğrenci de çıkıp ikimizi yalnız bırakırken yutkunmamaya çalışıyorum.

Kapı çarpılır ve Dane bir milim bile kıpırdamadan kapıyı kilitler. "Hepiniz boktan betersiniz. Umarım bu sınıfları asla geçemem, böylece sizin gibilerle takılmak zorunda kalmam."

"Benim dünyamda bir saniye bile dayanamazsın." Ayağa kalktım ama hâlâ üzerimde yükseliyordu. "Siktir git, Dalton."

Yeni cep telefonumu elime alıp ona sırtımı dönüyorum ve kapıya doğru ilerliyorum. Ancak birkaç adım arkamda olmasına rağmen, bir şey koluma dolanıyor ve beni bir kez daha oturmaya sürüklüyor.

Sonra iki gölge el kalçalarımı kavrayarak beni sandalyeye bastırıyor. "Zavallı,"

diye tükürüyor Dane. Bana doğru yavaş ve dikkatli adımlar atarken

Gölge parmaklar gerilir. "Beni itemiyorsun bile, değil mi? Güçlerimin en basitini kullanıyorum ama sen burada kapana kısılmış durumdasın."

O yaklaştıkça yutkunuyorum. "Güçlerini kullanıyorsun çünkü bunu kendin yapacak kadar cesur değilsin."

Mırıldanıyor, bir elini cebine sokuyor, diğer eliyle parmaklarının arasında bir kalem çeviriyor. "İnsanlar size asla doğrudan dokunmamam gerektiğini bilecek kadar hastalık taşıyor. Ve sanırım *siz de gereğinden* fazla hastalıkla dolusunuz." Yüzünü buruşturuyor. "İğrenç, gerçekten."

Komik. Dalga geçerken birçok kez saçıma dokundu ama bundan bahsetmek yerine gülümsüyorum.

"Sizin türünüz hakkında bir şeyler okudum," diye devam ediyor, beni dehşete düşürerek. "Doğduğunuz andan itibaren ölüyorsunuz."

Gözlerim kızgınlıkla başımın arkasına yuvarlanıyor. "Eğer mezun olursan ve aramızda yaşaman gerekirse planın ne?"

Şeytani gülümsemesi onu daha da sinir bozucu bir şekilde yakışıklı yapıyor. "Hepinizi yakıp kül edeceğim."

Bu saçmalığa kıkırdıyorum. "Tamam. O küçük hayalet ellerini çeker misin artık? Her ne kadar bastırılmayı ve aşağılanmayı sevsem de bir erkek arkadaşım var ve bir sonraki dersime gitmek istiyorum."

Dane gitmeme izin vermiyor. Aslında, o hayalet elleri şimdi daha sıkı, çenesi gergin ve eğer bu korkunç bir durum olmasaydı ve önümde çömelip kalmasaydı, bu bir tahrik olurdu.

Grayson ona erkek arkadaşım dediğimi duysa çok mutlu olurdu ama Dane'in az önce yüzüne karşı yalan söylediğimi bilmesine gerek yok.

"Eminim bastırılmaktan hoşlanıyorsundur. Bundan daha iğrenç bir şey düşünemiyorum. Seni görmek." Dane parlak gözleriyle beni inceliyor.

-Uzun, kahverengi buklelerimden yüzüme ve göğsüme, siyah topuklu ayakkabılarıma kadar. "Çok iğrençsin, ölümlü. Eğer buradan çıkarsam, ilk hedefim sen olacaksın." Karanlık eller yavaşça kalçalarımı ayırıyor. "Bu bacakları koparacağım ve gözlerinde yaşlarla merhamet dilediğinde, sadece çığlıklarını duymak için vücudundaki her kemiği kıracağım."

Kafamdaki görüntü ensemde ter birikmesine neden oluyor. Onu böyle bir şey yaparken görebiliyorum.

Gözleri daha parlak bir gümüş rengine dönüşüyor. "Elbette yavaş yapacağım. Vücudunun nasıl kırıldığını hissetmek istiyorum. Oksijene muhtaç olduğunda ciğerlerinin nasıl yandığını. Gözlerini almadan önce gördüğün son şey ben olacağım. Tüm vücudundaki hisleri kaybettiğinde her şeyi bitirmem için yalvardığında, seni iyileştireceğim ve her şeye yeniden başlayacağım. Neden biliyor musun?"

Ona boş boş bakıp devam etmesini bekliyorum.

"Çünkü siz bir insansınız. Yaşamak için cep telefonu gibi saçma şeylere bağımlı olan işe yaramaz, zaten ölmekte olan yaratıklar."

"İşin bitti mi?"

Bacaklarımdaki görünmez tutuşunu tekrar sıkılaştırırken ayak parmaklarım kıvrılıyor. "Ne zaman olduğumu anlayacaksın. Ruhun bedenini sonsuza dek terk etmeden hemen önce - ancak o zaman seninle işim bitmiş olacak."

Kanım donuyor ve ona istediğini vermek yerine -tehdidi karşısında kıvrandığımı görmek için- başımı eğiyorum. "Bu şiirseldi. Bunu prova mı ettin?" Bacaklarımın arasına bir esinti çarpıyor ve yer değiştirmeye karşı savaşıyorum. "Senin derdin ne ki? Ben sana ne yaptım ki?"

"Sen sadece varsın."

"Harika," diye karşılık veriyorum. "Artık beni bırakabilir misin? Beni korkutmak yerine ürkütüyorsun."

Dane bana bakıyor, gözleri kararıyor. "Burada hiçbir şey ifade etmiyorsun."

Alay ediyorum, beni tutması için ona daha fazla güç veren hafif bir titreşim başladığında onun elinden kurtulmaya çalışıyorum. "Bırak beni."

"Sen. Yani. Hiçbir şey. Burada."

"Ses tonun üzerinde çalışmalısın. Korkutucu olmaya ama durman için yalvarmamı sağlayacak kadar değil. Belki de abrakadabra'yı gerçek formuna geri döndürmeli ve siktirip gitmelisin?"

Bacaklarım daha da ayrılıyor ve külotumu görebileceğini bilmeme rağmen karşı koymuyorum. İçime hücum eden his beni yutkunmaya ve burun deliklerimden yoğun bir şekilde nefes almaya zorluyor.

Büyükbaba saati tekrar çalıyor ve akrep ve yelkovan kalçalarımı birbirinden ayırmayı bırakıyor ama Dane kıpırdamıyor, ikinci elleri beni hâlâ koltuğa sabitliyor. Gözbebekleri büyümüş, neredeyse şok edici gümüş rengini ele geçirmiş.

"Neden buradasın?" diye soruyor.

Omuz silkiyorum, sandalyenin kenarlarına tutunuyorum. "Annene sor. Beni hayatımdan kaçırıp bu adaya attıran ve sorularımın tek birine bile cevap vermeyen o."

Çenesi geriliyor ve ellerim tenimden kayboluyor. Dik duruyor, kolundaki görünmez tozu siliyor. "Adayı terk et. Burada yeriniz yok."

Ayağa kalkıp hızla eteğimi düzeltiyorum. "Bunun mısın bilmiyorum *Einstein* ama adada bir büyü var. Mezun olmadan kimse ayrılamaz. Ölümlülerin eğitiminde hiç mi bir şey dinlemedin? Hâlâ burada sıkışıp kalmana şaşmamalı."

Gözleri seğiriyor, ama kızaran yanaklarımda durup aşağı ve yukarı doğru bir bakış daha attıktan sonra irisleri her zamanki yeşil rengine dönüyor ve hızla odadan kayboluyor.

Sonunda nefes alabiliyorum. Ciğerlerim bir an için zorlandı ama artık o gittiğine göre düşüncelerimi serbest bırakabilir ve korkumu içime gömebilirim. Suratına iyi bir tokat atılması gereken bir pislik, ama aynı zamanda inkar edilemez derecede ateşli, bu da onu daha da sinir bozucu yapıyor.

Akademideki tüm öğrencilerin onu istediğini biliyor ama ben istemiyorum. Buradaki diğer herkesin yapmak istediği gibi asla dizlerimin üzerine çöküp onun sikini yalamayacağım. Tehditlerini, ikinci elini ve huysuzluğunu alıp

geldiği diyara geri dönecek. Büyük ihtimalle Ateş Diyarı'na. Öfkeli, her zaman kızgın ve herkesin sahibi olduğunu düşünüyor. Bahse girerim kendi formuna geri dönseydi, bir yılan ya da ejderha olurdu.

Her iki şekilde de, ondan kaçmakta yine başarısız oldum. Her gün bu oluyor. Acaba önümde cisimlenmekten ya da beni devirmekten sıkılacak mı? Yoksa sonsuza dek onun beni öldürme fantezilerini dinlemekle mi lanetleneceğim?

Hain kalçalarım, beni sandalyeye sabitlemesinin ardından karıncalanıyor. Haftalardır hiç ilgi görmeden burada sıkışıp kaldığım gerçeğini suçluyorum.

Sadece beni korkutmaya çalışıyor. Gerçekten ölmemi istemiyor. Öyle değil mi?

Kâğıtlarımı toplayıp sınıftan çıkıyorum ve onun yüzünü buruşturarak tahtaya baktığını görünce duruyorum. Profesör öğrencileri çoktan ikili gruplara ayırmış gibi görünüyordu ve omzunun üzerinden bana dik dik baktığında kiminle eşleştiğimi anladım.

"Bu senin hatan," diye tersledikten sonra tekrar ortadan kayboluyor.

*Bu modül için öğrencilerin **tüm** ödevleri tamamlaması zorunludur. İlk ödev iki hafta içinde teslim edilecektir ve TEAM olarak her ikinizin de kısa mesaj servisini en az bir kez kullanarak cep telefonlarındaki sistemi anladığınızı göstermeniz gerekmektedir. Hiçbir suistimal kabul edilmeyecektir.*

Tahtada yan yana isimler var. En altta, yeni ortağımla kendi ismimi buluyorum.

Seraphine Winters ve Dane Dalton.

4

Bir insan pes etmeden önce müdirenin odasının kapısını kaç kez çalmalıdır? Şimdiye kadar 10' ulaştım ama Pazar gecesi gidecek başka yerim . Sonunda açmazsa tekmelemeye başvurdu.

Olmayabilir. Ayakkabılarımı seviyorum. Ve o kadar da güçlü değilim.

Ben parmak eklemlerimi tahtaya vurmaya devam ederken Mel duvara yaslanıyor. "Odasında uyuyor olabileceğini hiç düşündün mü? Herkes mesai saatinden sonra ofisinde oturmaz."

"Hayır." Kapıyı çalmaya devam ediyorum. "Muhtemelen kapının karşısında duruyor ve gülmemeye çalışıyordur. Bayan Dalton birbirimizden ne kadar nefret ettiğimizi biliyor!"

Gözlerini deviriyor. "Senin için eş değiştirmeyecek. Dane zaten milyonlarca kez denedi."

İsmi bile beni çıldırtıyor. "Projede bana yardım etmesini söylediğimde kağıtlarımı ateşe verdi. Ne kadar çok iş olduğunu biliyor musun? Çok fazla! Ona ya oğlunu öldüreceğimi ya da bana başka bir ortak vermesi gerektiğini söylüyorum."

Arkadaşım tırnaklarını inceliyor -hâlâ uzun ve bıçak gibi keskin. "Karşılık vermeye başlamalısın."

İçimi çekiyorum ve alnımı kapıya dayıyorum. "Peki ben tam olarak ne yapacağım? Tanrı aşkına, aklımı okuyabildiğinden eminim!"

"Bunu söylemenden nefret ediyorum. Aynı Tanrı'ya sahip değiliz." Sonra omuz silkiyor. "Zihin okuma eğlenceli olabilir. Bazı seks düşünceleriyle onu şaşırtabilirsin."

İnledim. "O çok güçlü. Eğer ona saldırırsam gözümü bile kırpmadan ölürüm."

"İnsanlar çok dramatik. Sizin türünüze nasıl uyum sağlayacağım konusunda hiçbir fikrim yok." Duvarı itiyor. "Gel. Ofisinde değil ve çıkardığınız onca gürültüden sonra kale muhafızları muhtemelen yoldadır."

"Tamam."

Şansıma, biz yatakhaneye doğru ilerlerken Dane ve arkadaşları avludaydı. Onu görmezden gelmeye çalışırken ölümcül bakışlarını üzerimde hissedebiliyorum, yumruklarım sıkı ve yüzüne vurmak için can atıyorum.

Ama Orsen, küçük yardımcısı, yanımızda beliriyor ve etkilenmemiş Mel'e en iyi gülümsemesini veriyor. "Tek bir mesaja bile cevap vermedin. Açıklamak ister misin?"

Kollarını kavuşturuyor ve beyaz saçlarından bir tutamı yüzüne savuruyor. "Git başımdan."

Başını sallarken derin bir kahkaha atıyor. "Hadi, buz kraliçesi. Ya mesajıma cevap ver ya da seni becermeme izin ver. Buna değmesini sağlayacağım. Ne de olsa insan ilişkileri için ortağız. Her iki durumda da aletim içine girecek. Hadi bunu eğlenceli hale getirelim."

Yüce Tanrım.

Hayatımda gördüğüm en sahte gülümsemeyi takınıyor. "Parmaklarımla kendimi becermeyi tercih ederim ama teşekkürler."

Bıçak gibi tırnaklarına dehşet içinde bakıyorum.

Orsen, büyüleyici gülümsemesi ve siyahtan daha siyah gözleriyle, bana dik dik bakmayı bırakmayan Dane'in yanına geri dönüyor.

"Teklifim !" Orsen Mel'e sesleniyor. "Ve bana mesaj at!"

"Teklif siktirip gidebilir," diye mırıldanarak kolumdan tutup beni avludan uzaklaştırdı. "Yemin ederim, neredeyse tüm derslerimde ortak olduğumdan beri daha da yapışkan oldu. Bence ikisini de uykularında öldürelim."

Kaleye adım attığımızda gülmeyi başarıyorum. "Tüm derslerin?"

"Şimdiye kadar beş. Sen kiminlesin?"

Kafam karıştı, başımı salladım. "Sadece Dane ile ölümlü çalışmalar."

Yurtlara kestirme bir yol olan balo salonuna doğru yürürken "Hmm," diye cevap veriyor.

Cezalandırılan öğrenciler, ne yazık ki katılmak zorunda olduğum bir dans için odayı hazırlıyorlar. Büyük avizeler tavanda sıralanıyor ve öğrenciler bazı grafitileri temizlemek ve yerleri cilalamakla meşguller.

Görünüşe göre, öğrencilerin çoğu yıllardır zindandaymış ve henüz özgürlüklerini kazanamamışlar.

Bazıları katil, diğerleri ise yüzlerce yıl boyunca adada işlenebilecek en iğrenç suçları işlemiş kişiler.

Arkadaşım manzaraya bakıp gülümsüyor. "En güzel gece olacak, değil mi? Elbiseni seçtin mi?"

Ona utanç içinde bakıyorum. "Daha iki ay var. Peki ben nereden elbise bulacağım?"

Dedi ki. "İnsanlar."

"Muhtemelen bir gün bir insanla seks yapacaksın. Belki de bize alışmalısın?"

Mel istese de daha rahatsız görünemezdi. "Kesinlikle ." Gülümsüyorum.

"Orsen'i istemiyorsan tabii?"

Yüzünü buruşturarak beni balo salonundan dışarı çıkardı. "Dur. Yarın insan ilişkilerimiz var ve ihtiyacım olan son şey yanımda yorgun bir insan olması."

Yurtların önünde duruyoruz ve elini sallayarak kapımı açıyor. "Uyu. Yarın konuşuruz."

Odama girer girmez şöminedeki odunlar tutuşuyor ve yatağımın yanındaki mumlar titriyor. On dakika içinde duşumu almış ve yorganımın altına girmiş oluyorum.

Ve yine sinirlendim.

Dane bu proje için parmağını bile kıpırdatmayı düşünmüyor, ben de öyle. Başarısız olursak, olsun. İsterse gidip uçan bir sikiş yapsın, umurumda değil. Ne de olsa o dersi geçmek için bilmemiz gereken her şeyi bilen tek kişi benim. Ertesi hafta gelip geçiyor ve ben kendimi en yüksek kulenin penceresinden atabileceğimi düşünüyorum. Önce başımı, hayatta kalmayacağımdan emin olmak için. Şansımı bilsem de, biri beni hayata döndürüp Beni sınıfa geri götür.

Dane'in tek yaptığı koridorlarda bana kaşlarını çatmak, kantinde ergen bir okul çocuğu gibi yemeğimi tepsimden düşürmek ve avluda tökezlememe neden olmak.

Bir ders için Dane Dalton ile ortak olmaktan daha kötü ne olabilir? *Dört* dersimde onunla ortak olmak!

Ölüm araştırmaları.

İletişim ve sosyalleşme çalışmaları. Savaş ve silah çalışmaları.

Kült çalışmaları.

Dört derste de onun yanında oturmak zorundayım. Ve dört derste de tek kelime konuşmuyoruz. Tüm işi bana yaptırıyor - çünkü insanlarla birlikte yaşamaya alışması gereken biri, insan onun için her şeyi yapabilecekken neden iş yapsın ki?

Henüz insan ilişkileri için ortak olmadım ama bunun yarın olacağını biliyorum. Eğer Dane ile çalışmam gerekirse, gerçekten ağlayabilirim. Şimdiye kadar Mel ve Poppy'nin bana anlattıklarına göre, profesör tüm öğrencilerin romantik bağlar kurmayı, öpüşmeyi, dokunmayı ve ilgilenmeyi öğrenmelerini istiyor ve bu kısım kurulur kurulmaz herkesin daha samimi temas biçimlerine geçmesini istiyor.

Cep telefonlarını henüz kullanmadık. Kendi telefonunu nasıl kullanacağı hakkında hiçbir fikri yok ve ben de ona yardım etmeyi reddediyorum. Telefonu kılıfından çıkardığını bile sanmıyorum. Bu arada Poppy partneriyle eğleniyor ve Mel, Orsen hakkında şikayet etmekten başka bir şey yapmıyor, ona sikinin fotoğraflarını gönderdiği için okuldan atılması gerektiğini söylüyor.

Dürüst olmak gerekirse büyük. Benim dünyamda, son derece büyük bir patlıcan olarak kabul edilirdi, ancak görünüşe göre Mel'in içinde daha büyük aletler vardı. İnce ama acayip uzun boyuna , zihinsel olarak nasıl ikiye bölünmediğini sorguluyorum.

Mesajları nasıl ileteceğini öğrendi, benim mutsuzluğuma rağmen, ben onun arkadaşı olduğum için, Orsen'in penis resimlerinin her birini bana göndermenin tamamen iyi olduğunu düşünüyor, iki dakikalık bir video klibin korkunç bonusuyla birlikte. Sesli. Hayatımda hiç bu kadar çok sperm görmemiştim.

Ayrıca bir şeyi hiç bu kadar hızlı silmemiştim.

Profesör birkaç gün önce herkesin cep telefonunu yeniledi, bu bir rahatlama ama aynı zamanda bir lanet çünkü her ne kadar biz ölümlülerin kullandığı bir şey gibi görünseler de asla şarjları bitmiyor.

Tüm bu okul benim için ilklerle dolu, bu yüzden sanırım güçler kullanıldığında ya da uyumaya çalışırken yatağım rastgele sallandığında şaşırmanın şok değeri azalıyor.

Dane ve küçük çetesinin böyle bir sorunu olmadığına eminim. Süslü odalarda uyuyorlar - muhtemelen kendi top yıkayıcıları da vardır.

Öğretmenlerin çocukları oldukları için burada özel muamele görüyorlar.

Yurt odamın ortasında alan sayvanlı yatağımda uzanmış, yağmurun cama vuruşunu ve ağaçların arasından geçen rüzgârın ıslığını dinliyorum.

Odam birkaç dakikada bir karanlığa gömülüyor ve sonra ay ışığıyla doluyor. Burada çok fırtına oluyor ve her fırtınada uyuyamıyorum.

Gök gürültüsü ve şimşek çakması duvarlara sıkışmış kayıp ruhları uyandırıyor gibi görünüyor ve ben izlerken gölgeler tuğlaların üzerinde dans ediyor. Bir çocuğun elinden tutmuş, büyük bir kitleden kaçan bir kadın silueti. Biri saçını keserken oturmuş gazete okuyan bir adam.

Bazen bana el sallıyorlar. Bazen de bir mum yakıp yorganımın altına saklanıyorum ve fırtınanın dinmesini bekliyorum. Gölgeler beni seviyor; tuğlaların üzerinde hareket etmelerini izlememden hoşlanıyorlar. Uyandığımda, odaya girdiğimde onları hissediyorum ve üzgün olduğumda beni rahatlatmaya çalıştıklarını da hissediyorum.

Endişelendiğimde ya da penceremden atlasam mı yoksa bir camı kırıp bir parçayla kendimi mi öldürsem diye düşündüğümde, gölgeler titriyor ve sanki durmam için beni uyarıyorlarmış gibi tüm oda soğuyor.

Başucumdaki telefon önce titriyor, sonra çalmaya başlıyor ve kaşlarımı çatıyorum. Gecenin bir yarısı.

Kim olduğunu görünce gözlerimi deviriyorum. Neredeyse iki haftalık sessizlik ve şimdi benimle iletişime geçmek mi istiyor?

Onu meşgul ediyorum ve yatağıma uzanıyorum. Tekrar, tekrar ve tekrar çalıyor, ta ki duvarlarımdaki gölgeler bile rahatsızlıktan titreyene kadar.

"Onunla anlaşmak istiyor musunuz?" Toplanan kalabalığa soruyorum. "Git. Misafirim ol."

Telefonumu duvara fırlatıyorum ama başımın üstünde beliriyor.

"Ah!" Kafa derimi ovuşturuyorum, kahkahanın tavana kadar uzanan girdaplı karanlığına bakıyorum. "Şunu yapmayı kes!"

Bir kez daha çaldı ve sabrım tükendi.

"Ne istiyorsun?" Cevap verir vermez tersliyorum. "Saat sabahın üçü, Dane."

Bir hışırtı ve ardından bir alay. "Saçma sapan bir teknoloji. Seni nasıl duyabilirim?"

"Sınıfta dikkat etseydin, bilirdin. Gerçekten, ne istiyorsun? Uyumaya çalışıyorum."

"Yarın ilk ödevimizi teslim etmemiz gerekiyor ve ben..." Duruyor ve dişlerini sıktığını biliyorum. "Sana nasıl mesaj gönderebilirim?"

Öfkelendim. "Sana söylemiyorum. Profesörün sana verdiği kılavuzu oku. Sana mesaj attığımda ben kendi payıma düşeni yaptım zaten. Bir kez olsun bir şeyler öğren."

"Dinle beni, ölümlü. Eğer ben geçemezsem, sen de geçemezsin. Ve ikimiz de senin bu adadan gitmeni istiyoruz."

"Tabii. Milyonlarca kez bahsettin. Artık eskimeye başladı. *Mesajlar* uygulamasını aç, sonra yeni'ye tıkla, sonra da adıma tıkla. Ya da benim gönderdiğime cevap ver."

Yeni telefonları aldığımızda ona mesaj attım ve asla yanıt vermeyeceğini biliyordum. Eğer orta parmak emojisini mesaj olarak kabul edersen.

"Ne demek istiyorsun?" diye soruyor, kafası karışmış bir şekilde. "Bu uygulamayı nasıl arayabilirim?"

İnleyerek yüzümü yastığıma gömdüm. "Bir yolunu bul, Dane. Okuldaki diğer herkes gibi, bunu geçmek için gerçekten çalışman gerekiyor."

"Oh, siktir git."

Belli ki görüşmenin bittiğini düşünüyor. Belli belirsiz, işe yaramaz olduğumu ve beni boğmak istediğini mırıldandığını duyuyorum. Telefonu ondan çok uzakta ama giyindiğini söyleyebilirim. Bir metal - kemer tokası olduğunu tahmin ediyorum - bir şeye çarpıyor ve Dane kendi kendine küfredip ayakkabılarını nereye koyduğunu sormaya devam ediyor.

"Lanet olası ölümlüler ve onların aptalca yöntemleri."

Gülmemeye çalışıyorum ama yüzümde bir gülümseme beliriyor. Avucumla siliyorum ve gözlerimi kısıyorum. Kendisine yöneltilen böyle bir şeyi hak etmiyor. "Hâlâ buradayım. Telefonu kapatmadın."

Bir şey yok. Banyosundaki musluğu açıyor, dişlerini fırçalıyor, sonra yine bir hışırtı.

Onun tarafında ayak sesleri duyabiliyorum, sonra sert bir yüzeye vurulan ağır bir yumruk ve mutlak dehşetimle, bunun iki kez olduğunu duyabildiğimi fark ediyorum.

"Kapımda mısın?" Tekrar çalıyor. "Hayır! Git buradan!" Beni

duyamaz çünkü cebindeyim.

Kısa geceliğimle bornozumu arıyorum, tam o kilitli kapımı açarken yetersiz kalıyorum. "Dane!"

Boş yüzlü ve monoton bir ifadeyle, "Ölümlü," diyor içeri girerken ve elini sallayarak kapıyı arkasından kapatıp kilitliyor. Bakışları bana takılıyor ve yürümeyi bırakıyor. "Lütfen bana içimi açtırma." Dramatik bir şekilde eliyle gözlerini kapatıyor. "Kasıtlı olarak kendimi kör etmeden önce giyin."

"Keşke yapsan." İçten içe onu yakacak güçlerim olmasını dileyerek ters ters bakıyorum. Sabahın bu saatinde kim bembeyaz bir gömlek ve elbise pantolonu giyer ki?

En azından saçını yapmamış. Dağınık görünüyor, sanki elini çok fazla gezdirmiş gibi. Küçük bukleler alnına düşüyor ve bir tanesini çekip tekrar yerine oturmasını izlemek istiyorum. Çok şirinler.

"Lütfen çocukça düşüncelerini kendine sakla," diyor ve yüzümdeki tüm kanın çekildiğini hissediyorum. "Saçlarıma dokunursan seni zehirlerim."

Sonunda bornozumu buldum, üzerime geçirdim ve sıkıca sardım. "Neden buradasın?"

Bana bakabilecek kadar düzgün olduğumu görmek için parmaklarını ayırıyor. "Çok daha iyi. Bana nasıl mesaj gönderileceğini göstermeni istiyorum, sonra asla senin..." Odama göz gezdirirken yüzünü buruşturuyor. "Burası bile insan gibi kokuyor."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Peki tanıştığın tek kişi bensem insanların nasıl koktuğunu nereden biliyorsun?"

"İğrenç. Ekşi. Bayat seks gibi." Dane konuyu kapatıyor. "Asıl meseleye dönelim." Telefonunu bana doğru fırlatıyor -hâlâ aramamıza bağlı- ve ellerini arkasında birleştiriyor. "Bir mesaj gönder ki buradan defolup gidebileyim."

Aramayı sonlandırıp yeni bir mesaj açıyorum ve kendime şöyle bir mesaj gönderiyorum,

İnsanlar yönetir ve ona geri verir. "İşte oldu. Şimdi git."

Telefona bakıyor. "Bunu nasıl yaptığını bana gösterebilir misin?" Sonra ekranı yüzüne yaklaştırıyor ve gözlerini kısarak bakıyor. "Bunu kaldır. Bu tür mesajların benimle ilişkilendirilmesini istemiyorum."

Yatağıma oturdum. "Uyumaya çalışıyorum."

Sözlerimin onun için hiçbir anlamı yokmuş gibi şaşkınlıkla kaşlarını

çatıyor. Gözlerimi kapatıyorum ve bir iniltiyle yüzümü örtüyorum.

"Dane?" "Ölümlü mü?"

Ellerimi çekiyorum. "Çık git odamdan." Küçümsüyor.

"Diline dikkat et."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Yoksa ne olur? Hayalet ellerini yine üzerimde mi kullanacaksın?"

Tam beklediğim gibi, bir şey boğazımı sarıyor, sanki buz gibi bir yılan boynuma dolanıyor. Gayet iyi nefes alabiliyorum ama dilinin nabzıma yaptığı hafif baskıyı hissedebiliyorum.

"Birtakım güçlerim var," diyor hâlâ odanın karşı tarafında dururken. Sonra görünmez yılan boynumun etrafında hafifçe gerilirken bana doğru yavaş adımlarla ilerliyor. Tıslayan dili boynumun üzerinde kayıyor.

yanağıma, sonra kulağıma. Titriyorum, karıncalanmalar omurgamdan aşağı iniyor. "Ama bunu sevdiğini söyleyebilirim. Sonun geldiğinde bunu kullanacak mıyım?"

Bir adım daha atınca yılan beni çekiştiriyor, ben de yatağa uzanıp tavana bakıyorum. Siluetler şimdi saklanıyor. Köşelerde, tuğlaların desenlerinde, Dane'in göremediği her yerde. Nefesimi kontrol etmeye çalışarak yatak örtülerimi yumrukluyorum.

Titreyerek, "Korkmam mı gerekiyor?" dedim.

Bırakmalıyım. Ama beni çok kızdırıyor ve gitmesini söylediğim halde hala odamda. Almak için geldiği şeyi aldı, o zaman neden hala burada?

Dane önüme kadar yürüyor, dudağını bükerek aşağıya bakıyor. Bornozum düşmüş ve geceliğim çok ama çok açıkta. Bakışlarının beni boydan boya izlemesine izin veriyor ve arkasında gölgeler saklandıkları yerden çıkıyor. Yavaşça hareket etmeye başlıyorlar, dans eden bir adam ve kadın siluetleri, bir topu kovalarken havlayan bir köpek.

Dikkatimi dağıtmaya çalışıyor olmalılar.

Dane'in gözleri gümüşe dönüyor ve beyaz saçları odamın etrafında rastgele esen rüzgârla dalgalanıyor. "Seni bir daha böyle giyinmiş görürsem, bizzat kendim seni kalenin gölünde boğacağım."

Bakışlarımı pantolonunun içindeki bariz büyüklüğe indiriyorum. "Bu neden sertleştiğini açıklıyor olmalı."

Ciğerlerime giden oksijen kesiliyor ve yılan nefes alamayacak hale gelene kadar boğazımı sıkarken gözlerim basınçla açılıyor. Ama hava kaynağım durduğu anda yılan kayboluyor ve Dane geri adım atıyor.

Ciğerlerimi doldurmaya çalışarak öksürüyorum.

Dane muhtemelen kendini saklamak için ellerini ceplerine sokar. "Neden beni kışkırtmaya çalışıp duruyorsun?"

"Ben mi?" Doğruldum ve boğazımı ovuşturdum. "Beni yalnız bırakmayan sensin. Çocuk gibisin. Kim böyle davranır ki? Kaç yaşındasın sen?"

Dane'in benden uzaklaşırken tüm ifadesi değişiyor ve düşünüyor gibi görünüyor. Cevap vermeyince, farkına vardım.

"Kaç yaşında olduğunu bilmiyor musun?"

"Bu seni ilgilendirmez," diye yanıtlıyor. "Yaş bir sayıdır. Sen ölmek için doğdun, ben ise yaşamak için. Bir sayıya ihtiyacım yok."

"Sadece bilmediğini söyleyebilirsin. İki yüz yaşında değilsen, o zaman senden yüz seksen yaş küçük birini hedef alman garip olurdu. İnsanların zavallı olduğunu söylüyorsun ama bana zorbalık ederek zavallı gibi davranıyorsun. Asıl zavallı olan sensin, Dane Dalton."

Onun gözleri karardıkça, odam da kararıyor. Duvarlarım siyaha dönüyor, zemin dönen, öfkeli gölgelerle doluyor, tavan onlarla dolu. Mutlu siluetler gitmiş, yerini kötülük almış. Öne doğru bir adım atıyor ve ben yerimde sıkışmış gibi hissetsem de arkamdan bir güç beni itiyor, sanki beni Dane'e doğru itiyor ve aniden ayağa kalkıyorum.

Yatağım geriye doğru kayarak bir şeye çarpmadan önce gıcırdıyor.

Bir rüzgar çıkıyor ve avizem sallanıyor, oda kendi nefesimi görebileceğim kadar soğuyor.

İki adım sonra Dane tam önümde, gözleri kısılmış, çenesi gergin. "Benimle senden aşağıdaymışım gibi konuşma."

Bana dik dik bakarken öfkeden köpürüyor. Bir şey omuzlarıma baskı yapıyor ve bacaklarım dizlerim yere çarpana kadar kırılıyor. Saçlarım yüzüme dağılmış bir halde ona bakıyorum ve gözlerinin parlak bir gümüş rengine dönüşmesini izliyorum.

Şimdi korkuyorum.

Eşyalarım ünitelerden uçmaya ve resimler duvarlara çarpmaya başladığında kalbimin göğsümden fırlayacağını düşünüyorum. Şöminemin önündeki halı odanın bir ucundan diğerine savruluyor ve ocaktan alevler fışkırıyor.

Sanki yüzüne bir şey tokat atmış gibi -belki de odamı benimle birlikte yok etmek üzere olduğunun farkına varmış gibi- etrafımıza bakıyor, gözlerini kocaman açıyor, tüm dağınıklığı ve duvarlarda, tavanda ve yerde yavaşça bize doğru sürünen gölgeleri fark ediyor.

Onları ben de hissedebiliyorum. Heyecanlılar; Dane'in devam etmesini, tüm o gücü ortaya çıkarmasını istiyorlar.

Hayır. Heyecanlı değiller. Onlar... tahrik oldular.

O da benimle aynı anda farkına varıyor ya da aklımı okuyor. Dışarı çıkmıyor; karanlığın girdabında kayboluyor ve odam sessizleşirken, tüm eşyalarım gerçek yerlerine dönerken ciğerlerimin çok ihtiyaç duyduğum havayla dolmasına izin veriyorum. Gölgeler kayboluyor ve siluetler geri dönüp beni izlemeye başlıyor.

Dane güçlü, ama ne kadar güçlü olduğunun farkında olduğunu sanmıyorum.

5

"Söyle bana insan kız," diye başlıyor Mel, Poppy'nin saçlarını okşarken, "orgazm sana nasıl hissettiriyor?"

İçimi çektim, kâğıtlarımdan başımı kaldırdım. "Gerçekten mi? Neden seninkinden farklı olsun ki?"

"Haklı olduğu bir nokta var. Artık insan formuna giriyoruz," diyor Poppy ve Mel fırçayı kafasına vurduğunda yüzünü buruşturuyor. "Ow! Seni kaltak."

Mel ikizini görmezden geliyor. "Biri yüzünden neredeyse

ölüyor muydun?" Nefesim kesildi. "Ne?"

"Bunu hayır olarak kabul ediyorum. O zaman evrendeki en kötü seks hayatına sahip olduğun açık."

"Orgazmdan neredeyse ölmek kulağa korkunç geliyor, belki de seninki en kötüsüdür."

"Ben ölemem," diye cevap verir.

"O zaman *neredeyse* ölmüyorsun," diye karşılık veriyorum. "Ve eskiden harika bir seks hayatım vardı, bilmeni isterim."

Mırıldanarak birkaç dakika daha fırçalamaya devam ediyor, ben de bir sonraki dersim için notlar yazmaya devam ediyorum. Fırçayı elinden bıraktıktan sonra Poppy'nin saçlarını kafa derisine doğru örmeye başlıyor.

Konuya devam etmiyor, ben de hızlıca notlarımı bitirip kitabımı kapatıyorum ve sandviçimi alıyorum. Yemek salonunda oturuyoruz. Genelde avluda otururuz ama hava kötü, kısa eteklerimiz ve yağmura karşı korumamız olmadığı için buraya saklanıyoruz.

Dane ve holigan grubu birkaç masa ötede ve Orsen'in Mel ve onun kıçının ne kadar güzel olduğu hakkında konuştuğunu duyabiliyorum.

Son on iki saat içinde ona on mesaj göndermiş, yatağını gösterdiği bir video çekmiş ve yüzüne karşı dersten önce kısa bir tur atmak isteyip istemediğini sormuş.

O acımasızdır.

"Siktir!" Orsen bağırıyor, hızla ayağa kalkıyor ve pantolonundan su dökülürken zıplıyor, bel kemerinin üzerinden geliyor.

Kendini ısıtmak için derisinden dumanlar fışkırıyor ve Mel ıslık çalarak kız kardeşinin saçını yapmaya devam ederken ona dik dik bakıyor. Karşılık vermeyecektir - ona kızmak için onu çok istemektedir. Bunun yerine kıkırdıyor, peçeteyle kendini siliyor ve ona göz kırpıyor.

Bu artık düzenli bir olay. İkili çok acımasız. Ya güçleriyle ona işkence ediyor ya da sikinin fotoğraflarından şikayet ediyor. Bence o da gizliden gizliye bundan hoşlanıyor. Orsen seksi olmadığından değil; öyle ama benim için biraz abartılı. Gürültülü, vahşi, gürültülü. Artı, arkadaşıma sahip olmaya kararlı.

-Onun tam zıttı olan biri. Tek ortak noktaları seksten zevk alıyor gibi görünmeleri. Vanilya türünden değil, ama bekaret kemeri takıp hayatımın geri masumiyetimi iddia etmek istememe neden olan türden.

Kitaplarımı deri çantama koyarken ve evraklarımı katlayıp çantaya eklerken Dane'in gözlerini üzerimde hissedebiliyorum. Birdenbire onu her yerde hissedebilmem çok garip. Odaya girebilir ve ben arkamı döndüğümde orada olduğunu anlayabilirim. Sanki etrafımdaki enerji değişiyor ama bunu sadece ben hissedebiliyorum. Dün gece odamdan çıktığında, duvarlarımdaki siluetler dans etmeyi bırakmadı. Gölgeler yerimde titredi ve onlara sakin olmalarını söylediğimde yatağım sallandı.

Ayağa kalkarken ona bakmıyorum. "İkinizle de sınıfta görüşür müyüz? Tuvaleti kullanmam gerek."

Yalan. Ondan uzaklaşmam gerek.

"Geç kalmayın. Bugün duygusal öpüşme pratiği yapıyoruz."

İnledim. "Harika."

"Umarım profesör sana ortak olur!" Ben masadan Poppy bağırıyor. "Ve umarım, senin iyiliğin için, seksi biridir!"

Dane'in bakışları beni odadan çıkarken takip ediyor ve ben de olgun bir yetişkin gibi ona orta parmağımı isteğimle savaşıyorum. Bir şekilde gelecek yıl boyunca nasıl insan olunacağını öğrenmek zorunda olan bir yetişkin.

Tuvalete giderken öğrencilerden kaçıyorum. Kabini kilitliyorum, tavaya oturup tuvaletimi yapıyorum ve sonra başımı ellerimin arasına alıyorum. Bir süredir

Haftalar geçti ve ben hala iş alarmıma uyanamadım, yatağımda, battaniyelere sarılmış, Toodles yüzümü mıncıklarken.

Birçok kez kendimi bunun bir rüya olduğuna inandırdım; uyanmam gereken uzun, korkunç bir kabus.

Telefonumu çıkarıp "911 "i aradım ve kulağıma götürdüm. Ama hat kesik. İş yerimin merkezini aradığımda da aynı şey oluyor, eski cep numaramı aradığımda da.

Banyodaki sinyalden olabilir mi diye aptalca Dane'in telefonuna tıklıyorum ve telefon çalıyor.

Donup kaldım ve .

Aptal. Kesinlikle

aptal.

Temizleniyorum, aynada yüzümü ıslatıyorum ve kendimi bir sonraki dersime hazırlıyorum. Korktuğum derse. Çünkü bu dersten ortak olmadan kurtulma şansım yok.

Bu sabah uyandığımda, haftamın daha da kötüleşemeyeceğini düşündüm. Mezun olmaya ve bu lanet adadan kurtulmaya bir gün daha yaklaşmış olsam bile cehennemde bir gün daha.

Ancak, evren bana bir şaka yapıyor gibi görünüyor. İnsan ilişkileri dersime üç dakika geç geldiğimde, odanın ortasındaki yatakta yatan iki öğrenciye bakmamaya çalışıyorum. Tamamen giyinik ama kıyafetlerinin üzerinden birbirlerini elliyorlar.

Profesör masasında oturuyor, kollarını kavuşturmuş, sıkılmış ve buradaki herkesten daha insani görünüyor. En azından masasındaki her şeyi silip süpüren kuyruğuyla ölümlü çalışmaları öğretmenine benzemiyor.

"Sana ne demiştim? Onu dilinle öpmelisin ve bir heykel gibi davranmayı bırakmalısın. Seni taradım, bakire değilsin."

Her tarafı koyu bir kırmızıya bürünüyor ve ortağı sıcaktan yüzünü buruşturuyor. Çabucak sakinleşir, ondan özür diler ve kendisine söyleneni yapar.

"Harika!" Masasındaki sandalyeden kalkıp daha iyi görebilmek için eğiliyor. "Evet, çok iyi! Duygusal bağın güçlendiğini hissedebiliyorum. İnsanlarda samimiyet söz konusu olduğunda güven ve rahatlık son derece önemlidir. Onların dünyasına girip kendi dünyanızdaki gibi vahşi olmayı bekleyemezsiniz. İnsanlar hassastır ve öyle muamele görmeleri gerekir."

İçimden inliyorum ve bakışlarımı kucağıma, çantamda sakladığım kitaba indiriyorum. Okumak zaman geçirmeye yardımcı oluyor ama buradaki tek kitap eğitici, işkence rehberleri ve büyü kitapları. Yanlışlıkla bir tanesini odama götürdüm ve canım sıkkınken okudum ve artık bir iblisi nasıl çağıracağımı biliyorum.

Buradaki kütüphane tuhaf şeylerle dolu. Kitaplar bunun yarısı bile değil. Hiçbirinin hoşuma gitmediğini söyleyebilirim ama Ateş Diyarı'nda işlenen suçlarla ilgili bir hikâye okumaya kararlıyım ve iki öğrencinin yavaş yavaş birbirlerine aşık olmasını izlemektense ejderha kanunlarını okumayı tercih ederim. Ya da profesörün onlardan istediği her neyse.

"Bu dönem, seksin duygusal yönünü öğreneceğiz. Daha önce de söylediğim gibi, insanların nazik ve şefkatli partnerlere ihtiyacı vardır. Eğer bu adadan ayrılmak ve bir şekilde bir bağ kurmak istiyorsanız, yapmak isteyeceğiniz son şey onları incitmektir."

Öğrenciler yüzlerini buruşturuyor ve ben okumaya devam ediyorum.

"Eşleriniz var ve derslerimiz dışındaki etkinlikler de dahil olmak üzere tüm kayıtlarınız bende. Bu dersi geçmek için puanınızın yüzde yetmişin üzerinde olması gerekiyor. Bu, siz ve eşiniz arasında paylaşılacaktır."

İkizler partnerleriyle oturuyor ve Orsen Mel'in kulağına fısıldamaya devam ediyor. Mel'in sinirlendiğini anlayabiliyorum; ona her bakışında gözlerinde şeytani bir ifade var.

Ölümsüz olsun ya da olmasın, yarın ölü olarak uyanabilir.

Dane dersi ekmiş olmalı çünkü burada değil ve tabii ki profesör buna aldırmıyor. Dersten önce arkadaşlarıyla birlikteydi, yani belli ki bilerek kaçıyor.

Umursadığımdan değil. Bugün cinayetimi planlayan bir kişi daha azaldığı için mutluyum. Herkes başka şeylere odaklanmışken, daha az nefret edenim ve bana yönelen daha az kaş çatanım var.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, benden pek hoşlanmıyorlar ama henüz tek bir meme ucuyla ya da yarım bir kalple uyanmadım. Eninde sonunda beni yakalayacaklar ve umarım o zamana kadar ya ölümsüz bir hayata kavuşurum ya da kendimi savunacak kadar iyi bir kılıca sahip olurum.

Benim dünyamda bir gün bile hayatta kalamazlar. Bana insan olduğum için katlanamıyorlarsa, milyarlarcasıyla nasıl yaşayabilecekler?

Çantamdaki telefonum çalıyor ve Mel'e bakıyorum, arayanın o olduğunu biliyorum. Numaram sadece onda ve Dane'de var ve Dane'in bana isteyerek mesaj atması için cehennemin buz tutması gerek.

Poppy sadece ortağıyla iletişim kurma kuralına sadık istiyor, küçük iyiliksever. Bu sabah kız kardeşinden duyduğuma göre Poppy partneriyle çılgınca vakit geçiriyormuş ve zavallı Mel biraz huzur ve sessizlik bulabilmek için odanın kendi tarafını ses geçirmez hale getirmek için büyü yapmak zorunda kalmış.

"Daha fazla dil!"

Biri kıkırdıyor ve ben kitabımı okumaya geri dönüyorum.

Telefonum tekrar çalıyor ve sonunda pes edip elime alıyorum. Masanın altında, ekran kilidini açıyorum ve Mel'den gelen iki mesajı görüyorum.

> ***Mel:*** *Orsen, Dane'in dün gece senin odanda olduğunu söyledi. Eğer detayları alamazsam, parmağımı bile kıpırdatmadan o sandalyeyi altından çekeceğim.*

> *Beni görmezden gelme!*

Cevap vermek yerine başımı kaldırıp beyaz saçlı arkadaşıma bakıyorum. Şu anda Orsen ile sessiz bir tartışma yaşıyor. Adam büyülenmiş gibi görünüyor, gözlerini onun yüzünden alamıyor.

Dürüst olmak gerekirse çok güzel. Eşleşmeden bu yana tek isteği tırnaklarını kesmesi çünkü "*ona çekiçle vururken*" organlarını oymasını istemiyor. Bence Orsen insanlara sandığından daha kolay uyum sağlayacak. Kesinlikle bizden biri gibi davranıyor.

Kapı hızla açıldığında tüm sınıf sessizliğe gömüldü. Dane, kaşları çatık ve öfkeli gözlerle içeri giriyor, kendisine bakan herkesi görmezden geliyor ve karşımdaki sıraya oturuyor.

Kollarını kavuşturuyor, sandalyesinde arkasına yaslanıyor ve bacaklarını masanın altından ayırıyor. "Geciktiğim için özür dilerim," diyor, bakışları bir an için bana kayıyor. "Dikkatim dağıldı."

"Sorun değil Bay Dalton. Ben sadece herkese bir insanla yakınlık söz konusu olduğunda güven ve bağlantının önemini anlatıyordum."

Daha fazla iğrenmiş görünemezdi.

"Ve bu dönemin ilk bölümünde, her ikisini de kazanmak için partnerinizle durmadan çalışacaksınız." Skorları, herkesi nasıl takip ettiğini ve bunların ortak görevler olacağını açıklamaya devam ediyor.

Kaşları kalkıyor. "Peki ben ortağım?"

Profesör bir elini göğsüne bastırmadan önce ona bakıyor. "Sizi zaten biriyle eşleştirmedim mi? Özür dilerim, Bay Dalton!" Masasına koşuyor, gözleri beni bulana kadar evrakların arasında uçuyor. "Bayan Winters'ın da bir partneri yok."

Dane'in omurgası dikleşir. "Hayır."

"Evet. Bir çift olacaksınız. Lütfen birlikte oturun."

Gözlerim irileşiyor ve ağzım açık kalıyor. "Affedersiniz? Neden?"

"Siz. Ortaksınız."

Dane ayağa kalkarken elini masaya vurur ve tüm pencereler açılır, kâğıtlar etrafa saçılır. "Bir insanla cinsel ilişkiye gireceğimi varsayarak beni aşağılamayın."

", Bay Dalton."

Orsen, Mel'in evraklarını toplarken yüzünde şimdiye kadarki en büyük sırıtış belirir.

Dane yine reddediyor. "Kesinlikle olmaz. Ne cüretle beni bu... bu... insanla ortak edersin?"

Profesör dilini şaklatır. "Mükemmel bir eşleşme o zaman. Görünüşe göre insanlar hakkındaki fikirlerinizi aşmak için bu derse herkesten daha çok ihtiyacınız var. Adadan ayrıldıktan sonra nasıl bir ilişkiniz olmasını bekliyorsunuz?"

"Ben bu adadaki en güçlü yaratığım ve siz benden bu görevleri yapmamı istiyorsunuz..." Bana yüzünü buruşturuyor. "O sıcak bir vücuttan başka bir şey değil."

Ouch.

Başımı sallıyorum. "Eğer seni daha iyi hissettirecekse, ölü bir kurbağayı öpmeyi tercih ederim. Benim seni ittiğim kadar sen de beni itiyorsun."

"Sessiz ol ölümlü," diye Dane. "Senden konuşman istenmedi."

Ayağa kalkıyorum ve çantamı omzuma atıyorum. "Birinin seni o hayali kaidenden indireceği günü iple çekiyorum. Git kendini becer, Dane."

"Buraya gelin, Bayan Winters!"

Profesör beni öldürebilir ama yine de buradan çıkıyorum. Ondan ve bu okuldaki herkesten nefret ediyorum.

Buradaki tek insan benim ve bu da beni hedef haline getiriyor. Yine de her sınıfta, hayatta kalma şansı için benim türüme nasıl uyum sağlayacaklarını ve nasıl davranacaklarını öğreniyorlar. Eğer benimle, ailesi ya da yakın arkadaşları olmayan ve bir lokantada çalışan yirmi yaşında bir kızla başa çıkamazlarsa, mahvolurlar.

Duvarlardan sarmaşıklar kopmadan ve karanlık bir odaya sürüklenmeden önce kızların yatakhanesinin girişine zar zor varıyorum. Dane içeri girerken bir mum yanıyor, kapı arkasından kapanıyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Artık saplantılı olmaya başladın. Ne istiyorsun, yaratık?"

Sarmaşıklar belimi ve bileklerimi sarıyor.

"Saplantı, birini tanımaya, onu düşünmeden edememeye ya da onu kontrol etmeye duyulan ısrarlı bir ihtiyaçtır. Eğer sana saplantılı olsaydım, ölümlü, seni gözümün önünde tutabileceğim odamda bir duvara zincirlenmiş olurdun." Sıkı bağlar beni kendisine doğru çekerken bana doğru bir adım atıyor. "Senden sadece bu ortaklığı reddetmeni istiyorum."

"Ortak olduğumuz her dersi reddettim. Bu işe yaramayacak," diye cevap veriyorum, sarmaşıkları çekiştirerek. "Eğer beni bırakmazsan, bu dersi senin için on kat daha kötü hale getireceğim."

"Tehditleriniz zayıf."

"Sen de öylesin" diye cevap verdim.

"Sen özel değilsin. Seni şu anda öldürsem, kimse seni özlemez. Kimse seni aramaz. Yeni bir ortak bulurum ve sen de ait olduğun yere, toprağa gömülürsün."

"Zorba olmak için çok çabalıyorsun. Artık yorucu ve tahmin edilebilir olmaya başladı. Bir şey yapacak olsaydın şimdiye kadar yapardın. Neden beni yalnız bırakmıyorsun? Hazır başlamışken git kendini becer."

Sarmaşıklar yok oldu ve Dane beni duvara yapıştırdı. Parlak gümüş gözleri öfkeyle bana bakıyor. "Bu saçma derslere katılmayacağım."

O kadar yakın olmasına rağmen gülümsüyorum, o kadar yakın ki erkeksi kokusunu, sedir ağacını, baharatı ve genellikle bir erkekte aradığım her şeyi koklayabiliyorum. "Zindanların tadını çıkar o zaman."

Eli boğazıma doğru kayarken sırıtıyor ve başparmağı nabzıma bastırıyor. Dane günler önce bana asla fiziksel olarak dokunmayacağını söylemişti ama işte burada, ten tene. "Ben gidersem, sen de gidersin. Ve aşağıda ölümsüzler tarafından paramparça edilişini memnuniyetle izleyeceğim."

Kendini uzaklaştırıyor.

"Ortaklığımızı reddedeceksin, küçük ölümlü. Çünkü eğer seni becermek zorunda kalırsam, bunun seni öldüreceğinden emin olacağım."

Dane kayboluyor ve omuzlarımdaki gerginlik de kayboluyor, duvara yaslanırken ciğerlerime hava geri dönüyor.

İkimiz de dersten kaçtığımız için cezalandırılacağız. Ben zaten olacağım. O kolay kurtulacak ve muhtemelen insan ilişkileri ortağının peşinden gitmeye çalıştığı için övülecek.

Hayatımda bunu hak edecek ne yaptım ben? Buradaki onca insan arasında, derslerimin çoğunda onunla eşleştirildim. Bu hiç adil değil.

Odama ulaştığımda Mel bana mesaj atarak sonunda Orsen'e teslim olduğunu ve sırlarla dolu ormanın yakınındaki şelalenin yanında oturacaklarını söylüyor. Benim de gelmemi ve Dane'i de davet edeceğini söylüyor ve ben de kibarca ona bunu yapmamasını söylüyorum.

Duş alıyorum, yatağıma giriyorum ve ödevimi çıkarıyorum. Saatlerimi alıyor ama sonunda defterimi kapatıyorum. Mumlar titriyor, duvarlar her zamankinden daha sakin ve yorganımın altında uzanırken telefonum çalıyor.

Dane: *Annemle konuştum ve eşli kalmamızın önemli olduğunu söyledi. Tebrikler ölümlü.*

Yorganı başımın üzerine çekip cevap veriyorum.

Hayatımı tehdit edemezsin ve etmemiş gibi mesaj atamazsın. Sen tanıdığım en tuhaf adamsın. Psikotik davranışlar. Benim dünyamda gerçekten uzun süre kalamazsın. Senin hakkında bir belgesel yaparlardı.
sana ölümcül iğneyi yapmadan önce

Bana yine ölümümle ilgili bir özet geçecek, bunu söyleyebilirim. Aşırı miktarda detay kullanacak ve benim asla dokunmayacağı aşağılık bir yaratık olduğumu söyleyecek.

Yine de dün gece kaya gibi sertti. Uyarılma ya da sertleşme öfkesinin bir yan etkisi değilse tabii. Sonuçta, onun hangi tür olduğunu bilmiyorum.

Dane*: Belgesel nedir?*

Bu adadan asla çıkmayacağım.

6

Herkes öğlene kadar kantinde oturmuş ve sessiz olacak. Saat yarımı vurduğunda, insanların ne kadar gürültülü ve geç kaldıkları göz önüne alındığında, profesörlerimin tüm kaleyi havaya uçurabileceğini düşünüyorum. Sandalyeler tekmeleniyor, gruplar aralarında gülüşüp sohbet ediyor ve birileri sadece tahmin edebildiğim kadarıyla sigara içiyor Quarrierton Akademisi'nin sigara versiyonu.

Işıklar titriyor. "Sessizlik!"

Dirseklerimi masaya dayayıp çenemi avuçlarımın arasına alırken kimse beni dinlemiyor. Görünüşe göre, güçlü olmak size elli küsur sihirli öğrenci üzerinde güç sağlamayacak. Biri hariç. Ben.

Dane ve serseri grubu içeri giriyor, daha doğrusu çalım atıyor ve salon durgun bir sessizliğe gömülüyor. Sebepsiz yere övülmeleri beni rahatsız ediyor. Yakışıklı oldukları kesin ve buna uygun boktan bir tavırları var ama profesörlerin çocukları olmaları onları bu kadar özel yapmamalı.

Öğle yemeğimi getirebilirim-herkes onlara taze et gibi bakıyor ve hepsi bir parça için açlıktan ölüyor. Dane iyi görünüyor, dürüst olmak gerekirse. Saçları dağınık, gömleğinin düğmeleri kısmen açık, kravatı yok ve elini cebine sokmuş.

Kıvrılmış kolları dikkatimi ön kollarına çekiyor ve damarların bronz teninde nasıl şişkinleştiğini izlemek için rahatsız edici fikri yutuyorum.

Bakışları benimkileri bulduğunda gözlerimi kaçırıyorum. Umarım zihin okuma tuhaflığı buraya kadar ulaşamaz. Eğer öyleyse, az önce boğazımdaki kendi elini gördü.

Sakin ol, Sera. Pürüzsüz.

Sinir bozucu bir şekilde, Orsen ikizlerle benim oturduğumuz masayı fark ediyor, bize doğru işaret ediyor ve Mel'e gülümsüyor. Hepimiz bir ağızdan inliyoruz ve Poppy'nin kafası dramatik bir şekilde masaya çarpıyor. Hepsinden nefret ediyor ve Orsen ona partneri hakkında takılma eğiliminde. Ayrıca ona müstakbel kayınbiraderi olduğunu da söylüyor.

"Ne söylerse söylesin, yalan."

Mel'e bir bakış attım. "Ne yaptın sen?"

"Hiçbir şey," diye cevap verdi. "Orsen ne derse desin, ona inanmayın. Onu sınıf görevleri dışında öpmedim ve kesinlikle ormanın ortasında parmaklarını içimde hissetmedim."

Poppy yüzünü buruşturuyor.

Gözlerim kısıldı. "Yalancılardan nefret ettiğini sanıyordum."

Adam bize ulaştığında, acayip büyüklükteki ellerini masaya dayayarak ters ters bakıyor. "Günaydın hanımlar." Orsen başını bana doğru eğdi. "İnsan."

Gözlerimi deviriyorum, sonra Dane tam karşıma oturduğunda gözlerimi kaçırıyorum. Ayağı ayağıma çarpıyor ve sanki siyah sarmaşıklar tekrar vücudumu sarıyormuş gibi her tarafım geriliyor. Anında kalp atışlarım hızlanıyor ve herhangi bir sesin dışarı çıkmasını engellemek için boğazımı temizlemem gerekiyor.

Mel, "Git buradan," diyor ama Orsen yanına oturuyor ve göz kırparak omzunu dürtüyor.

"Dün gece bunu söylemiyordun, buz kraliçesi." Dane

alay ediyor. "Lütfen yine ayrıntıya girme."

Henüz çok fazla detayla karşılaşmadığım için son derece .

Mel başını sallıyor ama bundan hoşlandığını biliyorum. Orsen'e bakıp sırıtıyor ve masanın altından bacağına bir tokat atıyor.

Onlarla birlikte gülmek, havayı yumuşatacak bir şeyler yapmak istiyorum. Son birkaç haftadır kasvetten başka bir şey yoktu. Kötü haber üstüne kötü haber.

Büyülü, efsanevi yaratıklarla dolu bir adada sıkışıp kaldım. Bana birden fazla kez beni öldürmek istediğini söyleyen bir zorba - beni kalenin etrafında takip eden, cep telefonunu nasıl kullanacağımı sormak için odama giren ve beni pijamalarımla gördüğünde sertleşen.

Dane'in gözlerini üzerimde hissedebiliyorum ama ona doğru bakmıyorum. Sinirlerim beni tüketiyor ama korkutucu türden değil.

Salondaki her ses gibi bu his de kaybolur ve tarih profesörü parmaklarını şıklatır. "Sessiz olmanız istendiğinde, hepiniz

Sessiz ol!"

Nefesimin altında mırıldanmaya çalışıyorum ama hiçbir kelime çıkmıyor. Profesörün güçlü yanlarından biri de herkesin sesini ortadan kaldırabilmesi. Hepimiz nefes alabiliyor ve birbirimize şaşkınlık dolu bakışlar atabiliyoruz ama salonda hiçbir ses duyulmuyor.

Bir avuç iğne düşse, yere çarptıklarını duyardım. Dane rahatsız

olmamış gibi görünüyor. Sanki bu davranışa alışmış gibi.

Gülümsüyor. "Harika. Tüm dikkatini bana verdiğin için teşekkür ederim. Başlayalım mı?"

Sonraki birkaç dakika boyunca elinde bir parşömenle dolaşıyor, isimleri sayıyor ve eller havaya kalkıp varlıklarını gösterdikçe onları kayıt defterinden işaretliyor.

"Seraphine Winters."

İstemsizce kolumu kaldırıyorum. Acı pazıma ve bileğime dolanıyor, yakıyor ve beni gördüğünde yatışıyor.

Başını salladı, gülümsedi ve adımı işaretledi.

Herkesin adı okunduktan sonra Müdire Dalton sandalyesinden kalkarak hepimize harika öğrencileri olarak hitap etti.

Masamıza doğru yürüyor ve elini omzuna koyup akademideki güvenlik önlemlerinden bahsederken Dane onu görmezden geliyor. Onun sıkı tutuşu altında geriliyor, yanakları kızarıyor ve nedense kaslarının gerginliğini kendi kaslarımda hissediyorum, utanıyorum, kaçma ihtiyacı duyuyorum.

Kaşlarımı çatıyorum ve o da bana bakıyor, sanki onun hissettiklerini hissettiğimi belli etmemi engellemek istercesine başını hafifçe sallıyor.

"Bu da neydi?" demek istiyorum. Ama yapmamam gerektiğini biliyorum. Görecek ve onun acımasızlığını bildiğinden, bu sırrın ne olduğunu öğrenmek isteyecek.

Ama onun hissettiklerinin hepsini ben nasıl hissettim? Ve o nasıl biliyordu?

Bayan Dalton boğazını temizleyerek Dane'i serbest bırakır ve kollarını önünde kavuşturur. "Çoğunuz bu sabah neler olduğunun farkındasınız. Hepinizin harekete geçtiğimizi ve güvenlik önlemleri aldığımızı bilmenizi istiyorum."

Başımı eğip ikizlere bakıyorum. Kelimeler işe yaramıyor ama ağzımı açıyorum, *Ne oldu?*

Poppy nezaketle parmağını boynunda gezdiriyor, başını eğiyor, dilini çıkarıyor ve gözlerini şaşı yapıyor.

Hay Allah.

Burada bulunduğum kısa süre içinde birkaç kişi en barbarca şekillerde öldürüldü, peki bu sefer farklı olan ne? Sanırım bu adada insanlar öldürülebiliyorsa ölümsüzlükleri de bir yere kadar.

"Tarih odasına katılan her öğrenciyi sorgulayacağım ve eğer sizi şüpheli bulursam, zindanlara gönderileceksiniz. Burada ölüm kötü davranışların bir sonucudur, canınız sıkıldığında sizi meşgul edecek bir hobi değil. Eğer katledilmiş bir öğrenci daha bulursam, her birinizi teker teker cezalandıracağım."

Dövüş sanatları ve silah eğitiminin başındaki Profesör Mallory ayağa kalkıyor. Buradaki her kız onu görünce anında ağzının suyu akıyor. Doğrusunu söylemek gerekirse, ne kadar kaslı olduğu göz önüne alındığında bir tank. Uzun boylu. Gelmiş geçmiş en parlak, en mavi gözlere sahip. Ve yakışıklı. Gerçekten çok yakışıklı.

Ama gözünü bile kırpmadan boynunu kırabilirdi.

Ondan biraz korkuyorum. Bana ölümlü olmakla ilgili çok şey sordu ve bazen bana bir dövüş duruşu öğretirken eli kalçamda çok uzun süre kalıyor. Başka biriyle olsaydım ikiye bölüneceğimi söyleyerek her zaman benimle ortak oluyor.

Ayrıca Dane ile anlaşamıyorlar, bu da onu en sevdiğim kişi yapıyor.

En azından uzaktan.

"Adanın etrafına büyülü bir imza bırakacağım. Eğer birisi çizgiyi aşarsa, bana haber verilecektir."

Boynumdaki hafif baskı azalıyor ve birkaç kişinin daha aynı şeyi yaptığını duyarak öksürüyorum. Bazı öğrenciler bir şeyler mırıldanıyor ve biri hıçkırarak ağlıyor.

Bayan Dalton tekrar konuşur. "Şu andan itibaren, belirlenmiş bir partneriniz olacak. Onlar yanınızda olmadan arazide yürüyemezsiniz." Dane'in annesi beni izliyor ve ekliyor: "Kimse eşini reddetmeyecek."

Öldür beni. Şimdi.

Dane ve ben derslerimiz için başka öğrencilerle eşleştirilmeyi talep ettik ama reddedildik. Bu kesinlikle beni hedef alıyor.

Koridorda ilerlerken gözlerini benden ayırmıyor, sonra oğluna bakıyor. "Partneriniz aynı zamanda yurt odanızda kalmasına izin verilen tek öğrenci olacak. Hafta sonları kimin odasında yatacağınıza ikiniz karar vereceksiniz."

Orsen Mel'in kulağına bir şeyler fısıldar ve Mel onu kaburgalarından dirsekler. Bayan Dalton kaledeki yeni kuralları açıklamaya devam eder.

Bir öğrenci öldürüldü ve hepimizin bu şekilde acı çekmesi mi gerekiyor? Hayır, bu hikayede daha fazlası var. Öğretmenlerin bu kadar aşırıya kaçması için başka bir şey olmuş olmalı.

Bayan Dalton daha sonra hepimize izin veriyor ve çıkarken kapının yanında asılı duran parşömeni kontrol etmemizi söylüyor.

Dane arkamdan yürüyor. Kulağıma fısıldamak için eğildiğinde neredeyse tökezliyordum, "Seninle konuşmam gerek."

"O zaman konuş."

Odadan çıkmak için sırada beklerken "Burada olmaz," diye cevap veriyor.

Öğrenciler eşleşmeleri hakkında tartışmak için durdular, ancak kimse onlara dikkat etmiyor.

"Hayır," diye cevap veriyorum. "Ya burada konuş ya da ."

Hırlıyor ve sıcak bir şey kaybolmadan önce omurgamdan yukarı doğru kayıyor. "Zorluk çıkarmayı bırak. Beni hissedebildiğini biliyorum."

"Kulağa yanlış geliyor."

"değil. Bu doğru."

Ölmemi isteyen kişiyi görmezden gelmeye devam ediyorum. Kapıya ulaştığımda parşömene bakıyorum, gözlerimi deviriyorum ve Dane'e dönüyorum. "Anneni tokatlayacağım."

Cevap verecekti ama sonra parşömeni gördü. İsimlerimiz yan yana. Bana bakarken dişleri gıcırdıyor.

Başımı salladım. "Bununla başa çık."

İkizleri odadan çıkana kadar takip ediyorum, içinden gölgeler fışkıran, etrafında bir kasırga gibi dönen, göz kamaştırıcı adamdan uzaklaşıyorum.

Boku yedik. Kiminle eşleşeceğimi zaten biliyordum. Ama isimlerimizi tekrar görünce, sinirlenmekten de öte oldum. Odama adımını atmayacak ve hafta sonları kesinlikle aynı yurtta kalmayacağız ve bu bir söz.

Artık kontrolden çıkmaya başladı. Neden bizi ortak duruyorlar?

Annesinin bunun önemli olduğunu söylediğinden bahsetti. Ama neden? Hatta insan ilişkileri profesörüne yazarak annesine haber vermeden eşleştirmeyi değiştirmesini isteyecek kadar ileri gitti.

Reddedildi.

7

Profesör Mallory, ki kendisine Valin dememi istiyor, ben yumruklarımı kaldırmış, dirseklerimi kaburgalarıma dayamış korunmaya çalışırken etrafımda dönüyor. "Oldukça zayıfsın, küçük Seraphine." Duruşumu inceliyor, beni düzleştiriyor.

elini sırtımın küçük kısmına koydu. "Omurganı dikleştir ve rahatlamaya çalış." Hiç rahatlamıyorum. O her yerde.

Yan tarafını yumruklamama izin verdi ama ben de bir duvarı yumruklayabilirdim.

"Güzel, şimdi daha fazla güç kullan." İnlediğimde gülümsüyor ve yumruğumu her incittiğimde gülüyor. "Haydi. Daha sert."

Yumruğumu atıyorum. "Daha sert."

Tekrar fırlatıyorum, ıskalıyor.

"*Daha sert.*"

Dane, Orsen ile tartışırken bizi izliyor; ikisi de birbirlerini yumrukluyor ve güçlerini savaşmak için kullanıyorlar. Orsen onu bir su dalgasıyla kamçılıyor ve siyah bir gölge kütlesi arkadaşını arenanın diğer tarafına itmeden önce Dane onu neredeyse cayır cayır yakıyor.

Kurallara uymaması çok tipik. Herkes insan olarak savaşmak için eğitim aldığından güç kullanmamalıyız.

Üzerimizde savaş üniformamız var. Kızlar akademi logolu şortlar ve üstler, erkekler ise tanklı siyah eşofmanlar giyiyor. Herkes terliyor ve etrafımızdaki alan, öğrencilerin güçler olmadan nasıl savaşacaklarını öğrenmeleri gereken bir sınıf olmasına rağmen, bir savaş alanını taklit etmek için ağaçlar, binalar ve nesnelerle dolu.

Nedense öğretmen benimle tekrar çalışmak istiyor. Başlangıçta güçlerim olmadığı için bana acıdığını düşünmüştüm ama bu çekici adam ellerini üzerime koymaktan, beni yere yatırmaktan ve saçlarımı başka bir şey yapmadı.

Sırtım yere çarpıyor, eli göğsüme bastırıyor. "Odaklan." Şoku ve solukluğu göz kırparak atlatıyorum.

Ayağa kalktıktan sonra kaburgalarıma bir darbe alıyorum, ardından bir şey beni yana doğru itiyor. Valin'in yumruğu yüzümü santimle ıskalıyor ve teşekkür etmek için ikizlere bakıyorum ama hiçbiri bana bakmıyor.

Ama Dane bizi izliyor. O kadar ki Orsen iyi bir vuruş .

Valin dersine devam ediyor ve sonunda sayamayacağım kadar çok kez altında kaldım. Giderek artan bir hayal kırıklığı var ama benim açımdan değil. Neredeyse boğucu.

"Ortağın kim?" Silahlarımızı toplayıp soyunma odalarına doğru ilerlerken Valin soruyor. "Güvenlik önlemleri için."

"Oh," diyorum su şişemin kapağını kapatırken.

"Dane." Dudaklarını düzleştiriyor. "Bu talihsiz bir durum."

"Evet."

"Senin gibi güzel bir kadın onun gibilerin etrafında olmamalı."

Yürümeyi bıraktım. "Benimle böyle konuşmak zorunda mısın? Ben bir öğrenciyim." "Kural yok, küçük Seraphine."

Yanaklarım ısındı.

Arkamdan bir kızgınlık dalgası vuruyor ve o, "Ölümlüye merkez ofiste ihtiyaç var." derken bile kim olduğunu biliyorum. Belki de öğretmenlik yapman gereken başka birini becermeye çalışıyorsundur."

Valin gülümsüyor ama sahte. "Elbette." Mavi gözleri yine beni buluyor. "Kural yok. Unutmayın." Ve gitmeden önce göz kırpıyor.

Öğretmenler üzerinde bile gücü var.

Valin'in kaslı sırtını izliyorum, sonra dönüp Dane'e bakıyorum. "Gerçekten mi?"

Dane kollarını kavuşturur. "Yapacak çok işimiz var ve onun gibi kokarken odanızda oturmayı reddediyorum. Buradaki öğrencilerin yarısını sikti. Seninle flört ediyor çünkü kolay biri olduğunu biliyor."

"Seni tokatlamak istiyorum."

Derinden kıkırdıyor. "Sadece elini incitirsin." Alay ediyorum. "Siktir git."

"Ne yazık ki, buna kalabilirsiniz."

Yanaklarımın ne kadar kızardığını görmeden önce ona omuz atıp uzaklaşmadan önce durup ona bakıyorum.

Beni soyunma odalarına kadar takip etmiyor ya da geçip odama gittiğimde.

Doğru düzgün konuştuğumuz tek an bu, o da benimle flört eden bir öğretmenin sözünü kesmesi.

Cuma günü geldiğinde biraz huzur bulacağım için heyecanlıyım ama dersten sonra yatakhaneme gittiğimde yatağımın üzerinde bir kontrol listesi duruyor.

İnsan ilişkileri dersimiz için on ödev. Bir ya da iki değil, bizi cinsel ve duygusal görevlerin karışımından oluşan garip ve yeni düzene alıştırmak için.

On.

Ve ilkinin Pazartesi sabahına kadar tamamlanması gerekiyor.

İç çekip yatağıma uzanıyorum, telefonumu çıkarıp mesajlarımızı açıyorum.

Dane Dalton tam bir pislik ve açıkçası ondan her şekilde uzak durmak istiyorum. O zaman geçmeye ve bu adadan kurtulmaya odaklanabilirim, ama ne yazık ki bunun gerçekleşmesi için anahtar o olacak gibi görünüyor.

***Ben**: Listeyi aldın mı?*

Bir saat sonra cevap veriyor. Küçük bir mucize. Belki Orsen ona yardım etmiştir.

Liste mi?

Cevap vermen çok uzun sürüyor. Doksan yaşındaki bir dedeye mesaj atmak gibi. Odama gel. Konuşmak daha kolay, öyle görünüyor.

Gönder tuşuna bastıktan bir saniye sonra kapım çalındı.

Kapıyı bir santim açtım. "Hızlısın."

Sıkılmış görünüyor. "Hız benim güçlerimden biri. Ne listesi?" "Yine de bir kelime yazmak bir saatini alıyor."

Odanın etrafındaki siluetlerin dans etmesine ve onun varlığıyla heyecanlanmasına aldırmadan onu içeri aldım.

"Bu," dedim ve parşömeni ona uzattım. "İnsan ilişkileri dersimiz için." İlkini okumaya başlarken yüzünü buruşturuyor ve sonra duruyor. "Birinci görevin son günü Pazartesi sabahı."

"Biliyorum," diye cevap veriyorum, listeyi elime alıp yüksek sesle okuyorum. "Partnerinize onu tanımak için beş soru sorun. Yalan söyleyemez ya da atlayamazsınız. Görev otomatik olarak kaydedilecek ve bana gönderilecek."

"Senin hakkında hiçbir şey bilmek istemiyorum," diyor bana nazikçe. "Herhangi bir insan kadar sıkıcısın."

Tanıdığı tek insanın ben olduğuma eminim, bu da bu ifadeyi geçersiz kılıyor.

"Harika, o zaman bu hızlı olacak. Bana bir şey sor."

Ofluyor, elleriyle yatağımın ayakucundaki çerçeveyi kavrıyor. Tahta onun kavrayışıyla çatırdıyor ve ben onun parmaklarının tahta üzerinde esnemesine odaklanmamalıyım. Ama bakıyorum.

"Sana katlanamıyorum," diyor. "Ve senin etrafında olmak zorunda kalmak beni hasta ediyor."

"O zaman bırak. Kendi diyarına dön ve orada kal." Beni

başından savdı. "O kadar kolay değil, yoksa yapardım."

Sanırım birinci görevle başlayacağım. "İlk sorum..." Listeyi başımın üzerinde çırpıyorum. "Hangi alemdensin?"

"Gölge Diyarı."

Başımı eğiyorum. "Gölge Diyarı diye bir yer yok."

Sessizlik ve Dane bakışlarını yere indiriyor. "Farkındayım."

Sessizliğinin ardındaki anlamı başımla onaylayarak derin bir nefes alıyorum. "Şimdi bana bir şey soracaksın. Bu görevi aradan çıkarmamız gerekiyor."

Odada çok uzun süre volta atarken bana aldırış etmiyor. Duruyor. Adımlıyor. Durdu. Ve telefonumu kafasına fırlatmak

istiyorum. "Sana ne soracağımı bilmiyorum."

Dane elbise pantolonu ve gömleğiyle şifonyerime yaslanırken ofluyorum, üst iki düğmesi hala açık, kravatı omuzlarında duruyor. Kollarını tekrar sıvamıştı ve dehşete kollarındaki damarlara bakmama izin verdim.

Ellerini ceplerine sokuyor ve kendini şifonyerden uzaklaştırıyor. "Bu çok saçma. Sana ne sormam gerekiyor? En sevdiğin rengi mi? Varlığına dayanamıyorum ve şimdi seninle sıkışıp kaldım. Bilmek istediğim şey, neden?"

Gözlerimi deviriyorum. "Buna cevap verememe. Bana başka bir şey sor ya da git. Senin dramatizmine ayıracak vaktim yok, Dane."

İç çekiyor, alt dudağını çiğniyor. "Seni kesecek olsam, kanın ne renk olurdu?"

Sırtımı yatağa veriyorum ve dönen gölgelere bakıyorum, sakin ve özgür. Hissettiklerimin tam tersi. "Senden nefret ediyorum."

"Hislerimiz karşılıklı. Soruya cevap ver, ölümlü." "Kırmızı.

Mutlu musun? Benim sıram. Neden bana karşı bu kadar

hıyarsın?"

Omuz silkiyor. "Burada olmamalısın ve ben senden hoşlanmıyorum." Dönüp şifonyerimin üzerindeki kâğıtları inceliyor, sonra duvardaki resimlere bakıp "Bakire misin?" diye soruyor.

Ona cevap vermediğimde bana doğru dönüyor. Pes etmeden önce kaşlarımı çatıyorum. "Belli ki değilim."

Gözleri üniformamın içindeki vücudumun tamamını inceliyor. Sonraki sözlerinde ses tonunda bir öfke belirtisi var. "Evet. Bu çok açık."

"Sıcak bir vücuttan başka bir şey olmadığım için mi?"

Mırıldanıyor. "Evet. Ama daha önce bir erkek arkadaşın olduğundan bahsetmiştin." "Erkek arkadaş" kelimesini söylerken dişlerini gıcırdatıyor, sanki bir partnerim olduğunu düşünmek bile onu hasta ediyormuş gibi.

Yüzümde, son kısmın uzaktan yakından doğru olmadığını gösteren herhangi bir duygu belirtisi yok. "Bakire misin?" Cevabı zaten bildiğim için soruyorum.

Sırıtıyor. "Tam tersi." Sonra yüzündeki gülümsemeyi siler. "Hangi zavallı insan müsveddesi seninle yatar ki? Kim o?"

Ayrıntıları isterse Grayson'la son karşılaşmamı anlatabilirim ama son derece sıkıcı olur. Onun yerine hızlanıyorum. "Sıradaki sorum: Neden yaşını bilmiyorsun?"

"Bir şey sorma sırası bendeydi. Yaş sadece bir sayı ve gereksiz." Birden acı içinde yüzünü buruşturarak öne doğru eğildi ve ben de şaşkınlıkla ona baktım. "Lanet olsun. Sorular hecelenmiş. Yalan söyleyemem."

"Ne hakkında yalan söyledin?"

"Yaşımı bilmiyorum çünkü..." Dişlerini sıkıyor, nefesi kesiliyor. "Lanet . Yaşımı bilmiyorum çünkü bilmiyorum amına koyayım." Acı kesilir ve nefesini tutar. "Bir süre sonra izimizi kaybederiz. Kaç yaşında olduğumu bilmiyorum."

Oh.

"Bu oldukça üzücü aslında."

Gözleri kararıyor ve duvarlarımdaki gölgeler toplanıyor. "Bana acıma. Ben senden üstünüm ve hep öyle olacağım."

"Harika. Sıradaki soru."

Aramızdaki mesafeyi kapatıyor, ta ki ben yatağımdan onun kule gibi yükselen formuna bakmak için neredeyse boynumu kırana kadar. "Neden buradasın?"

Ayağa kalkıyorum, böylece neredeyse göğüs göğüse geliyoruz. "Bilmediğimi söyledim zaten! Beni öldürmek mi istiyorsun?" Son sorumla karşılık veriyorum, bunu bitirmek için çaresizim. Onu, duygularını ve varlığını neden hissedebildiğimi sormalıyım ama aklıma gelen ilk sorular bunlar

Sonra sorarım.

"Evet," diyor ve ona acı gelmeyince çenemi ve yumruklarımı sıkıyorum. "Bana öyle bakma ölümlü. Sana karşı olan hislerimi açıkça belirttim. Acı çekişini izlemek, yalvarışını duymak ve canını aldığını hissetmek istiyorum. Son nefesimi elim boğazındayken vereceğim. *Bu* yalan değil."

Boyuma göre kabul edilebilir tek şeyi yapıyorum: Bacaklarının arasına bir diz atıyorum ve acı içinde ayaklarımın dibine düştüğünde memnun oluyorum.

Korkmam, kaçmam, hayatım için yalvarmam gerekirdi ama yatağıma geri oturup listeyi bir kez daha okurken, o öfkeyle kaleyi yakmamaya çalışırken ben memnuniyetle mırıldanıyorum.

"Ağlamayı keser kesmez odamdan siktir olup git."

Bir rüzgâr listeyi elimden aldı ve Dane göz açıp kadar üstüme çıktı. Belime sarılıyor, gözlerinde öfke, ellerimi üstümde sabitliyor.

Hayalet elleri boğazımı tutuyor. "Bir daha sakın oraya vurma."

Yüzümü buruşturmak ya da irkilmek yerine sırıtıyorum. "Umarım acır."

"Kapa çeneni. İki sorum kaldı. Öğretmenini siker miydin?"

Omuz silkiyorum. Dürüst olsam iyi olur. "Valin Mallory'yi kastediyorsanız, o zaman muhtemelen yapardım."

Bileklerimi ve boğazımı sıkıca kavrıyor ama acı verecek kadar değil. Hakimiyet. Kanıtlamaya çalıştığı şey bu.

"Son soru." Yanağı yanağıma değene kadar yüzünü eğiyor ve kulağıma fısıldıyor. "Beni becermek istiyor musun, ölümlü? Aletimi bacaklarının arasına sokmamı ve sana değerli profesörünü unutturmamı ister misin?"

Bana bakmak için başını kaldırdığında gözlerim açılıyor. Göz bebekleri büyümüş gümüş gözler bana bakıyor.

"Kesinlikle olmaz!" Ama kelimeler dudaklarımdan dökülürken, görünmez çiviler beynime saplanırken yüksek bir çığlık da atıyorum.

8

I Akademide yanlış arkadaşlar edindiğimi düşünmeye başladım.

Üçümüz de ormanın ortasında bir kütüğün üzerinde otururken, ikizler kendi aralarında en sevdikleri çocukluk anılarını tartışıyorlar. Babalarını nasıl öldürdüklerini ve gözlerini yuvalarından söküp kendi derisinde boğulmasına neden olduklarında bir domuz gibi nasıl ciyakladığını. Onlardan duyduğum kadarıyla kötü bir insandı, bu yüzden ölümünü bir dereceye kabul edilebilir buluyorum. Kabul etmediğim şey ise kesinlikle pişmanlık duymamaları; *babalarını öldürmüş* olmalarını komik bulmaları.

Mel bana o andan itibaren arandıklarını ve annelerinin onları buraya sadece kendi diyarlarındaki yasalar nedeniyle öldürülmekten kurtulmak için değil, aynı zamanda dünyalarının yok olmasından korumak için gönderdiğini söylediğinde Poppy kıkırdıyor.

En azından anneleri iyi birine benziyor.

"İkinci görev neydi?" Poppy avucundaki yağmur damlalarını yakalamaya çalışarak soruyor. Çantamdan listeyi çıkarıyorum ve boğazımı temizliyorum.

"Görev iki..." Bir sonraki dersimizi beklerken elimdeki parşömeni okumaya başlıyorum. "Fiziksel dokunuş insanlar için önemlidir ve bir kişinin güvenini göstermenin ve hissetmenin yollarından biri de dokunmaktır. Bu görev için partnerinizle zaman geçirecek ve onun nasıl hissettiğine alışacaksınız. En az altı saat beklenmektedir. Bu sürenin bir kısmını telafi etmek için bir yatağı paylaşmanızı veya el ele tutuşmanızı öneririm. Bu görev kaydedilecek ve bana gönderilecek."

Mel alay ediyor. Poppy su damlalarını toplayarak yaptığı ve başının üzerinde yüzen bir küreyle oynuyor, ben de kütüğün üzerinde kayarak sırtüstü yatıyorum.

"Yani... ne yapmamız gerekiyor? Sadece birbirimize dokunmamız mı?"

"Haklı olduğu bir nokta var," diyorum. "Birinin sana dokunması konusunda rahat olmak güven inşa eder." Görevi tekrar okuyarak başımı sallıyorum. "Sanırım bu yüzden üçüncü görev daha basit."

Poppy sakızını patlatıyor. Bunun bir tür insan şekeri olduğunu öğrenir öğrenmez, en büyük baloncukları üflemeye bağımlı hale geldi. "İki tane umurumda değil. Birinci görevi oldukça sevdim. Üçüncüsü de eğlenceli görünüyor."

Mel gözlerini devirerek, "Korkunç ve sıkıcı görünüyor," diyor. "İkiniz de birinci görevi yaptınız mı?"

İkimiz de başımızı salladık.

Mel tırnaklarını inceliyor. "Orsen'in soruları beni şaşırttı. Cinsel ve kaba sorular bekliyordum ama o gerçekten benimle ve hayatımla ilgili sorular sordu."

"Brandt bana bütün ilklerimi sordu," diyor Poppy, kırmızının en koyu tonunda kızararak. "Peki ya sen Sera? Dane'le henüz birbirinizi öldürmemiş olmanıza çok şaşırdım."

Onlara son sorudan bahsetmekten kaçındığımı söyledim. Bunun sonucunda utanç içinde yüzümü kapattım ve Dane odamdan çıkarken gözden kayboldu.

Yalan söylediğimde hissettiğim acı acımasızdı, ama Dane ortadan kaybolur kaybolmaz hafifledi.

Şimdi de onunla yatmak istediğimi sanıyor. Altında sıkışıp kalmanın verdiği o anlık bir arzu patlamasıydı. Başka bir şey değil. Daha azı değil. Dane çirkin değil ve her kas üstüne kas. Güzel kokuyor. Gözleri büyüleyici. Ve uzun boylu. Gerçekten uzun.

onu kim sikmek istemez ?

Ne olursa olsun, muhtemelen ona aşık olduğumu ya da onunla ortak olmaktan memnun olduğumu düşünüyor.

Ben .

Ve şimdi onunla yüzleşemiyorum.

Dane'i bu sabah kahvaltı için kantine giderken gördüm ve o beni fark edemeden boş bir sınıfa daldım ve yatakhaneme dönmeden önce tam bir saat bekledim.

İkinci görev için onun gözlerinin içine nasıl bakacağım ve saatlerce ona nasıl dokunacağım? Benim kokuma bile zar zor dayanabiliyor, o halde bileklerimden ya da boğazımdan bir yere kıstırılmamla sonuçlanacak bir öfke kıvılcımı olmadan bana nasıl dokunacak?

Boku yedik.

Ama başarısız

olmayı

reddediyorum.

Telefonumu çıkardım ve mesajlarımızı açtım.

***Ben**: Bunu garip hale getirme. Sihirde bir aksaklık olmuş olmalı çünkü seninle yatmak isteyeceğim son şey. Ama ikinci görevi yapmamız gerek ve eğer batırırsan, taşaklarına yine dizimi geçiririm. Daha sert. mı?*

Ben: İki iş günü içinde tek kelimelik cevabınızı bekliyorum. günler.

"Neye gülüyorsun?"

Ekranımı kapatıyorum ve telefonumu kaldırıyorum. Gülümsememi düzleştirerek, "Hiçbir şey." diyorum.

Tarikat çalışmaları sırasında, bize ritüeller, peygamberler ve kabul edilme yolları hakkında konuşan uçan kafa yerine kucağımdaki kitaba odaklanıyorum.

Öğretmenlerin de tıpkı öğrenciler gibi ölümlü formlarında olmaları gerekiyor ama sanırım bazıları kurallara uymuyor ve yaptıkları yanlarına kâr kalıyor. Bu haftalar önce olsaydı, kitabımı kafasına fırlatır ve çığlık atarak sınıftan kaçardım, ama sanırım alışıyorum.

Genelde bu derse Bayan Dalton girer ama burada değil. Oğlu da yok.

Dört gün oldu ve Dane ya hâlâ telefonunu çalıştırmakta zorlanıyor ya da beni görmezden geliyor. İkisi de iyi. Ama bu derslere neden gelmediğini açıklamıyor. Zavallı Orsen, lideri olmadan kaybolmuş bir köpek yavrusu gibi görünüyor.

Kurallara uymuyor. Güvenlik nedeniyle birlikte olmamız gerekiyordu, bu yüzden onu aramak yerine arkadaşlarıma yakın durdum.

Müdirenin oğlu olmanın avantajları. Kuralları çiğneyebileceğini ve hiçbir şekilde ceza almayacağını düşünüyor. Tüm bunlarla ilgili bir sonraki toplantıdan ve herkesin önünde utanç duymaktan korkuyorum.

Gerçi, Dane'in çekilmez haliyle uğraşmakla geçeceğini düşündüğüm bir hafta, tamamen farklı bir nedenden dolayı sinir harbine dönüştü.

Nerede olduğunu bilmek için derin bir ihtiyaç.

Neredeyse beni tüketiyor. Saatler sonra onu aramak için yatakhanemden gizlice çıkma dürtüsüyle sürekli savaşıyorum.

Ben yapmadım.

Ancak dün gece bir kabus gördüm. Sıcak. Çığlıklar. Ateş. Çok fazla. Sonra biri beni alevlerin arasından alıp güvenli bir yere taşıdı ve ailem olduğunu tahmin ettiğim iki kişi yanarken acı içinde feryat ettiler.

Onlara ulaşmaya çalıştım ama .

Ve rüyadan uyanmadan önce, yeşil gözler bana bakmıştı ve derin ses adımı mırıldanırken içlerinde çok fazla panik, ıstırap ve çaresizlik vardı.

Seraphine.

Bir çığlık attım ve ter içinde kalmış bir halde yatağımda doğruldum. Duvarlardaki siluetler bana bakıyordu.

Şimdi ben rüyaların ne anlama geldiğini araştırırken, garip kafa ana masanın yanında geziniyor, öğrencilere kehanetleri ve derslerimizi nasıl geçebileceğimiz ve Faniler Âlemine nasıl gidebileceğimiz ile alakasız olmalarına rağmen âlemler için neden önemli olduklarını soruyor. Bazıları cevap veriyor ama çoğu sıkılmış görünüyor.

Rüyalarımın ne anlama geldiğini anlamak için kitabımı okumaya devam ediyorum.

İnsanların dünyasında pek çok anlamları olabilir ama burada, bu kale duvarlarının içinde, hiçbir anlamları olmadığına inanmıyorum. Bu kadar gerçekçi gelmesinin bir nedeni olmalı. Zihnimin uydurduğu berbat bir senaryodan çok bir anı gibi.

Bazı kalmayı severim, ama bu bir tuzak gibi hissettirdi.

Elimdeki kitap bunların farklı bir yaşamdan anılar olabileceğini açıklıyor. Ya da o hayata sahip olma arzusu.

Yanarak ölmek kesinlikle istediğim bir hayat değil ve öz ailemin kim olduğunu bilmiyorum. Bildiğim kadarıyla beni sistem büyüttü. Yetimhane ve koruyucu aileler arasında gidip geldim ve sonunda bana ihtiyacım olan her şeyi veren bir yuva buldum. Ama sonra onlar bir araba kazasında öldüler ve ben yetişkin olarak sınıflandırıldığım için kendi başımın çaresine bakmak zorunda kaldım.

Belki de bu yüzden bu rüyaları görüyorum. Ya da belki sadece konumumdan dolayı stresliyim. İhtiyaçlarım karşılanmadığı için hayal kırıklığına uğradım ve bir çıkış yolu bulmaya çalışırken kayboldum.

Her iki durumda da, hâlâ katiller, zorbalar ve ölmemi isteyen yaratıklarla dolu sihirli bir okuldayım.

Profesörümün havada süzülen kafası kucağımda belirince neredeyse yerimden sıçrayacaktım. "Bayan Winters! Dikkatinizi verin yoksa ceza alırsınız!"

Kitabı kafasına vurarak kapattım. Ortadan kayboluyor ve masasında beliriyor.

"Bu akademide tembelliğe ve olgunlaşmamışlığa müsamaha göstermeyiz. Söyle bana küçük kız, kehanet tam olarak nedir?"

Küçük kız mı?

"Yirmi yaşında olduğumun farkındasın, değil mi?"

Dudakları bir sırıtışa dönüşüyor. "Ben dört yüz seksen yaşındayım. Sen *küçük* bir *kızsın*."

Bedenim olmayan öğretmenime ters ters bakmadan önce sertçe yutkunarak odaya bakıyorum. "Bir şeyin tahmin olduğunu söylemenin başka bir yolu," diye cevap veriyorum.

"Neyin öngörüsü?" diye soruyor.

Omuz silkiyorum. "Geleceğin."

"Yanlış."

Birkaç öğrenci kıkırdıyor ve yanaklarım öfkeyle kızarıyor. "Hayır, değil.
Ve kült çalışmalarının kehanetle hiçbir ilgisi yoktur."

"Yine yanlış. Kehanet, henüz gerçekleşmemiş olayların tahminidir. Somut bir şeydir. Tahminler doğru değildir. Bu dünyada ve diğerlerinde. Sen bir insansın. Bana tanrınız için doğru olan kehanetleri söyleyin."

Başımı sallıyorum, sessiz. Ve son derece kafam karıştı.

"Şu anda neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yok" diyor bir öğrenci. "Ne hakkında konuşuyoruz biz?"

Öğretmen dişlerini gıcırdatıyor. "Sessiz ol, Quigley." Başını masasının yerleştirir. "Konunun dışına çıkıyoruz. Bu konuyu açmamızın nedeni, dünyalar savaşını sona erdirecek bir varlık hakkında bir kehanet olması..."

Dinlemeyi bırakıyorum. Çok hızlı konuştuğu ve söyledikleri anlaşılamayacak kadar karmaşık olduğu için değil, bacağımı saran bir soğukluk olduğu için. Boğazıma ulaşana kadar bir yılan gibi etrafımda dolanıyor. Görünmez, bu yüzden kimse göremez.

Ve sonra kulağıma sessiz bir fısıltı geldi. Cansız bir . *Ona ölüm*.
Herkese ölüm.

Ayağa fırlıyorum, kitaplarımı topluyorum ve çantamı alıyorum, odadan çıkarken profesörü görmezden geliyorum. Ayaklarım sanki nereye gideceklerini biliyorlarmış gibi beni kaleden tamamen dışarı çıkarıyor ve ancak suyun yanındaki bariyer çizgisine ulaştığımda duruyorum.

İyi olduğumu göstermeye çalışıyorum ama iyi olmaktan çok uzağım. Yaratıklar ve paranormal varlıklarla dolu bir okuldayım. Hem ölmemi isteyen hem de birçok ders için benimle ortak olan biriyle.

Fırsatını bulur , bundan paçayı sıyırabileceğini anlar anlamaz benim için gelecek.

Nefes alamıyorum. Avucumu göğsüme bastırıyorum, beşe kadar sayıyorum, on, on beş, yirmi ve gözlerimi kapatıyorum. Yere oturmak için alçalıyorum, nefes alıp veriyorum, görüşüm bulanıklaşıyor.

Hava değişiyor, soğuk ve ıslak ve biri yanıma oturuyor. "İyi misin?"

Tanıdık sese bakmıyorum. "Hayır."

Valin, sessiz ve hazır, kalp atışlarım yavaşlayana ve görüşüm yavaş yavaş açılana kadar bir daha konuşmuyor. Kıyıya vuran suyu, sert esen rüzgârı ve yaprakları hışırdarken titreyen yakındaki ağaçları dinliyoruz.

Sonunda konuştu. "Moralin bozuk görünüyor. İçini dökmek istediğin bir şey var mı?"

Başımı sallayarak dizlerime sarılıyorum. "Ben buraya ait değilim.

Hepsi bu." "Hiçbirimiz buraya ait değiliz, küçük Seraphine."

Ona bakmak için başımı kaldırıyorum. "Bunun bir önemi yok zaten. Ortağım toz olup gitmiş gibi görünüyor ve ikinci görevim yarın. Her bir parçanın tamamlanması gerektiğini sen herkesten daha iyi biliyorsun." Havayı yumuşatmaya çalışarak omzumla onu dürtüyorum. "Bir yıl daha benimle takılıp kalacaksın."

"Dane konusunda size yardımcı olamam. Her seferinde haftalarca ortadan kayboluyor.

Bana listeni göster," diyor Valin, elini uzatarak.

İçimi çekiyorum ve çantamdan çıkarıyorum. "Herkeste aynı şey var. İkinci görev yarın öğlene kadar tamamlanmış olacak."

"Eğer ortaya çıkmazsa, bazılarında sana yardımcı olabilirim." Parşömene bakıyor, her satırı okurken gözleri bir o yana bir bu yana kayıyor. "Yardım etmekten mutluluk duyarım."

Kaşlarımı çattım. "Ama siz bir profesörsünüz."

Göz kırpıyor. "Görevde olmayan bir profesör. Ayrıca, daha önce de belirttiğim gibi, kural diye bir şey yok."

"Görev ikiyi okudun mu?"

Başını sallıyor, mavi gözleri parlıyor.

"Kesinlikle öyle." "Daha yirmi yaşındayım."

Sırıtıyor. "Ve ben sadece otuz dört yaşındayım."

Ona bakıyorum. Genç yüz hatları, saçlarının kalınlığı, yanaklarının ve çene çizgisinin hatlarıyla benim dünyamda bir model olarak geçebilir.

Ama o bir profesör.

"Başın belaya girmez mi?"

Gülüyor, ayağa kalkıyor ve elini uzatıyor. "Gel. Yurduna gidelim."

İçimdeki huzursuzluğa rağmen, uzattığı elini tutup onu takip ediyorum. İçimden bir ses kaçmamı söylüyor. Kaçmamı. Ama gitmesine izin veremem. Yanlış bir şeyler var. Bir şeyler doğru gelmiyor.

Yatakhanelerimin nerede olduğunu, tam koridoru biliyor ve ölümlü ile yürürken öğrencilerin bakışlarını görmezden geliyor.

Başparmağı tenime sürtünüyor ve kaşlarımı çatıyorum çünkü hiçbir şey hissetmiyorum. Daha önce, antrenman yaparken ve bana dövüş duruşlarını öğretirken etkilenmiştim. Ama şimdi, kapımın kilidini açıp beni içeri sokarken hiçbir şey hissetmiyorum.

Kapımı kapatırken etrafıma bakıyor; o her şeye dokunurken ben kapıma yaslanıyorum. Duvarlarımdaki siluetler saklanıyor, hiçbir yerde görünmüyorlar.

Valin bana dönüyor, gözlerinde bir pırıltı. "Buraya gel."

İstemeden birkaç adım attım.

Parmakları kolumda geziniyor ve beni inceliyor, üniformamın ortaya çıkardığı çıplak bacaklarım ve kalçalarım ve adem elması sallanıyor. "Büyüleyicisin. Her zaman da öyleydin."

Gömleğimin üst düğmesini açarken gözlerini dikkatle benden ayırmıyor. Bir tane daha. Ve bir tane daha. Yine de kıyafetlerini yırtıp atma ihtiyacı duymuyor. Sonuncusunu yaptığında, kumaşı omuzlarımın üzerinden kaydırıyor ve gömlek yerde birikiyor.

Sütyen askıma uzandığında her tarafım geriliyor. "Ne yapıyorsun?"

Yumuşakça, mırıldanır gibi, "Görev iki." diye cevap veriyor.

"Cinsel içerikli hiçbir şey yapılmaması gerektiği belirtiliyor."

Parmağını kayışın altına sokuyor, kancalıyor ve sonra tekrar tenime yapıştırıyor. "Sadece kıyafetlerini çıkarıyorum. Kirliler ve sen onları giyerken sana dokunamam."

Nefes alma alanıma adım attığı anda kendimi huzursuz ve rahatsız hissediyorum. İçimden bir ses koşmamı, onu itip kakmamı, profesörlere onu odamdan çıkarmaları için bağırmamı söylüyor.

Dane.

Neredesin lan sen?

İkinci ses benden gelmedi.

Ama tepki vermek yerine, Valin gömleğimi yerden alıp parmak uçlarıyla okşadıktan sonra burnuna götürüp içine çekerken donup kalıyorum.

"Ahh. Ne harika bir koku." Bir koklama daha. "Eğer gömleğin kokuyorsa, sadece merak edebilirim..."

Geri çekilip kalçamı karyola çerçevesine vuruyorum. "Sanırım bu kadar yeter." Başını eğen Valin'in kafası karışmış görünüyor. "Neymiş o?"

"Gitmeni istiyorum." Korkutucu görünmeye çalışıyorum ama sesim titriyor.

Gözleri koyu kırmızıya dönüyor ve ölümsüz bir şeye dönüşüyor. Dişleri uzuyor, keskin ve korkunç.

Bir adım atıyor ama bana ulaşamadan tüm oda bir duman patlamasıyla sarsılıyor. Etrafımızdaki her şey fırlıyor, yine de hareketsizim, bir şey beni kuşatıyor, sanki bir güç alanı beni tehlikeden koruyor.

Kağıtlar, parçalanmış tahta ve taşlar etrafımda uçuşuyor. Mumlarımın alevleri ve pencereler kırılıyor, cam parçaları zemine yayılıyor ve yatağımı parçalıyor.

Hiç de duman değil; gölgeler. Bir sürü. Dönüyorlar. Dans ediyorlar. Karanlık bir figürün etrafında dönüp dururken çığlık atıyorlar. Sesler, derin sesler. Tam olarak anlayamadığım bir şeyler söylüyorlar.

Ama korkmuyorum. Kendimi biraz güvende hissediyorum.

Siyah bir kütle Valin'e doğru ilerleyerek onu odanın diğer tarafına savurur ve sırtı duvara çarpar.

İnliyor, kendini dizlerinin üzerine itiyor ve kıkırdayarak burnunu siliyor. "Kendine engel olamadın, ha?" Bana doğru ilerlemeye çalışıyor ama oda bir kez daha volkan gibi patlıyor ve tavanımda alevler patlıyor.

Sıcaktan kavrulmuyorum, güvenliğim için korkmuyorum ya da başka bir şey hissetmiyorum.

Üzerinde bir çift elbise pantolonu ve yarım düğmeli bir gömlekten başka bir şey olmayan Dane, gözlerinde öfke, hiddet ve ölümle bir girdap gibi Valin'in önünde cisimleşiyor. Gölgeler göğsüne doğru hücum ederken, "Defol git buradan," diye kükrüyor. "Şimdi."

Valin ayağa kalkmaya çabalarken, "Zindanlarda olmalısın," diye homurdanıyor. "Zindanda olmalıydın! Nasıl kaçtın?"

Zindanlar mı?

Dane'in nerede olduğunu bilmediğini, her seferinde haftalarca ortadan kaybolduğunu söyledi. Bu yüzden Dane güvenlik kurallarına uymuyormuş.

"Birkaç büyü ve bir hapishanenin beni kilit altında tutacağını düşünerek beni aşağılama." Dane elini savurdu ve kapım açıldı, ahşap çatırdadı, neredeyse menteşeleri kırılıyordu. "Beni zorlama. Senin saçmalıklarını dinleyecek havada değilim."

Valin yakasını düzeltip kapıya doğru yürümeden önce önce bana sonra da Dane'e bakıyor.

Durur ve ona hırlar. "Onu tutamazsın."

Dane, Valin'e kaşlarını çatarak karanlık bir bakış atıyor ve o tek kelime etmeden ya da parmağını bile oynatmadan, profesör kapı kapanmadan önce odadan dışarı itiliyor.

Dane elini kapıya doğru sallayıp kilitlemeden önce avuçlarını pantolonuna siler.

"Bu da böyle? Ve neden zindandaydın?"

"Bu seni ilgilendirmez. Senden faydalanmaya çalışıyordu. Ve sen ona izin mi verecektin?"

Kollarımı kavuşturuyorum. "Hayır! Ben onu durduramadan gölgelerinle Peter Pan gibi içeri daldınız!"

Dane uzun bir süre bana baktı. "Kim?" "Benim

dünyamda hiç şansın yok."

Oda yeniden düzenlenmeye başlamadan önce nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyor, tüm eşyalarım onarılıyor ve doğru yerlerine yerleşiyor. Yorganım yatağımın üzerinde düzleşiyor ve mumlarım, pencerelerim ve kitaplarım kendilerini onarıyor.

"Valin iyi biri değil. Güce aç bir canavar ve ona güvenilmemeli," diyor Dane ve bir kez olsun bana bakmıyor. Muhtemelen hareket edemediğim ve sadece sütyenim ve kısa, pileli bir etekle durduğum içindir.

Yerdeki gömleğime bakıp yüzünü buruşturarak odamı incelemesini izliyorum.

"Otuzlu yaşlarında olduğunu söyledi," diye cevap veriyorum, onun varlığı odadaki, özümdeki enerjiyi kırıyor.

"Yalan söyledi. Seni istiyor." Dane büyük elini yüzüne sürüyor, bitkin görünüyor. Gömleği is içinde ve saçları sanki günlerdir parmaklarını gezdiriyormuş gibi görünüyor. "Ona vurdum," diye açıklıyor. "Gitmemi istedi..." Duraklıyor. "Adadan ayrıl. Ama ben açıkça hayır dedim."

"Neden adadan ayrılmanı istiyor?" Dane'in çenesi

gerilir. "Biz aynı diyardanız." Kaşlarımı kaldırıp

detay vermesini bekliyorum.

"Ben Gölge Diyarı'nın varisiyim ve o bundan hoşlanmıyor. Hiç ."

Islık çaldım. "Vay canına. Sen bir varissin ama buradasın, şımarık bir ergen gibi davranıyor ve profesörünle kavga ediyorsun."

"Kapa çeneni. Dediğim gibi, o seni istiyor."

Gülmemek için kendimi zor tutuyorum. "Ve bu bir sorun çünkü...?"

Artık gümüş rengi olan gözlerini yüzüme dikti. "Beni duymadın mı? O bir canavar."

"Sen de öylesin, buradaki diğer herkes de ."

Bakışları benimkinden ayrılıp açıkta duran köprücük kemiğimde duruyor. "Gömleğini geri giy. Seni böyle görüp kâbuslar görmek istemiyorum."

Alay ettim. "İşte bu yüzden az önce odama daldınız."

"Sen benim bu okuldaki ortağımsın. Sen başarısız olursan, ben de başarısız olurum. Yani ikimizden biri ölür ya da büyülenirse, burada daha uzun süre kalacağız demektir. İkimiz de sınıf geçmeye çalışırken senin profesöre ağzının suyunu akıtmana ihtiyacım yok."

"Tamam."

Hırlıyor, boğazımın altına ya da boynumda çırpınan nabza bakmamaya çalışıyor. "Tamam. Ondan uzak duracaksın. Ve bundan sonra benimle antrenman yapacaksın."

"Eğer başka biriyle antrenman yapacaksam, bu kesinlikle seninle olmaz. Güvenlik önlemlerini de unutma."

O inleyene, gömleğimi avucunun içine almak için dizinden eğilene ve yüzüme fırlatana kadar birbirimize bakıyoruz.

"Giyin, ölümlü."

Üstümü örttüğümde, kendimi ona tokat atarken hayal ediyorum. Sertçe. O kadar sert ki yüzü kanıyor.

Dane yüzünü buruşturarak başparmağını dudağının üzerinde gezdirir. "Bunu yaparsan sadece kendine zarar verirsin. Ama lütfen dene."

"İkinci görevi yapmamız gerekiyor." Konuyu değiştiriyorum çünkü nedense ona daha az kızgın ve daha çok... muhtaç hissediyorum. Sanki gitmesini istemiyormuşum gibi. "Daha okumadın mı?"

"Günlerdir zindandayım. Ne düşünüyorsun?" Gözlerimi deviriyorum.

"Bana gözlerini devirmeyi kes."

"Tamam *Peter*," diye cevap veriyorum, masaya doğru yürüyüp listeyi alıyorum. "Oku bakalım." "Bana başkasının adıyla hitap etme." Listeyi elimden kapıyor ve kaşlarını çatarak ikinci görevin her kelimesini okuyor, sonra da parşömeni avucunun içinde sıkıyor.

"Hayır."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Hayır mı?"

"Altı saat boyunca sana dokunmayacağım. Bu ne tür bir meydan okuma?" Kâğıdı yırtıp fırlatıyor ama profesörün yaptığı sihirle kâğıt çözülüp bize geri geliyor.

"Üçüncü görevi daha kolay hale getirecek."

Bana ters ters bakıyor. "Peki üçüncü görev nedir?" "Beni öpmen gerekiyor."

Dane annesini öldürmüşüm gibi bakıyor.

Döndü ve kapıya doğru yürüdü. "Nereye gidiyorsun?" diye seslendim.

"Kendimi asmak için."

"Dramatik olmayı bırak. Sadece..." Bunu nasıl ifade edeceğimi bilemediğim için dudağımı ısırıyorum. "Profesör aynı yatakta uyuyabileceğimizi ve bunun sayılacağını söyledi. Zaten hafta sonları paylaşmamız gerekiyor."

"Beni baştan çıkarmanın yolu bu mu? Çünkü işe yaramıyor."

Homurdanıyorum. "Seni baştan çıkarmak isteseydim, çıkarabilirdim."

Gözleri yeşilden gümüşe, sonra tekrar yeşile dönüyor. "Bir insanla zina yapmayacağım."

Gözlerimi tekrar deviriyorum çünkü bunun ne anlama geldiğini bilmediğinden eminim. "Ben duş alıp yatmaya hazırlanacağım. Eğer bu görevler konusunda ciddiysen, bir saat içinde buraya gel."

Dane bana bakıyor.

Gömleğimi çıkarıp ona fırlatıyorum ve banyoya gidiyorum.

Yıkanıp geceliğimi giydiğimde, o gitmişti. Kendimi yatağa attım, mumlarımı söndürdüm ve yastığımın içinde eridim.

Kapı saatler sonra gıcırdıyor, ama içeri dalıp sınırlar talep etmek yerine, kendi kendine bunu yapabileceğini mırıldandığını ve ardından kumaşın yere çarpma sesini duyuyorum.

Yatak arkamda alçalıyor ve Dane yatağıma yerleşirken yorganı göğsüme doğru çekiyorum.

Omzunu sırtıma dayıyor. "Bu yeterince iyi mi?" diye soruyor sessizce, karanlıkta bir fısıltı gibi. "Görev için mi?"

Bir kez başımı salladım. "Sanırım öyle." "İyi geceler, ölümlü."

Dudaklarımı düzleştiriyorum. "Bana hiç adımla hitap edecek misin?" "Hayır."

Öfkelendim ve yatak sallandı. O... gülüyor mu?

"Senden nefret ediyorum," diyorum gülümsemeye karşı koyarak. "Senden gerçekten nefret ediyorum." "Bu yüzden seni becermemi istiyorsun."

Yüzümü ona dönüyorum, aslında ne kadar yakın olduğumuzu fark etmeden. "Mesajımı aldıysan, anlık bir şey olduğunu söyledim. Bir kaktüsü becermeyi tercih ederim."

Yüzünü buruşturuyor. Çok ama çok yakın. her nefesi hissedebiliyorum. "Siz insanlar çok tuhafsınız."

Ona tekrar sırtımı dönüyorum. "Milyarlarca tarafından kuşatılmak üzeresin. Buna alış."

"Sizi temin ederim ki buna alışmayacağım. Şimdi, söyle bana. Peter Pan kim? O da gölgelerin gücüne sahip mi?"

Bir kahkahayla savaşarak yumruğumu yorgana sıkıştırıyorum. "Git uyu, ölümsüz yaratık."

Derinden kıkırdıyor ve omuriliğimden aşağıya doğru akıp bacaklarımın arasında toplanıyor. Dilini içime sokmadan önce göbeğimde gezdirmiş de olabilir.

"Lütfen düşüncelerinizi kendinize saklayın."

Solgunlaştım, yüzümdeki tüm kan çekiliyordu. "O an-" "O

an. Evet, bunu çok sık yaşıyor gibisin." Yüzüm kızarıyor,

yüzümü yastığa gömüyorum.

Ve haftalardır ilk kez huzurlu bir uykuya dalıyorum, kendimi yağmurda dans ederken ve arkadaşlarımla gülerken hayal ; yeşil gözlü genç bir adam milkshake ve waffle siparişi verirken lokantamda kendini tanıtıyor. Siparişini okutmam için banka kartını bana uzatıyor ve parmaklarımız birbirine değdiğinde kıvılcım anında çakıyor.

Gece uyandığımda, ağır bir kol belime dolanıyor. Çıplak bacaklarımız iç içe geçmiş ve Dane Dalton, üzerinde sadece külotuyla, bir tembel hayvanın ağaca yapışması gibi bana yapışmış durumda.

Gölgeler ve siluetler odamın etrafında yüzüyor, ama bir şey aramak, kaynaklarını ve kurtarıcılarını aramak yerine sakinler.

Huzur içinde.

9

I yorganı üzerimden itmeye çalışıyorum ama bir gecede birkaç kilo almış gibi görünüyor.

Tekrar itiyorum ama hiçbir şey olmuyor. Gözlerim kapalı, beynim yeni uyandığım için sisli ve ateşliyim. Gerçekten çok sıcak. İnce bir ter tabakası tenimi kaplıyor ve banyoda yüzümü yıkamak için doğrulmaya çalıştığımda, taşınmaz bir nesne beni durduruyor.

Söz konusu nesne Gölge Diyarı'nın varisi. Yaş yok. Sabır yok.
Bir kadının yatak odasından ne zaman çıkacağını bilmeyen biri.

Kolu ağır ve başımı çevirdiğimde yüzünün rahatlamış olduğunu görüyorum, uyurken dudakları hafifçe ayrılmış. Sevimli ama yakışıklı. Bu açıdan bakınca boynunda bir yara izi görüyorum, sanki bir zamanlar biri kesip açmaya çalışmış gibi.

Onu tanıyorsam, muhtemelen ölemez. Ya da ölmeyecek. Göğsüne omuz atmadan önce ona kaşlarımı çatıyorum.

İnliyor, zaten kapalı olan gözleri sımsıkı yumuluyor ama yüzü gevşiyor ve bir kez daha uykuya dalıyor.

Tekrar yapıyorum. Daha sert.

"Çekilmez," diye mırıldanıyor. "On sekiz dakikamız kaldı. Sessiz olun ve ben burada yokmuşum gibi davranın."

"Burada değilmişsin gibi mi davranayım? Erkek boyutunda bir ısı paketi gibisin!" Yine inliyor. "Bağırmayı kes."

Bir süre sessizlik oldu, sonra başını kaldırdı. "Isı paketi sizin dünyanızda bilmem gereken bir şey mi?"

Kıkırdamamaya çalışıyorum, başaramadığımda bedenim titriyor. "Mideniz ağrıdığında ne ?"

"Acı, hayatta olduğumun bir işaretidir. Biri böyle hissettiğinde-" "Aman Tanrım. Durun. Sessizliğimize geri dönelim."

Başını yastığa bırakıyor, arkamda rahatlıyor. Yorgan kayıyor, sonra Dane tam bir baş belası olarak yorganı yataktan tamamen çekip alıyor.

Kumaş odanın diğer tarafına düşer. "Bu gerekli miydi?"

"Çok."

Kolunu hareket ettirmediğini ya da göğsünün sırtıma yakın olduğunu fark ediyorum.

Nefesini boynumda hissedebiliyorum ve bunun beni tahrik edip etmediği ya da bunun samimi hissettirdiğini düşünerek yavaş yavaş aklımı kaybedip kaybetmediğim konusunda kafam karışıyor.

"Dokuz dakika kaldı," diyor. "Zamanın geçmesini hiç bu kadar çok istememiştim. Orsen'in her gece arkadaşınla bunu nasıl yapabildiğini bilmiyorum."

Gözlerimi pencereden sızan sabah güneşine dikiyorum. "Her gece onun yatakhanesinde mi uyuyor?"

Dane arkamdan başını sallıyor ve çenesindeki kirli sakal kulağımı sıyırıyor. Bacaklarımın arasındaki bir nabız gözlerimi açtırıyor.

Vücudumun durması gerekiyor. Şimdi.

"Yedi dakika. Ve lütfen, milyarıncı kez söylüyorum, düşüncelerini kendine sakla."

"Aklımı okumaya devam edersen, sana zarar vereceğim. Bu garip ve ürkütücü."

"değil," diye yanıtlıyor. "Çok rahatsız edici."

Doğrulmaya çalışıyorum ama . " ediyorsun!" Çocukça bir cevap ama . "Zayıf bir insan için inanılmaz derecede kabasın."

Tüm sağduyuma rağmen bir şekilde gülümsüyorum. "Teşekkür ederim. Zayıf kısmı hariç O biraz fazla kullanılmaya başladı. Daha iyi bir kelime dağarcığı edin."

"İnsanların kelime dağarcığı hayatın kendisini sorgulamama neden oluyor. Sizin sözlükleriniz daha da kötü."

"Her şeye alışın, yoksa yok olursunuz."

"İkincisi en iyi seçenek gibi görünüyor." Nefes alıyor. Tutar. Nefes verir. "Beş dakika, ölümlü."

"Sera."

"Hayır."

"Evet."

"Büyü artık," diye mırıldandı nefesinin altında. İç çekiyorum.

O da öyle.

"Hâlâ beni öldürmek istiyor musun?"

Cevap verirken gülümsediğini hissedebiliyorum, "Hem de çok. Yatağında uyumam kafanı karıştırmasın. Bu bir görev." Duruyor, birkaç kalp atışı bekledikten sonra ekliyor: "Bir kaktüsü becermeyi tercih ederim."

"Dayanılmaz bir acı hissetmeyi mi tercih edersin?"

"Nasıl yani?" diye soruyor çenesini eğip yanağını saçlarıma dayarken.

Şu anda onun dokunuşu için can attığımı görmesin diye palyaço kılığında merdivenlerden düştüğümü hayal ediyorum. Eğer külotuma uzanacak olursa, parmakları sırılsıklam olur.

Bu normal mi? Sizi öldürmek isteyen bir düşmanla aynı yatakta yatmak ve cinsel olarak hayal kırıklığına uğramak?

Kalçalarım arasındaki gerilimi azaltmak için onları birbirine sürtüyorum ve "Bunu nasıl yaptığını bana açıklar mısın?" diyorum.

"Bana kaktüsün ne olduğunu açıkla, ben de açıklayayım."

Dudaklarımı büzüyorum. "Gölge Diyarı'nda yok mu?"

"Hayır." Cevabı künt, sıkılmış ve yorgunluk dolu. Yine uykuya dalıyor.

Gülüyorum. "Mahvoldun. Temelde penis şeklinde, dikenlerle kaplı bir bitki."

Dane cevap vermiyor; nefesleri ağırlaşırken arkamda başını hafifçe salladığını hissedebiliyorum, tıpkı hâlâ bedenimi saran kol gibi.

Üç yüz saniye geçiyor ve ikimiz de konuşmuyoruz; ikimiz de duvarların içinde uyanan ve bizi izleyen siluetlerden bahsetmiyoruz. Küçük bir köpek kuyruğunu sallıyor ve bize bir top gösteriyor. Küçük bir kız el sallıyor ve kolumu Dane'inkinin altından çözdüğümde ben de el sallıyorum.

Hareket onu uyandırmış olmalı. Tek söylediği "Zaman doldu".

Kalbim durdu ve nedenini bilmiyorum. Dane'den hoşlanmıyorum. Ondan nefret ediyorum. O da beni yerin dibine sokmak ya da bir nehre atmak istiyor. Ama büyük bir parçam biraz daha böyle kalmak istiyor.

Dane hareket etmiyor, ben de etmiyorum.

"Kesinlikle altı saat oldu mu?" Başımı çevirip ona bakmaya çalışarak soruyorum.

Vücuduma sarılışını sıkılaştırarak beni durduruyor. "Evet. Sanırım öyle." "O zaman gitsen iyi olur."

Mırıldanıyor. "Yapmalıyım."

Aramıza sakin bir sessizlik çöküyor.

Ama sonra tutuşunu gevşetiyor; yine de teninin benimkine dokunuşu anında yok olmuyor. Geceliğim tehlikeli bir şekilde yukarı kalkmış, kalçalarımda toplanıyor. Ve yavaşça aramıza mesafe koymasıyla, sırtımın sıcak bölgesi soğuyor.

Onu orada tutmak için neredeyse eline uzanacaktım. Neredeyse.

Dane doğruluyor; iki elini çenesinde gezdiriyor ve saçlarını daha da karıştırıyor. "Saat sabahın beşi."

"Görünmez bir saatiniz olacak kadar büyülü müsünüz?"

Yüzündeki şaşkınlık beni kıkırdatıyor ve onu izlemek için yan dönerken elimle ağzımı kapatıyorum.

"Komik olan ne?"

"Senin dünyanda bir şey var mıydı? Peter Pan'in ya da Teenage Mutant Ninja Turtles'ın kim olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. Büyürken ne izledin? Bekle. Sanırım televizyon yoktu. Telefon ya da internet yok. Görünüşe göre bitki de yok. Ve lanet olası sıcak su şişeleriniz de yok! Eğlenmek için ne yaptınız?"

"Birinci görevi tekrar yapmayacağız, insan."

Ağzım açıldı. Kapandı. "Ah."

Sanki biraz daha konuşmak istiyormuş gibi bana bakıyor ama ikimiz de rahatsız olmuyoruz ve şu anda yorgun bakışlarımı kaçıramıyorum. Dane'in gözleri her zaman uykulu, hatta yeni uyandığında daha da uykulu oluyor. İhtiyaç duyduğu kişilik nakli ve ruhundaki bariz karanlık olmasaydı sevimli olduğunu söyleyebilirdim.

"Bana bakmayı kes," diyorum. "Bu ürkütücü."

Dane inliyor ve tekrar uzanıyor, güçlü omzu tam orada, görüş alanımda. Ve Tanrım, ne güzel bir omuz. Boynunun kavisi tırnaklarımı, dişlerimi batırmak, derisini emerek işaretlemek istememe neden oluyor.

Dane yüzünü buruşturuyor ve ben de ondan uzaklaşıp yüzümü duvara dönmeden önce alay etmekle savaşıyorum. "Eğer ikinci görevin kötü olduğunu düşünüyorsan, diğerlerini asla atlatamayız. Daha da yoğunlaşıyorlar."

"Detaylandır."

"Yapmamayı tercih ederim. Git listeyi oku."

Esniyor ve cevap veriyor, "tercih

ederim." Homurdanıyorum ama gözlerim

bir kez daha kapanıyor.

Nedense ve ben de gitmesini söylemiyorum.

Birkaç dakika geçiyor, sonra tekrar ona doğru çekiliyorum. "Sadece altı saati tamamladığımızdan emin olmak için," diye fısıldıyor kulağıma. "Tamam mı?"

Başımı salladım. "Tamam."

Saatler sürmüş gibi gelen bir uykuya dalıyoruz ama gerçekte, odayı zar zor aydınlatan güneş ışığına bakılırsa, sadece yirmi dakika kadar olmuş.

Ama eli kalçamda ve aramızdaki elektrik yoğun ve yok edilemez bir şekilde tıngırdıyor.

Şimdiye kadar karşılaştığım her şeyden daha güçlü iki mıknatıs gibi, vücutlarımız birbirine baskı yapıyor. Dane'in bile karşı koyamayacağı bir güç. Rahatsız edici ya da mide bulandırıcı değil. Tam tersi.

İki kalp atışının sabit sakinliği.

Damarlardan kan pompalanıyor.

Akciğerler genişliyor ve daralıyor.

Dane'in her nefesi içimi dolduruyor ve çıplak tenime dokunan eli rüyalarımdaki gibi yakıcı değil, sıcak bir günde eriyen buz gibi.

Dünya izin sonsuza kadar burada yatabilirim. Yer

değiştirdiğimde, hissettiklerim karşısında gözlerim fal

taşı gibi açılıyor.

Granit kadar sert. Uzun. Büyük. Orada. Kıçıma bastırıyor, sadece külotum bir bariyer oluşturuyor, çünkü geceliğim daha da yükselmiş. Ama gerilmek, yüzümü buruşturmak ya da geri çekilmeye çalışmak yerine, sadece onun utanmasını önlemek için bile olsa, hareketsiz kalıyorum.

Hâlâ üzerimde olan kolu, oda daha aydınlık için tam olarak görünüyor. Çırılçıplak. Bronzlaşmış tenini ya da ön kolundaki garip yazı ve sembolleri gizleyecek bir tişört yok.

Daha önce mürekkebini hiç ama şimdi her olduğu için gözlerimin keşfedebildiklerimi keşfetmesine izin veriyorum.

Siyah yazının, tanımadığım sembollerin izini sürerken kolundaki tüyler diken diken oluyor. Cildinde sivilceler çıkan bir ölümsüz tuhaf görünüyor.

Sanki dokunuşum onu uyandırmış gibi, beni kendine doğru çekerken parmakları tenime gömülüyor.

Hâlâ sert; hâlâ kıçıma bastırıyor. Eğer gerçekten oraya gitmek isteseydi, etkileyici sertlik muhtemelen külotumu yırtabilirdi.

Son altı saat içinde yüzüncü kez, en iyi kararıma rağmen, sırtımı eğiyorum ve kıçımı onun ereksiyonuna doğru itiyorum. Boğazından çıkan inilti her yerimi titretiyor. Göğsümden, omurgamdan ve bacaklarımın arasından. Derin. Tehlikeli. Ölümcül.

Dane uzanıp iç baldırımı kavradığında duvarlar gölgesiz kalıyor, diğer eli yastığımın altından itip boğazımı yakalıyor. Sert, ama nazik - denemeden bile bana hükmedebileceğini göstermeye yetecek kadar.

Düzensiz nabzım avucuna çarpıyor.

Yüzünü omzumla boynum arasındaki boşluğa doğru eğerken parmakları etime batıyor.

"Bunu bir daha yap," diye emrediyor dişlerini sıkarak.

Bana söyleneni yapıyorum. Sırtımı kamburlaştırıp kıçımı onun sert sikine sürtüyorum. Kalınlığından bir insandan çok daha büyük olduğunu anlayabiliyorum. Açıkçası, bana yakın bir yere giderse vücudumu parçalara ayıracağını tahmin ediyorum.

Burnundan nefes veriyor, ben ona karşı tekrar tekrar hareket ederken her nefesi sert ve zorla çıkıyor.

Göğsünden bir kez daha bir ses titreşiyor, başımı boğazımdan geriye doğru çekerken gözlerimi kapatmama neden oluyor, böylece yanak yanağayız. Kalçamı daha sıkı kavrıyor ve bacaklarımın arasından arkadan sokabilmek için kaldırıyor.

Yavaşça, ikimiz de kalçalarımızı oynatıyoruz. İçimdeki sarmal donuk bir nabız gibi atmaya başlıyor ve sanki Dane'in gölgelerinden biri omurgamdan yukarı doğru kıvrılıyor, her bir omurun etrafını sarıyor ve ruhuma tatlı sözler fısıldıyor. İntikam almak için sözler.

Ne üzerine, bilmiyorum.

Tekrar ve tekrar, gizli uzunluğu kıçıma sürtünüyor, sırılsıklam amımın üzerinden geçmek için bacaklarımın arasına itiyor. Ve dönüp ona bakma dürtüsü, böylece onun sikini önden hissedebileceğim dayanılmaz.

Ama dönmeyeceğim.

İçinde bulunduğumuz büyüyü bozabilir. İhtiyaç. Arzu. İkimiz de zirveye ulaşana kadar damarlarımıza enjekte edilen siyah sıvı şehvet ve güneş ışığının artık penceremden parlamadığını fark ediyorum.

Oda karanlığa gömüldü ve şu ana kadar ikimiz de fark etmedik. İkimiz de donup kaldık. Orgazmlarımız azalıyor.

Tavana bakıyoruz. Üstümüzde şimşeklerle dolu siyah bir girdap dönüyor.

Dane ellerini boğazımdan ve kalçamdan çekti.

Yutkunuyoruz, devam etme ihtiyacını bastırıyoruz. Birlikte nefes alıyoruz. Aramızdaki sıcaklık azaldığında, o an geçiyor, siyah perde kalkıyor ve güneş bir kez daha parlıyor.

Girdap yok olana kadar parıldar. Her şey yok oluyor. Dane'in bütün gece beni rahatlatan şefkati bile. Bir şekilde tanıdık geliyordu, sanki daha önce binlerce kez bu pozisyonda bulunmuşum gibi. Omzumun üzerinden okuldaki kabadayıma baktım. Yarı kapalı gözler üzerimdeydi.

"O da neydi?" diye soruyor, elini dağınık saçlarında gezdirirken. "Kahretsin, kıyafetlerim nerede?"

Başımı salladım. "Bunun ne olduğunu bilmiyorum. Gölge hayvanlarınızın yine heyecanlandığını sanıyordum."

Benden tamamen uzaklaşıyor, dokunuşumuzu ve bağlantımızı kesiyor.
Ve anında, her şey farklı hissettirir. Yanlış hissettiriyor.

"Onlar evcil hayvan değil. Onlar benim diyarımdan geriye kalan tek gölgeler ve onlara saygıyla muamele edilecek."

Ayağa kalkıyor ve gömleğini düğmelerini açık tutarak üzerine geçiriyor. Karın kasları geriliyor ve bakışlarım boxer'ına kadar inen belirgin V'ye sabitleniyor. Bana bir bakış bile atmadan bacaklarını pantolonunun içine sokuyor.

Sonunda, gözleri benimkilerle buluşuyor ve başını sallayıp derinden "Siktir" diye mırıldanmadan önce beni boydan boya izliyor.

"Sizinle iş yapmak bir zevkti Bay Dalton. Üçüncü görev için yakında görüşürüz. Dudak nemlendiricisi sürün."

Gözlerini kısar. Sonra hava değişiyor, tüm enerjiyi de beraberinde götürüyor ve Dane yok oluyor.

10

"Cu ana kadar birinci ve ikinci görevleri geçen tüm öğrencileri tebrik ederim," diyor profesör masasına otururken. "Orsen ve Prenses Melina'ya da aferin. Şu ana kadar sekiz görev tamamlandı."

Arkadaşıma baktım. "Sır saklamamdan şikayet edecek kadar yüzsüzsün."

Omuz silkiyor. "Sıkıldım ve o da oradaydı."

"Hayır. Sen ne zamandan beri prensessin?"

Tekrar omuz silkiyor, kağıdına bir şeyler karalıyor.

"Sen de mi prensessin?" Poppy'ye soruyorum, o da sırıtarak başını sallıyor. Sözde arkadaşlarıma bakıyorum. "Yani ikiniz de teknik olarak kraliyet ailesindensiniz ve sen"-Mel'i dürtüyorum-"Orsen'le yatıyorsun."

"Onunla yatmayacağım," diye söyleniyor.

"Pardon, iki haftadır senin yatağında uyuduğu kısmını yanlış anlamış olmalıyım," diye ekliyor Poppy, masasında öne doğru eğilerek. "Onunla ev ödevi hakkında konuşmak için içeri girdiğimde kendini görünmez yaptı. Ya osursaydım? Ne olacak kardeşim?"

Mel gözlerini devirir. "İnsan gibi konuşmaya çalışmayı bırak."

"Etrafta sinsice dolaşmayı bırak o zaman! Ben ve ortağım hakkında her şeyi biliyorsun."

Mel kara tahtadan notlar yazmaya başlar. "Ve bu korkunç bir deneyim oldu."

Bu ikisinin nasıl kardeş olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Biri huysuz ve korkutucu, diğeri ise bir yavru kediyi kurtarmak için ağaca tırmanacakmış gibi görünüyor.

Elindeki tüm parayı evsiz bir adama verdi. Ondan iyilik damlıyor.

Karşımda, Dane bacaklarını iki yana açmış oturuyor. Kalemi parmaklarının etrafında dönüyor. Odamdan ayrıldığımdan beri geçen altı gün boyunca bana bir kez bile bakmadı.

Koridorda birbirimizin yanından geçiyorduk ve ikimiz de diğerine dikkat etmiyorduk. Öğle yemeğimi almak için beklerken arkamda olduğunu hissedebiliyordum ve Valin sınıfta beni kenara çekip davranışı için özür dilediğinde, özellikle de bana kiminle arkadaş olduğuma dikkat etmemi söylediğinde.

Birlikte oturmak zorunda kaldığımız derslerde, sadece çalışmaya odaklanmaya devam ettik. Kelimeler kullanıldıysa da kısa ve gerekliydi. Ölümlü çalışmalarında, beni nasıl arayacağını bildiğini göstermesi gerekiyordu, bu yüzden o gece bir kez aradı ve kapattı.

Aramızdaki iletişim sınırlı ve dürüst olmak gerekirse bu garip. Bana doğru kabalıkla ateş etmesine ya da bana çelme takmasına, işimi elimden almasına ya da yiyeceklerimi ölü hayvanlara dönüştürmesine alışkınım.

Diğer her şeyle birlikte bu da durmuş gibi görünüyor. Sanki

artık onun için bir yabancıyım.

Ki bu iyi bir şey. Ben de ona katlanamıyorum.

Aletinin bana sürtünmesi unutulmuş bir rüya gibi görünüyor. Sırf oyun oynayıp onu kızdırmak ve zihnime girmeye çalışıp çalışmadığını anlamak için Valin'i düşünüyorum ve o boğazıma bir kılıç dayarken antrenman yapıyorum. Dudaklarını dudaklarıma götürmeden önce bana Dane'in yeterince iyi olmadığını söylüyor.

Dane'in omuzları geriliyor ve ben kıkırdamamaya çalışıyorum.

Sürtük.

Kalemim parmaklarımdan düşüyor ve tekrar ona bakıyorum. Bunu yüksek sesle mi söyledi? Kimse bize doğru gözünü kırpmıyor ve öğretmen hala kara tahtaya yazmaya devam ediyor.

Oral seks yaparken farklı pozisyonlarda birkaç çubuk figür çiziyor. Dane

yazmaya devam ediyor ve ben de kafasının arkasına dik dik bakıyorum.

Pislik.

Duruyor ve omzunun üzerinden bana bakıyor. İkimiz de kaşlarımızı çatıyoruz ve yavaşça sınıfın önüne doğru dönüyor.

O... beni duydu mu? Ben de onu duydum mu? Ne tür bir garip cadı saçmalığı bu?

Sonra Valin odamdayken kafamın içindeki sesi hatırladım. İstemsizce Dane'i istemiştim ve o belirgin, derin ses "N*eredesin lan?"* demişti.

Aman Tanrım. Bu eşli bir şey mi? Orsen ve Mel birbirleriyle konuşabilirler mi?

Arkadaşıma sormaya gidiyorum ama dede saatinin sesi beni durduruyor.

Dersin sonu geldi ve onu var olmayan sarmaşıklarımla boş bir sınıfa sürüklemeyi ve cevaplar talep etmeyi hedefliyorum. Ama koridorlara girdiğimde, o ve arkadaş grubu gitmişti.

Deri çantamı göğsüme ikizlerle birlikte yemek alanına doğru yürüyorum.

Beni duyabiliyor musun?

Hiçbir şey.

Dane?

Hiçbir şey.

Sanırım bu iyi bir şey. Belki de hayal ettim, hepsini hayal ettim ya da zihnimde ona isimler taktıktan sonra bana bakması sadece bir tesadüftü.

Yemeğimi yedikten sonra müsaade isteyip tuvalete gidiyorum. Dane köşeyi dönüp neredeyse bana çarpacakken donup kalıyorum.

Gözlerimiz kilitleniyor ve ben bekliyorum. İsim takmasını. Buraya geldiğimden beri bana yaptığı zorbalıkları. Ama hiçbir sarmaşık beni zapt etmeye çalışmıyor ve hiçbir siyah gölge kütlesi beni bir uçurumun içine çekmeye çalışmıyor.

Saçın aptalca.

Dane dudaklarını ıslatır ve ellerini ceplerine sokar. Bekliyor. Bir şey söylememi bekliyor.

Seni yumruklamak istiyorum.

"Neden bana bakıyorsun, ölümlü?"

Ben de onun kadar kayıtsız davranarak kollarımı kavuşturuyorum. "Üçüncü görevin Salı gününe kadar teslim edilmesi gerekiyor."

Yarı kapalı gözleri bir anlığına göğsüme düşüyor ve sonra yana bakıyor. "Farkındayım. Bugün Cuma."

"Farkındayım."

Dane bakışlarını bana çeviriyor. "Hep çocuk gibi mi davranırsın?"

"Biliyorsun, senden daha yaşlı olabilirim ya da seninle kıyaslandığımda bir bebek olabilirim. Ya sen bin yaşında falan olsaydın? Yaşlı erkeklerden hoşlanırım ama o kadar yaşlılardan değil." Bir omzumu kaldırıyorum. "Valin değilsen tabii."

"Seni sikmeye çalışan canavar. Tabii ki onunla aran iyi. Birkaç özürle sana nasıl yaklaştığını unutacak mısın?"

Gülümsüyorum. "Görünüşe göre öyle." Yalan. Valin beni ürkütüyor ama Dane'in damarına basmayı seviyorum. Görünüşe göre Profesör Mallory'den pek hoşlanmıyor. "Odama dalıp her şeyi mahvetmeden önce benimle konuşan sen miydin?"

"Erkek arkadaşın başka biriyle yatma konusunda bu kadar açık olman hakkında ne düşünür?"

Kaşlarım çatılıyor ve daha önce bir tane olduğu yalanını söylediğimi hatırlamadan önce kafam karışıyor, bu yüzden çenemi eğiyorum ve sessiz kalıyorum.

Dane alay etmeden önce uzun bir süre bana bakıyor. "Bana başka yerde ihtiyaç var. Git buradan, insan. İnsanların beni seninle konuşurken görmesine ihtiyacım yok."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Sen gölgelerin prensi olduğun ve ben de sadece bir ölümlü olduğum için mi?"

"Hayır. Çünkü ben koca bir krallığın varisiyim ve sen bir hiçsin."

Sırıtıyorum, topuklarımın üzerinde dönüyorum ve ondan uzaklaşıyorum. "Bir gün, kendini tekrarlayarak hiçbir yere varamayacağını anlayacaksın."

Köşeyi döner dönmez ondan uzaklaşıyorum ve nefes almak için sırtımı tuğla duvara dayıyorum. Onun önündeyken bir şey beni çekiştiriyordu, sanki ona dokunmam, parmaklarımı saçlarında gezdirmem ve onu tekrar karşımda hissetmem gerekiyordu.

Ona yaklaşma telaşı kötü bir adrenalin gibiydi. Bu

yeni bir şey.

Belki de görevler tamamlandıkça, eşleşmemiz için yapılan büyü daha da güçleniyordur? Eğer öyleyse, birkaç görev sonra işlerin nasıl olacağından emin değilim. Bu Orsen ve Mel'in nefretten gözlerini birbirlerinden ayıramaz hale gelmelerini açıklayabilir.

Yurda doğru giderken kütüphanenin yanında durdum. Dane hakkında daha fazla bilgi edinmek iyi bir fikir olabilirdi. Güçleri, geçmişi ve dünyasının yok olmasına neyin sebep olduğu.

Her diyarın farklı bir hikâyesi var ama hepsi tek bir güç kaynağına bağlı. Poppy bir keresinde bana bunun bir yapbozun eksik parçası gibi olduğunu söylemişti. Kırılan bir parça ile dünyalar yavaş yavaş parçalanıyor.

Kütüphaneye koştum ve Gölge Diyarı hakkında bir kitap aradım. Varis olduğunu söylemişti, o halde mutlaka onun hakkında bilgi vardır? Ailesi hakkında?

Neredeyse üç saatimi alıyor ama sonunda bir tane buluyorum. Rafın en üstündeydi, ben de bir merdiven kapıp üzerine çıktım ve çantamı rafın en altına yerleştirdim.

Kitap ağır ve toz dolu ama onu aşağıya kadar taşımayı başarıyorum. Yere çöküyorum, bacak bacak üstüne atıyorum ve sırtımı kitaplığa yaslıyorum.

Ön sayfayı açtığımda sert kapak çatlıyor. Kolumun içine öksürüyorum ve tozdan gözlerimi kapatıyorum. Koku ekşimiş, sanki savaşlardan, kanalizasyonlardan ve ölümden geçmiş gibi. Yazılar tamamen farklı bir dilde, ama bazı resimler var.

Tanıdık gelen bir tanesine ulaşana kadar sayfaları atlıyorum. Yin ve Yang'a benzeyen ama çarpıtılmış bir sembol. Şeklin çizgileri yazılı kelimeler. El yazısı. Bu semboller baskıda doğal olarak yer almak yerine kitabın içine çizilmiş.

Dane'in bileğinde bu var. Aynısından. Altında ne yazdığını okumaya çalışıyorum ama bu benim dünyamda hiç karşılaşmadığım bir dil.

Başka bir sembol görene kadar sayfaları çeviriyorum, Dane'in derisinde olan başka bir sembol. Altında küçücük bir kelime satırı var.

İlahi karanlık onsuz var olamaz.

El yazısıyla İngilizce yazılmış. Buradaki bazı yaratıkların hâlâ öğrenmekte olduğu bir dil. Sayfayı boğa gibi bir hayvana çevirmeden önce kaşlarımı çatıyorum. Etrafını bir yılan sarmış, boynuzlarının arasına iki kırık kalp sıkışmış.

Ve yine el yazısıyla, *Tüm diyarların varisi*, *aşkı geri dönene kadar karanlığın gücünü kullanacak*. *Ona ölüm, herkese ölüm.*

11

Dane Dalton ChapStick'in ne olduğunu bilmiyor.

Muhtemelen yazması tüm gününü alan mesaj, kütüphanede otururken bana bakıyor.

Dane: *ChapStick'i nerede bulabilirim ve neye ?*

Onu kızdırmak için, mesajı aldığımdan beri üç saat bekledim. Valin'den fazladan kredi almak için ikizlerle savaş eğitimine gitmek yerine, bu kitabı daha fazla okumak için kütüphaneye geri döndüm. Okuyabildiğim kadarını okudum. Temel olarak, hiçbiri bana mantıklı gelmiyor. Hatta bazı kelimeleri, cümleleri ve sembolik anlamları çevirmeye yardımcı olacak kitaplar aradım, ancak tarih bölümünde kesinlikle izi bulunmayan ölü bir dil gibi görünüyor.

Bu çok garip. Diğer tüm diyarlarda raflar dolusu araştırma var, ama benim elimde yırtık pırtık bir kitap var, beni kızartmasa iyi olur.

Düşüncesizce kolumu kaşıyorum ve dudağımı çiğniyorum.

Daha fazlası olmalı. Tarih profesörümüze sorabilirim ama onunla bir odada kapana kısılmaktan korkuyorum. Bana Slenderman'i hatırlatıyor ve duyduğuma göre bir yamyammış.

Kütüphaneci de beni yemek istiyor gibi görünüyor, bu yüzden son bir saattir beni izliyor olmasına rağmen herhangi bir yardım isteme girmiyorum.

Sayfaları karıştırıp notlar alırken meyve suyumu yudumluyorum -çoğunlukla bazı denklemlerin ne anlama geldiğini anlamaya çalışırken yüzler ve üç boyutlu evler karalıyorum.

Sonunda pes ediyorum ve kitabı büyük bir gürültüyle kapatıp masanın üzerine itiyorum.

Kollarımı ve bileklerimi kavuşturup sandalyeye çöküyorum. Önümdeki kâğıtlara bakarken can sıkıntısı ve sönüklüğe benzer bir şey iç çekmeme ve oflayıp puflamama neden oluyor.

"İşte buradasın! Seninle oturmak için dövüş dersinden kaçtım," diyor Poppy kocaman bir sırıtışla. Benim yüz ifademi görünce yüzündeki ifade değişiyor. "Neşelen biraz. Bugün Çarşamba."

"Her ne kadar bugün Cuma olsa da, Çarşambaların iyi bir tarafı yok, Poppy." Gülümsemesi tamamen kayboluyor ve ben o anda söylediklerime pişman oluyorum. "Yani..." İç çekiyorum ve öne doğru eğiliyorum. "İnsanların dünyasında hafta ortasından nefret ederdim. Çok geçerdi ve tek yapmak istediğim Cuma gecesi dışarı çıkmak, sarhoş olmak ve ayaklarım yerden kesilene kadar dans etmekti."

Neyse ki gülümsemesi geri döndü ve ilgisini çekti. Buraya çok iyi uyum sağlayacağından eminim. İnsan olan her şey onu büyülüyor.

Karşıma oturup çenesini avucuna dayadı. "Dans ederken ayakların mı düştü?"

Beni için Poppy'ye her zaman güvenebilirim. "gelişi."

Kıkırdıyor. "İnsanlar bizden çok farklı, bu yüzden neyin ciddi olup neyin olmadığını asla bilemiyorum. Kız kardeşimin bu konuda huysuz olabileceğini biliyorum, ama bana türünüz hakkında daha fazla bilgi verebilir misiniz?"

"Ne bilmek istiyorsun?"

Gözleri parlıyor, parlak ve canlı. "Her şey."

Dane'e iğneleyici bir yanıtla karşılık verme planım aklımdan uçup gidiyor ve saatlerce süren ayrıntılara girerken pencereden uçup gidiyor. Küçüklüğümden bahçede oynadığım günlere, normal bir okula gittiğim günlere ve gençliğime kadar. Poppy ona liseyi, arkadaşlarımla sarhoş olmak için evden gizlice kaçıp sonra tekrar gizlice içeri girdiğimi her kelimeyi dinliyor. Ona okulun kötü çocuğuyla ilk öpüşmemi sağlayan cesaret oyununu ve onun berbat bir öpüşmeci olduğunu anlattığımda nefesi kesiliyor.

Her hikaye boyunca kızaran Poppy, hava kararana kadar benimle kalıyor ve insanlara olan hayranlığını uzak tutmak için fazlasıyla yeterli.

Hatta bana bir insanla nasıl ilişki kurabileceğini soruyor ve bir gün bir aile sahibi olmak istediğini söylüyor. Partnerinin eğlenceli olduğunu ama onunla asla bir gelecek göremediğini anlatıyor.

Mutluluk, huzur ve sevgi istiyor.

Hiç düşünmeden ona bu üçünün de var olduğunu söylüyorum; bir anda aklıma gelen bu düşünce kendimi sorgulamama neden oluyor. Hiçbir zaman mutluluğu bulamadım. Dediğim gibi, sistemin içinde büyüdüm. Benim dünyamda huzur hayal ürünüdür ve aşk... Aşık olmayı hayal bile edemiyorum.

Ama arkadaşıma üçüne de sahip olabileceğini söylemek yüzüne kocaman bir gülümseme yerleştirdi. Alkışlıyor, gülüyor ve mezuniyet için heyecanlanıyor.

Saf bir kalbi var.

Poppy ve ben işimizi bitirdiğimizde, Poppy büyük, yırtık pırtık kitaba bakıyor. "Nedir bu?"

Omuz silktim. "Dane hakkında daha fazla şey öğrenmek istedim." Bana bilmiş bir bakış attığında iç geçiriyorum. "Eğitim amaçlı tabii ki. Kiminle ortak olduğumu bilmeliyim, değil mi?"

"Onun kim olduğu hakkında hiçbir fikrin yok, değil mi?" "Tabii ki hayır," diye yanıtlıyorum. "Söyle bana. Lütfen."

"Dane soyu tükenmiş bir diyardan geliyor. Varis oydu ama bazı insanlar artık onu Karanlıklar Prensi olarak tanıyor. Dünyaları yok olduğunda, çoğu güçlerini kontrol etme yeteneğini kaybetti ama o bir şekilde tüm gücünü korudu. Dane tam kontrole sahip değil. Ama evet... Duyduğuma göre oldukça kötüymüş."

Ağır kitabı üçüncü sıra raflarda seçtiğim saklanma yerine geri koyuyorum. "Bana ne bildiğini söyleyebilir misin?"

Dudağını ısırıyor. "Bu benim anlatacağım bir hikâye değil. Hepsi... hayatta kalanlar, çok şey kaybettiler. Dane'in patlamadan önce çıkmasına şaşırdım."

"Ne zaman?"

Poppy önce arkama, sonra da etrafımıza bakarak yakınımızda kimsenin olmadığından emin oluyor. "Uzun zaman önce. O zamandan beri diyarları araştırıyor."

Kaşlarımı çattım. "Ne arıyorsun?"

"Ne kadarını söylememe izin verildiğinden emin değilim. Bazı şeylerin gizli tutulmasının bir sebebi vardır."

Kaşlarımın arasındaki çizgi derinleşiyor. "Anlamıyorum."

"Bu aramızda kalsın. Bir bıçaktan bahsettiğini duyduğuma eminim. O ve Orsen onu arıyorlardı. Size verebileceğim tek bilgi bu."

Kaşlarım daha da çatıldı. "Bir bıçak mı?"

Poppy sakızıyla bir baloncuk üflüyor, parmağında patlatıyor ve sonra dişleriyle koparıyor. "Gitmem gerek. Sonra konuşur muyuz?"

Kafam karışmış bir şekilde başımı salladım. "Elbette."

Kütüphaneden dışarı fırladı.

Masaya dönüyorum, çantamı bırakıyorum ve tekrar kitaba yöneliyorum.

Saatler sonra, araştırmamda daha fazla ilerleyemeden, kütüphanecinin beni sert bir şekilde tokatlaması ve beni bir kusmuk birikintisine dönüştürmeden önce dışarı çıkmamı söylemesiyle uyandım.

Kâğıt yanağıma yapışmış halde ona bakarken vücudumu bir ürperti kaplıyor. Sonunda omurgasını düzeltiyor ve kitapları damgalamak için masasına geri dönüyor.

Yurt odasına giderken telefonumu kontrol ettiğimde saatin sabahın ikisi olduğunu ve yarım saat önce Dane'den bir mesaj aldığımı fark ediyorum.

Dane: *C109*

Hepsi bu kadar.

Yürümeyi bırakıp bakıyorum, bunun ne anlama geldiğinden emin değilim.

Sınıfların hepsi bu şekilde etiketlenmiş, ya da belki yanlışlıkla göndermiştir?

C, kült çalışmaları koridorunu, *1 ise* birinci kat dokuzuncu kapıyı temsil etmektedir.

Ben: *2222*

Cevap vermesinin uzun süreceğini bildiğimden telefonumu kapatıp kült çalışmaları koridoruna doğru ilerliyorum. Geç oldu. Karanlık. Her zamanki üzücü çığlıklar sessiz, ama gözlerin üzerimde olduğunu hissedebiliyorum. Karanlıkta yürürken izleniyorum.

Sınıflardan birinin dışında duran bir masadan bir şamdan alıp bana rehberlik etmesi için kullanıyorum. Alevlerin yumuşak ışıltısı duvarları yalıyor ve tüm durumun ürkütücülüğü olmasaydı, bunun hoş bir estetik olduğunu söyleyebilirdim.

Eğer burada Wi-Fi olsaydı, bir fotoğrafını çeker ve sosyal medya hesaplarımdan birinde paylaşırdım.

Görmekle ve anı yaşamakla yetineceğim. O sırada uzakta bir şey hareket ediyor ve ben de olduğum yerde duruyorum. "Dane?"

Yanıt yok.

Arkamdan bir yılan tıslaması geliyor, ama nefes nefese kalıp sese doğru döndüğümde orada hiçbir şey yok.

Korkumu yutkunarak bastırıyorum. Uyuyor ya da yatağıma gidiyor olmalıydım, Dane Dalton'ın peşine düşmemeliydim. Bu muhtemelen onun bir eşek şakası olabilir, sınıfa girdiğimde o ve arkadaşları bana bir şey yapabilir.

Sanırım benimle uğraşıyorsa onu tokatlayacağım.

Koridorun ilerisinde, dokuzuncu kapıya doğru bir tıslama sesi daha duyunca sinirlerim geriliyor. Potansiyel tehditten uzaklaşmak için dönüp kaçmak istiyorum ama yapmıyorum. Ayaklarım düşünmeden hareket ediyor, topuklarımın tıkırtısı koridorun sessizliğini dolduruyor.

Biraz ama devam etmek de istiyorum.

Sanki bir şey beni içine çekiyor. Sanki koridora doğru kementle çekiliyorum. Şamdan ağır ve pazum yanıyor, ama yere koymak yerine sıkıca kavrıyorum.

Kararsız nefeslerim iğne atsan yere düşmez sessizlikte yankılanıyor. Kollarımdan bir ürperti süzülüyor, soğukluk beni sarıyor ve çalan bir piyanonun hafif sesi beni C102'nin dışında durduruyor.

Kapıyı iterek açıyorum ve profesörün masasının üzerinde duran bir kutu elimdeki mumlardan daha parlak bir şekilde parlıyor. Masanın üzerinde tıkırdıyor ama gelen tek ses piyanonun tuşları.

Kutunun kenarlarından beyaz bir ışığın parlak parıltısı yayılır. Sonra kutu sertçe tıkırdıyor. Bir çarpma. Kafatasına çarpan bir tokattan daha fazlası değil. Birinin kafasının sert bir yüzeye çarpması gibi. Tekrar ve tekrar. *Çat. Çat. Çat. Çat.*

Yaklaştıkça kalbim daha da hızlanıyor. Korkuyorum ama kilide uzanan elimi durduramıyorum.

"Ölümlü."

Dane kapı aralığında belirdiğinde neredeyse şamdanı düşürüyordum, yan tarafını tutuyordu, parmaklarının arasından siyah kan sızıyordu.

"Onu açmayın, yoksa hepimiz ölürüz."

Çığlıklardan uzaklaşarak ona doğru bir adım atıyorum. "Ne oldu sana böyle?"

Aradaki mesafeyi kapatıp görünüşüne bakarken beni itmiyor. Mumları bir kenara koyuyorum, parıltıları yüzünün yan tarafını aydınlatıyor. Yanağında taze bir çürük var.

"Ben iyiyim. Sadece yardıma ihtiyacım var." Kelimeleri titrek ve sesi bozuk.

Burnundan koyu renkli bir sıvı damlıyor.

Öfkeden dişlerim birbirine vuruyor. Sözcükler, ben onları durduramadan ağzımdan dökülüveriyor. "Bunu sana kim yaptı?"

"Benim bir şeyi senin yapabileceğini düşünmen çok komik." Kapı aralığını işaret ediyor. "Ve yanlış odadasınız."

Mumları arkamda bırakıp Karanlıklar Prensi'ni takip ederken tek söylediğim "Bir şey duydum," oluyor.

Dane bana cevap vermiyor, ama ben onun tam arkasında duruyorum, etrafımızda tıslayan yılan ya da şarkı söyleyen katil . Aslında korkmadığımı düşünürsek, bu yakınlık -neredeyse ayakkabılarının arkasına basıyorum- gereksiz.

Yine de .

C109'a ulaşıyoruz ve kapıyı açmadan önce omzunun üzerinden bakıyor. "Güçleri olmayan birine ihtiyacım vardı. Seni buraya geçen gece olanların tekrarı için getirdiğimi sanma."

Mırıldanıyorum. "Ben de bana güller ve çikolatalarla sürpriz yapacağını sanıyordum."

Gözlerini devirir, kanı pantolonundan aşağı damlarken yan tarafını

tutar. Siktir et onu, kendi yarasını yalayabilir.

Kapıyı açtığında odanın ortasında duran ve yere saçılmış çok sayıda silahla karşılaşır. Burası yok edilmiş.

"Ne oldu?" Dane kapıyı kapatıp kilitleyerek beni onunla birlikte buraya hapsederken soruyorum. "Sen şu dublaj seven sapık iblislerden değilsin, değil mi? Benim güvenli kelimem ananas değil."

"Neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok." Yan tarafını bırakırken yüzünü buruşturuyor, eğilip büyük bir elmas alıyor ve profesörün masasına koyuyor. "Bunu açmanızı istiyorum, hepsi bu."

"Benden bir elmas açmamı mı istiyorsun? Ciddi misin sen? Basınçla özel olarak yapılırlar-"

"Dur. Konuşmayı." Dane elini kabaca masaya vurur. Kanla kaplıydı. Onun kanıyla. "Hiçbir şeyi ciddiye almıyor musun? Hakkımda o kadar araştırma yaptın ve hâlâ beni kışkırtmaya mı çalışıyorsun? Gözümü bile kırpmadan sana neler yapabileceğim hakkında bir fikrin var mı?"

Kendimi daha uzun, kendinden emin ve umarım biraz da korkutucu göstermeye çalışarak omurgamı dikleştiriyorum. "Beni korkutmuyorsun."

"O zaman sen tüm insanlar gibi aptalsın."

"Hey, her şey için ortak olduğumuzu unuttun mu? Bana değersizmişim gibi davranmayı bırak ve biraz saygı göster."

Dane bir elini cebine sokarken sıkılmış görünüyor. "Hayır. Bunu açabilir misin, açamaz mısın?"

Bu adama inanamıyorum.

"Bana nasıl yaralandığını anlat, ben de anlatayım." Bunu neden söylediğimi ya da neden bilmek, sorumlu kişiyi avlamak ve onu parçalara ayırmak için bir dürtü duyduğumu bilmiyorum.

İç geçirerek elini cebinden çıkardı, diğer elini yarasından çekti ve lekeli beyaz gömleğinin düğmelerini çözmeye başladı. Rol yapıyorum

Kayıtsızdı, ama pencereden sadece ay ışığının göründüğü bir anda üstünü çıkarışını görmek büyüleyiciydi. Bakışlarımın göğsünü, oradaki güçlü kasları, karın kaslarının çıkıntılarını ve kanla kaplı kalçalarını izlemesine izin veriyorum.

"Kanın neden siyah?"

Gömlek iki kolundan da kayarken donup kalıyor. "Çünkü öyle. Kanın neden kırmızı?"

"Çünkü ben normalim."

"Seninle ilgili hiçbir şey normal değil, insan." Bir öğrencinin masasına yaslanıp bana kaburgalarındaki derin yarayı gösteriyor. "Elması açmaya çalıştım ve büyümü hissetti, bu yüzden bana vurdu. İçinde ihtiyacım olan bilgiler var."

"Bir elmas seni dövdü ve sen zayıf olanın ben olduğumu mu düşünüyorsun?"

Sabrı neredeyse hiç yok. Güzel. "Sendeki gücü takip edemeyecek ve sen de parşömeni çıkarabileceksin."

Avucumdan daha büyük olmayan elmasa bakıyorum. "Peki bunu nasıl yapacağım?"

Dane, sadece kendi dünyasından olduğunu tahmin edebildiğim yabancı bir dilde, dilimi acıtacakmış gibi gelen bir cümle mırıldanıyor. Gözleri birkaç kez gördüğüm gibi parlak değil, yumuşak bir gümüş rengine dönüşüyor. Yara kendi kendine iyileşmeye başlarken, beş kelimeyi tekrar söylüyor. Bunlar kelime mi ki?

"Sesin biraz Rus gibi geliyor."

Cümleyi tekrarlarken kaşlarını çatıyor ve kesilen et birbirine örülmeye başlıyor, küçük ince siyah dallar çaprazlama geçerek yarayı kapatıyor.

Yaratık kendini iyileştirebilir. Ona karşı kazanma şansım yok.

Gözleri gözlerimden ayrılmıyor ve garip bir his eriyen buzu yutmama neden oluyor. Burası sıcak mı? Mumları düşürdüm ve şu anda kaleye ateş mi yayıyorlar? Bir parşömen için elmas açmamla ilgili saçmalığın aksine bu mantıklı olurdu.

Dane ayağa kalkıyor, derisini test etmek için yan tarafını geriyor ve sonra gömleğine uzanıyor. Üzerindeki kanı fark edince kumaşı yumruğuyla eziyor ve bir kenara fırlatıyor.

Farkına vardım. "Neden benim için gelmeden önce kendini iyileştirmedin?"

Benden yere doğru bakarak başını sallıyor. "Bilmiyorum."

"Bilmiyorsun..."

"Elması al ve bunu yüksek sesle oku," diyor ve bana okunaksız bir el yazısı olan bir kağıt parçası uzatıyor. "Açıkça söyle ve

Zihnin onun gücüne açılır, uğultuyu takip eder ve parşömeni alırsın. Bunu yapar yapmaz zihnini tekrar kapat, anladın mı?"

Hayır. "Bunu nasıl söylerim?" Eğri büğrü çizgilere bakıyorum. "İngilizce'de nasıl telaffuz ediliyor?"

Dane beni öldürmek istiyormuş gibi görünüyor. Sabırsız ama sabırlı. "İki kişi gibi yap, bir kişi gibi yap."

Dudağımı kıvırıyorum. "Kulağa aptalca geliyor." "Sadece söyle işte."

Söylüyorum ve son kelime ağzımdan çıktığı anda etrafımdaki her şey de düşüyor. Düşüyorum, renklerin içinde uçuyorum, midem ne kadar hızlı düştüğümle boşalmaya yakın. Çığlık atmaya çalışıyorum ama sesim çıkmıyor. İçine düştüğüm sonu gelmez bir kuyu gibi, düştükçe düşüyorum.

Ayaklarım dibe vurdu. Parıltılı bir denizde ağırlıksızım, etrafımda küçük siyah noktalar yüzüyor. Oksijen çok garip; ciğerlerimde su varmış gibi hissediyorum ama yine de nefes alabiliyorum.

Yatak odamın duvarlarındaki siluetler burada, ya da ben öyle sanıyorum. Köpek havlıyor, bir duvarda soldan sağa doğru çılgınca koşuyor, diğerinde sağa doğru işaret eden bir çift var ve küçük kız cam parçalarıyla dolu ahşap bir kapıya ulaşana kadar benimle birlikte yürüyor.

Yansımamı görebiliyorum. Ve bu beni durduruyor. Ben benim ama daha yaşlıyım ve gözlerim gümüş rengi. Duyamadığım bir şey söylüyor ve yüzünde dehşete düşmüş bir ifade var. Gözlerimi kırpıyorum ve daha genç, daha şimdiki halim bana bakıyor.

Parşömeni görebiliyorum. Bir pencerenin yanında, pencereye doğru yürüyorum ve dışarı baktığımda devasa bir kale görüyorum. Beyaz tuğlalar ve çocuk filmlerinden fırlamış gibi görünen bir şey yerine, daha çok korku tarzı gibi görünüyor. Her şey siyahlar, griler ve... ölümle örtülmüş.

Çok fazla ölüm var.

Bu buranın neden bu kadar soğuk olduğunu açıklıyor.

Yukarı bakıyorum, en yüksek kulenin üzerinde spiral bir girdap var, kızgın ve hızlı, tüm gökyüzünü kaplıyor. Geçen gece, Dane ve ben ikinci görevi yaparken, bu bizim üstümüzdeydi. Belki bu değil ama onlardan biriydi.

Neredeyim ben?

Etrafımdaki dünya duruluyor - girdap bile dönmeyi bırakıyor - ve kaşlarımı çatıyorum. Boynuma ve omurgama buz damlıyor, her tarafım ürperiyor ve artık yalnız olmadığımı hissediyorum, sanki görülmüşüm gibi. Yakalandım. Bu dünyanın içinde tutsak olmaya çok yakınım.

Parşömene doğru koşuyorum ve parmaklarım parşömene dokunur dokunmaz etrafımdaki her şey tek bir renge dönüşüyor, ama boynuzları olan bir figür görmeden önce değil

Vücudundan alevler saçarak bana saldırdı.

Kendi kulaklarımı acıtacak kadar yüksek sesle çığlık atıyorum. Parşömeni bırakıyorum, ellerimi kulaklarıma götürüyorum ve korku çözülene ve birinin parmakları çenemi tutana kadar nefesimin her zerresini dışarı veriyorum.

"Nefes al." Beni sarsıyor. Dane olduğunu biliyorum ama yine bu gerçeklikten kayıyorum ve sanırım o diğer dünyadan bir şey beni geri çekmeye çalışıyor. "Nefes al, seni embesil."

Her şey durdu ve gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Bana yaptırdığın şeyden sonra bana embesil demeye cüret etme!"

Bir nefes veriyor, ellerini yüzümden indiriyor ve sırtını önümdeki masaya yaslıyor. İkimiz de yerdeyiz. İkimiz de bitkin düşmüştük. "Lanet olsun. Saatlerdir oradaydın."

Başımı sallayarak elmastan olabildiğince uzak duruyorum. "Orada sadece birkaç dakika kaldım."

"Orada işler böyle yürüyor. Zaman farklıdır. Güneş çoktan doğdu, ölümlü."

Adam haklı. Pencerelerden sızan ay ışığı gitmiş, yerini gökyüzünü dolduran turuncu ve sarı tonlar almıştır.

Hâlâ gömleksiz. Tekrar bakmamaya çalışıyorum. Ama bu kez, kurumuş kanın altında daha fazla sembol, hiçbir anlam ifade etmeyen mürekkepli kelimeler görüyorum. Her bir mürekkep parçasının izini sürmek istiyorum. Yasak bir görüntü kafamın içine sızıyor ve dizlerimin üzerine çökmeden önce dilimi her bir bacağımda gezdirirken ağzım açık kalıyor. Ben... Ben bunu düşünmüyordum.

Dane'e bakıyorum ve o da bakışlarını kaçırıyor.

"Durman gerek," diyor.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Neyi durduracaksın?"

"Her şeyi. Geçmişimi anlamaya çalışmayı bırak. Hiçbir şey bulamayacaksın. Kütüphanede babamın kitabıyla saatler geçirmeyi bırakabilirsin." Tabii

ki bunu biliyor.

"Geçmişimi araştırmanızın sebebi nedir?"

Eteğimdeki görünmez tüyleri toplayarak omuz silkiyorum. "İçimdeyken bir ejderhaya dönüşmeyeceğinden emin olmak istedim."

Gözle görülür bir şekilde solgunlaşıyor ve ben de onun dehşet dolu yüz ifadesine

kıkırdıyorum.

Dane ayağa kalkıyor, bana yardım etmek için elini uzatmıyor. "Gelecekte başımıza gelecek talihsiz olaylarla ilgili şaka yapmak çocukça."

"Benim dünyamda hayatta kalmak istiyorsan, espri anlayışını

geliştir." "Hayır."

Onun savaş çığlığı.

Kafamı kaldırdığımda onun çoktan beni izlediğini görüyorum. Dane dudağını çiğniyor, ben saçımı düzeltmeye ve kıyafetlerimi düzeltmeye çalışırken gözleri hareketlerimi takip ediyor. "Teşekkür ederim ölümlü. Haftalardır o parşömeni elde etmeye çalışıyordum."

"Sera," diye düzeltiyorum, bakışlarının yoğunluğu karşısında kızarmamaya çalışarak. "Ve şimdi bana fazla seçenek bırakmadın, değil mi?"

"Hayır." Başımı salladığımda sırıtıyor ve daha sonra kendimi tatmin ederken kesinlikle bunun görüntülerini alacağım. "Minnettarlık teklif edildiğinde kabul et ve bırak."

"Peki. Bir şey değil. Bir daha benden böyle bir şey yapmamı istersen, senin için beşinci görevi cehenneme çeviririm. Artık gidebilir miyim?"

Bana bakıyor, bunun hangi görev olduğunu hesaplıyor ve sonra bir kez başını sallıyor.

Ama ben yanından geçerken, cildim dokunmaktan kabarırken, Dane boğazını temizliyor ve ben kapının koluna uzandığımda konuşuyor. "Daha önce bana cevap vermedin. Bu görevleri ciddiye alıyor musun?"

Topuklarımın üzerinde dönüyorum, eteğim momentumdan dolayı havada sallanıyor. "Şaka yapıyor olmalısın."

Dane bir adım atar. "Üçüncü görevin son teslim tarihi kırk saat sonra."

Kollarımı kavuşturup kapıya yaslanıyorum. "Yazık oldu. Yastığımla pratik yapmak için birkaç gün daha istedim." Anlamıyor, ben de ofluyorum. "Yarın odama gelebilirsin. Kurallar beş kez yapılması ve beşinin de bir dakikadan uzun olması. Sence bunu yapabilir misin?"

"Yapabilir misin?" diye karşı çıkıyor.

Birbirimize bakıyoruz ve onun bir adım daha attığından o kadar eminim ki, neredeyse ben de aynısını yapmak zorunda kalacağım, ama sırtımı kapıya sıkıca dayıyorum. "Daha önce hiç birini öptün mü?"

Çenesi gerilir. "Evet. ."

"Akademide yatıp kalktığın için mi?"

Sinir bozucu bir şekilde, bir adım daha atarak tekrar sırıtıyor. "Kesinlikle *uyumuyorum* etrafta, ölümlü."

"Sera."

"Hayır."

Ona zekice bir karşılık vermek için başımı eğiyorum ama ayakkabısı yerden kalkıp daha da yaklaşınca başarısız oluyorum.

"Peki," dedim. "."

İki elini başımın iki yanındaki kapıya dayadığında kalp atışlarım tehlikeli bir hıza "Neyi kanıtlayacaksın?"

Göz teması kurabilmek için çenemi yukarı kaldırarak, "Üstesinden ," diye cevap veriyorum.

Gülüyor. "Bunu söylerken her türlü hakareti kastediyorum ama kendi kalbimi söküp kurtlara yem etmeyi tercih ederim."

"Tam bir pisliksin."

Kolunu savuruyorum ama kapıdan geçmemi engellemek için beni gömleğimden yakalıyor.

"Bekle."

Tek bir kelime. Tek bir talep. Dişlerinin arasından sıkıca söyledi.

Elini tokatlayarak uzaklaştırdım. "Sen kamçı darbesinin iblis versiyonusun. Ne istiyorsun?"

Bir parmak sallıyor ve gölge topları pencerelere doğru uçarak bizi karanlığa . "Yarın meşgul olduğumu hatırladım ve başarısız olma riskini göze alamam."

Odanın ortasına doğru yürür ve dirseklerini dizlerine dayayarak oturur, bekler. "Başarısız olmayı göze alabilir misin, ölümlü?"

Yutkunuyorum, dudağımı ısırıyorum, sonra kolumu ovuyorum. "Hayır. Sanırım değil."

Mırıldanıyor, göğsünden gelen derin bir ses. Odanın içinde dolaşıyor ve tam bacaklarımın arasına yerleşiyor. "O zaman..." Dudaklarını ıslatıyor. "Buraya gel."

12

Fya da en uzun an boyunca Karanlıklar Prensi'ne bakıyor, neyin yanlış gidebileceğini düşünüyor ve tartışıyorum. Bir ona, sandalyede oturan, bacaklarını ayırmış, dirseklerini dayamış beni izleyen adama yöneliyor. Diğer yanım ise kapıyı açıp kendimi bu odadan dışarı atmam için çığlık atıyor. Onu.

Aslında bunu yapmak istemiyor.

Ama bu düşünce aklıma gelince, parmaklarımı arkamda oynatmayı bırakıp bir adım öne çıkıyorum. "Önce halletmem gereken birkaç şey var."

Dane o kadar derin mırıldanıyor ki bacaklarımın arasında hissediyorum. " et." "Hâlâ beni öldürmek istiyor musun?"

Dilini iç yanağına bastırarak bir an düşünüyor. "Evet. Hatta seni öldürmeyi daha çok istiyorum."

Öfkelendim. "Ciddiyim, Dane. Kalbime bir kazık saplamayı planlayan birini öpmeyeceğim."

Başını öne eğiyor. "Sen bir ölümlüsün, vampir değil. Yoksa bu bir şekilde aklından mı çıktı? Seni parmağımı bile kıpırdatmadan öldürebilirim."

Ona ters ters bakmak hiçbir işe yaramıyor. Bocalamıyor. Bir köpek yavrusu kadar korkutucuyum.

"Hep konuşuyorsun," diyorum cesurca. Aptalca. Derin gözlerinde büyüyen hayal kırıklığını daha da arttırmak için devam ediyorum. "Eğer hayatıma son verecek olsaydın, bunu çoktan yapmış olurdun." Çenemi eğiyorum. "Blöf yapıyorsun."

Gözleri bir parça kararıyor. "Blöf yaptığımı düşündüren ne?"

"Eylemler kelimelerden daha yüksek sesle konuşur," diye cevap veriyorum kollarımı kavuşturarak. Hâlâ sandalyede oturuyor, yakışıklı, rahat ve sinir bozucu görünüyor. "Beni öldürmeyeceksin."

"Göreceğiz, ölümlü." *Ölümlü* derken kaşları kalkıyor ve yüzünü tokatlamak istiyorum. "Başka ne var?"

Yutkunuyorum, üzerime çöken duygunun onun kapüşonlu bakışlarının yoğunluğundan mı yoksa sonumla karşılaşmadan önce gördüğüm son kişinin o olduğu imgesinden mi kaynaklandığından emin değilim. Belki ikisi de. "Bu bir ödev için."

"Belli ki."

"Bunu bir kez yapacağız, görev için."

"Beş kez," diye yanıtlıyor, dudaklarına hafif bir gülümseme değiyor. "Her seferinde bir dakika olmak üzere beş kez yapmamız gerektiğini söylemiştin. Sürekli bahsettiğin gibi *ödev* için tabii ki."

Onunla dalga geçmek yerine çenemi geriyorum, saçlarımı arkama atıyorum ve başının üstündeki pencereden dışarı bakıyorum. "Senin dünyanda işler nasıl yürüyor bilmiyorum ama benimkinde rıza önemlidir. Sen onaylamadan seni öpmeyeceğim. Tüm bu görev boyunca rıza tartışılacak. Eğer bir şeyi yapmak istemiyorsan, her görevi yapmayı reddedeceğim. Eğer rahat değilsem, duracaksın. Başarısız ol ya da olma."

Dane sandalyede arkasına yaslanıp ahşabı gıcırdatırken bakışlarımı ona çeviriyorum. "Eylemler kelimelerden daha yüksek sesle konuşmaz mı?"

Aynı yatağı paylaştığımız ve beni kuru siktiği zamandan mı bahsediyor? Uykuya dalana kadar beni tuttuğundan mı? Aletini külotumun üzerinde kaydırırkenki görüntüsü beni kıpkırmızı yaptı.

Boğazını temizliyor ve daha iyi bir açı yakalamak için kalçamı tutup kaldırdığı iç klip kayboluyor.

"Hayır. Kelimeler, Dane. Sözlü rıza ya da hiçbir şey. Bir insanın vücudu ona en kötü şekilde ihanet edebilir, bu yüzden kelimeleri kullanacağız."

Bunu onunla konuştuğuma bile inanamıyorum. Bana ilk baktığında, oracıkta öleceğimi düşünmüştüm. Şimdi burada onunla bir öpücüğe rıza göstermekten bahsediyorum.

Eğer rüya görüyorsam ya da bir kabusun içinde sıkışıp kalmışsam, hemen uyanmak isterim. Elimi kıstırıyorum ve yatak odamda uyanmıyorum. Hâlâ buradayım.

Dane bana deliymişim gibi bakıyor. "Pekâlâ. Eğer geceleri uyumanı kolaylaştıracaksa, bu ödev için buraya gelip eğilerek beni öpmeni kabul ediyorum. Yeterince iyi mi?"

"Oturmanızın bir nedeni var mı?"

"Ben oldukça uzunum," diye yanıtlıyor. "Ayakta olsaydım bana ulaşmak için mücadele ederdin."

Gözlerimi devirip ellerimi yanlarıma indiriyorum. "Peki."

Ama ikimiz de kıpırdamıyoruz ve birkaç saniye sonra Dane sanki dövüşe hazırlanıyormuş gibi ellerini dizlerine koyuyor. Mürekkep benimle alay ediyor; üzerinde çalıştığım semboller, nasıl tercüme edeceğimi bilmediğim yazılar.

"Bir sorum daha var."

İç çekiyor. "Tabii ki biliyorsun."

"Dövmelerinizi nasıl yaptırdınız? Normal bir şeyin ne olduğu hakkında hiçbir fikriniz olmadığını düşünürsek, sizin bölgenizde bir sanatçı olduğundan şüpheliyim."

"Normal şeyler biliyorum. İnsan icatlarının yarısının ne olduğunu bilmiyorum. Hepsi bu kadar. Dövmelere gelince, insan büyük bir güce ulaştığında, o güç tarafından damgalanır."

Kafam karışmış bir şekilde ona bakıyorum. "Yani aslında kimse sana dövme yapmadı mı? Sadece... ortaya mı çıktılar?"

"Teknik olarak hayır. Ben benimkiyle doğdum. Her zaman damgalıydım. Başka sorunuz var mı?" Sesi sanki kendisi hakkında soru sorulmasından bıkmış gibi çabuk çıkıyor.

Dane'in dövmeli bir bebek versiyonunu hayal etmeye çalışıyorum ve başarısız oluyorum. "Hayır."

"Pekâlâ." Önündeki zemini işaret ediyor. "Her an olabilir. Ben yaşlanmıyor olabilirim ama sen kesinlikle yaşlanıyorsun."

ne cüret? "Biliyorsun, kabalaşmanın bir faydası yok."

Nefes alıyor, tutuyor ve burnundan dışarı veriyor. "Lütfen acele edip buraya gelir misin? Fazla karmaşıklaştırıyorsun."

Bir an için kafamda bunun gerçek olup olmadığını tartıştım. İlk günden beri, bu salak bana defalarca isimler taktı, benimle uğraştı ve beni öldürmekle tehdit etti. Yine de buradayım, birbiri ardına adımlar atıyorum, aramızdaki mesafe her adımda ortadan kalkıyor. "Senden hâlâ hoşlanmıyorum."

"Hislerimiz karşılıklı, küçük ölümlü."

"Senden nefret ediyorum," diye karşılık veriyorum. "Nefret ediyorum. En keskin stiletto'mla ayağına basmaktan çekinmem. Hatta baloda birlikte dans etmeliyiz, o zaman yaparım."

"Sevimli. Kendini utandırmanı izlemek için sabırsızlanıyorum. Dans edebiliyor musun?"

Hayır.

Dane kıkırdıyor.

Bir salatalık kadar sakin oturuyor, uykulu bakışları ona doğru yavaş adımlarımı takip ediyor. Çekiyor. O kadar güçlü bir çekim ki, zar zor nefes alabiliyorum. Ayakkabılarım neredeyse onunkilere değecekken, bana bakarken adem elmasının boğazında hareket edişini izliyorum. Kendini beğenmiş ama ayakta tutmak için çok uğraştığı kabuğunun altında biraz gergin olduğunu söyleyebilirim.

Gözleri benim yakınlığımla değişiyor; zamanlar yeşil olan gözleri şimdi parlak gümüş renginde, sanki dolunay varmış gibi. Ayağa kalkmaya zahmet etmediği için bacaklarını zorla tekmeleyerek açıyorum ve acıttığından emin oluyorum.

Bir insanın canını yakabilirdi ama ben eğilip ellerimi dizlerine koyarken tek yaptığı bana sırıtmak. Hiç çaba göstermiyor ve bunun için tırnaklarımı bacaklarına geçiriyorum. Ama tek yaptığı kaşlarını kaldırmak. "Tüm bunlar bir öpücük için biraz fazla değil mi sence de?"

Hayır, çok gerginim ve sen çok sakin davranıyorsun.

Ağzının kenarı yarım bir gülümsemeyle kıvrılıyor ve başımı sallıyorum. "Kapa çeneni. Gözlerini tekrar yeşil yapabilir misin? Böylece sıradan bir insanı öpüyormuşum gibi hissederim."

Bacaklarının arasında dizlerimin üzerine çöküyorum ama sinir bozucu bir şekilde hâlâ üzerimde yükseliyor. Tembel gözleri yüzümde, dirseklerini dizlerine dayayarak mesafenin bir kısmını ortadan kaldırıyor. "Onları kontrol edemiyorum."

İç çekiyorum. Ama içimde, onun kokusu bana ulaştıkça kelebekler uçuşuyor. Hayır, kelebekler değil. Ejderhalar alevler, kanatlar ve kükremelerle savaşıyorlar. "Ne yapıyor?"

Gümüş gözlerini ağzıma indiriyor ve sonra tekrar gözlerime bakıyor. Bir titreşim, ama görüyorum. "Ruh halim."

"Neden şaşırmadım ki? Yemin ederim ki birlikte vakit geçirmekten hoşnut olmadığım en iç karartıcı insansın."

Bir sırıtışla savaşıyor ve gözleri tekrar yeşile dönüyor ve en azından şimdi insan gibi görünüyor. "Genelde ne zaman olduğunu bilmem."

"Etrafımda çok fazla gümüş var, bu yüzden sanırım kızgın olmak onları ortaya çıkarıyor."

"Onun gibi bir şey." Ofluyor. "Bitti mi? Neredeyse yirmi dakikamızı senin boş yere drama kraliçesi olmanla harcadık."

"Bu hiçbir şey değil. Öpüşmemiz gerek, Dane."

Elleri kalçalarımı kavrıyor ve beni daha yakına çekiyor ama Dane'inkiler kıpırdamıyor. Aşağı bakıyorum, nabzım anında yükseliyor. Gölge elleri beni tutarken Dane başını eğiyor, ben de bakışlarımı onunkilerle çakışacak şekilde kaldırıyorum. "Bir şey yok. Konuşmayı kes ve gözlerini kapat."

Tekrar konuşmak istiyorum ama ağzımı kapatıyorum. Göz kapaklarım düşüyor ve etrafımdaki her şey karanlığa gömülüyor. Bana bakıyor ve sanki eğilmiş gibi nefesini yüzümde hissedebiliyorum.

"Bunu yapmama izin veriyor musun?" diye fısıltıyla soruyor, gölge parmakları kalçalarıma batıyor. Acı verici değil ama vücudumun tepki olarak uğuldamasına yetecek kadar. "Bunu yapmak için iznin var mı..." Başını tamamen eğiyor ve kalbim göğsümde güm güm atıyor. Dudakları bir nefes ötemde ve burnu benimkini dürttüğünde alt dudağımı dişlerinin arasına alıyor, yerine oturana kadar geri çekiyor. "Bu mu?"

Yutkunuyorum, yavaşça başımı sallıyorum, her nefes alışımda ve verişimde senkronize oluyorum. "Kelimeler, ölümlü," diye tıslıyor. "Kendi kurallarına uy ve bana lanet olası

kelimeler

."

"Evet," diye nefes alıyorum. "Öyle mi?" Başımı arkaya eğiyorum ve dudaklarımız bir anlığına usulca birbirine değiyor, sonra ben ona bakmak için geri çekiliyorum. Aramızda düşük bir titreşim dolaşıyor.

"İstiyorum," diye cevap veriyor ve hiç tereddüt etmeden ensemden yakalayıp dudaklarını dudaklarıma yapıştırıyor.

Sanki bir bomba patlıyor. Birleşik güçlerimiz umutsuzca tamamlanacak bir şeyler ararken, Dane'in çıkardığı alçak iniltiyle yoğunlaşan halojenik bir reaksiyon.

Bağlantıyı kopardığımda içimde bir şey beni çekiyor, göğsümde bir ip, patlamayı bir kez daha hissetmek için ağzımı onunkine bastırırken beni Dane'e yaklaştırıyor.

Aramızda bir telaş var ve bu bağımlılık yapıyor. O da bunu hissediyor olmalı çünkü elimi göğsüne götürüp onu sandalyenin doğru ittiğimde kalbi hızla çarpıyor.

Sikeyim.

Kelime aramızda yankılanıyor ve bu onun alçak sesi, mırıldandığı dört harf. Onu tekrar öpmeden önce hafifçe geri çekilip gümüş gözlerine, koyu kirpiklerine, pürüzsüz tenine ve jilet gibi keskin çene çizgisine baktığımda tekrar ediyor. Daha sert. Ağzımı onunkine bastırarak.

Tadı tam da beklediğim gibi.

"Bu iyi mi?" Ona soruyorum çünkü rahatsızlığının arttığını hissedebiliyorum. Artık aramızda altıncı his gibi bir şey var. "Durabiliriz."

"Bir dakikadan önce bizi kesmeyi bırak," diyor ağzıma karşı. "Sorun değil."

Yalancı, sanırım. *Bundan nefret ediyor.*

Hayalet elleri yanlarımdan geçip kaburgalarıma yerleşirken Dane'in dudakları usulca dudaklarımı okşuyor. Hızlı bir hareketle beni ayağa kaldırıp kucağına oturturken, bacaklarımı iki yana açtığında ağzının içine doğru nefes alıyorum. "Her şey yolunda dediğimde, her şey yolunda demek istiyorum."

Ensemdeki tutuşu hâlâ devam ederken, kolunu sırtımın alt kısmına dolayarak ağzımı bir kez daha kendisine doğru çekiyor. Ben onun kucağına yerleşirken dudaklarımız ayrılıyor, Dane dilinin ucunu benimkine değdiriyor.

Bunu söyleyeceğimi hiç düşünmezdim ama en büyük düşmanımı öpüyorum. Ölmemi isteyen adamı. Üzerine oturmuş onu öpüyorum, dili açlıktan ölmek üzere olan bir hayvan gibi benimkine değiyor.

Parmakları saçlarımın arasına giriyor, diğer eli kalçamdaki gölgenin yerini alıyor. Vücudumda elektrik şimşekleri çakıyor ve onu bacaklarımın arasında hissetmem için çığlık atıyor olsa da, alt yarımı döndürmemeye çalışıyorum.

Dane'in tutuşu sıkılaşıyor, bariz ereksiyonunu hissetmemi engellemek için beni bacaklarının üzerine geri itiyor.

Emin değilim ama sanırım görevin bu ilk öpücüğü için gerekli dakika doldu.

İsteksizce, "Muhtemelen görev için bu kadarı yeterli." diyorum.

"Evet," diye yanıtlıyor, burunlarımız birbirine değiyor, ikimizin de nefesi kesiliyor, şişmiş dudaklar bir kez daha birbirine mıknatıslanıyor.

Durmuyoruz. Aksine, alt dudağımı dişlerinin arasına sıkıştırıp öpmeden önce dili daha büyük bir açlıkla ağzıma girerken daha da derinleşiyor.

Dilini emerek, tadına bakarak, onu yiyip bitirerek karşılık veriyorum.

Derin bir inilti aramıza giriyor ve Dane ağzını tekrar benimkine değdiriyor. Sanki oda ısınıyormuş gibi ısınıyorum. Kıyafetlerimizi çıkarıp ten tene dokunmak istiyorum, çıplak, çırılçıplak, terleyerek ve zevk içinde kıvranarak.

Elleri üniformamın içinde gezinebilecekleri her yeri keşfediyor.

Hâlâ ona yaslanmışken, tür sürtünme yaratmak için kalçalarımı onun yanlarına doğru sıkıştırıyorum ve tıslıyor ama beni durdurmuyor. Aksine, ağzımdan uzaklaşıp çene hattımı öperek beni cesaretlendiriyor.

Ona daha iyi erişim sağlamak için başımı yana eğiyorum ve kulağımın altındaki hassas deriyi ısırıp etini emerken içimden bir inilti yükseliyor.

İki elimi saçlarına gömüp ağzını tekrar kendime çekiyorum ve ağzımın içinde hırladığında amım kasılıyor ve omurgamın tabanında sıcaklık oluşuyor.

Ruhlarımız iç içe geçmek için yalvarıyor; öyle güçlü bir arzu, öyle güçlü bir ihtiyaç ki sanırım bayılacağım. Her bağlantı kurduğumuzda odada daha fazla gölge beliriyor - zemin, tavan, duvarlar onlarla dolu. Bazılarını duyabiliyorum, tekrar tekrar çözemediğim kelimeler söylüyorlar. Odamda bana arkadaşlık edenlerle aynı değiller. Bunlar... aç ve çaresiz görünüyorlar, bir şeye karşı doymak bilmez bir susuzlukları var.

Bir dakika işaretinden önce uzaklaşmaya devam ediyoruz. İkimizin de zamana çok fazla odaklandığını sanmıyorum.

Odaklanabildiğim tek şey vücudunun benimkiyle bu kadar iyi uyuşması, dudaklarının benimkine değmesi ve etrafımızı saran karanlık.

Yavaşladığımı ve siyah yığınlara baktığımı fark edince alçak bir ses tonuyla "Aldırma onlara," diye emrediyor. Gömleğimi tutup çekiştirerek beni yüzüne döndürüyor. "Bizi göremezler, ölümlü. Sadece bizi hissedebilirler."

Ağzı karanlık bir günah gibi. Her yalayışı, kaydırışı ve ısırışı bütün sinir uçlarımı zıplatıyor. Ağzının bacaklarımın arasında nasıl hissedeceği ve yüzünü sadece eteğimle sürerken saçlarının parmaklarımın arasında nasıl hissedeceği gibi çarpık düşünceler içimden geçiyor.

Beni becerirken dudaklarından dökülen dili duymak istiyorum. Her görevi, her ödevi, balodaki her dansı tamamladığımızda, gözlerimiz her çarpıştığında ve atmosfer değiştiğinde onun tamamını hissetmek. Parçalayıcı enerji tek başına tüm evreni yok edebilir.

Tanrım, bu adamı becermek istiyorum. Ondan nefret ediyorum. Gerçekten ediyorum, ama kucağında oturup onu tatmak, sanki bir şey bu nefreti geçersiz kılıyor. Bu konuda hissettiklerimin hiçbir anlamı yok - nefret etmeliyim. Dane Dalton'ın bana dokunduğu, beni öptüğü, tanımadığım bir dilde tenime fısıldadığı düşüncesiyle yüzümü buruşturuyor olmalıydım.

Bir sürü görüntü gözümde canlanınca yüksek sesle nefes alıyorum ama hepsi çok hızlı, konsantre olamayacağım kadar çok. O an sadece bir saniye sürüyor ama ben onun elinde donup kalırken o beni izliyor, yüzümü inceliyor.

"Ne oldu?" diye soruyor nefes nefese. "Ne gördün?"

Sesinde bir parça umut duyabiliyorum ama başımı aramızdaki mesafeyi bir kez daha kapatmaya çalıştığımda beni durduruyor.

Ayağa kalkmak için kendini sıyırıyor ve beni ayağa
kaldırıyor. Anında üşüdüğümü hissettim.

Benden korkuyormuş gibi geri çekilirken çenesi geriliyor, pantolonu kendi uyarılmışlığıyla geriliyor. "Bu kadar yeter." Sesi titriyor ve iki elini saçlarında gezdirip yüzüne indiriyor. "Burada işimiz bitti."

Başımı sallıyorum. Nefesimi tutmaya çalışarak alt dudağımı ağzıma götürüyorum, hâlâ onun tadını alıyorum. "Bu çok garipti."

Ellerini iki yanına indiriyor, gözleri kısılıyor. Odadaki tüm havayı yutan uzun boylu, kaslı adam başını sallarken daha kırgın görünemezdi.

Telaşlanan Dane, çenesini sıkarak sorar: "Tuhaf mı? Açıkla."

Son birkaç dakikayı nasıl açıklayabilirim? "Sadece... garip."

"Harika." Yüzünü buruşturuyor. "Çok garip," diye mırıldanıyor kendi kendine ve bana bakınca kaşlarımı çatıyorum. "Düşüncelerini okuyabiliyorum, yoksa sana hatırlatmak zorunda kaldığım diğer on seferi unuttun mu? Garip bulmamıştın. Ve seni becermeyecektim. Bu bir görev, hepsi bu."

Kaşlarımı kaldırıyorum ve gözlerimi pantolonunun tentesine doğru kaydırıyorum. sandalyenin arkasına geçip tahtaya tutunarak bacaklarımın arasındaki sızıyı görmezden geliyorum. "Görevin tamamlandı. Artık gidebilirsin."

"Beni kovabileceğini mi sanıyorsun? Burası senin odan bile değil. Burası bir sınıf."

"Evet." Kapıya doğru yürüyorum ve onu açıyorum çünkü onun gibi menteşelerini uçuracak ya da kalenin farklı yerlerine ışınlanacak güçlerim yok. "Ben seni zorlamadan git buradan."

"Peki beni nasıl yapacağını ?" Kollarımı kavuşturuyorum. "Yüksek sesli bir çığlığım var."

Boş gözlerle bana bakıyor ve beni inceliyor. "Anlıyorum." Tavana bakıyor, kaşlarını çatıyor ve tekrar bana bakıyor. "Dört tane daha. Bir dahaki sefere bu kadar garip yapma."

Alay ediyorum ve yukarı bakıyorum, tavana yayılan alevlerin yalamasıyla gözlerim açılıyor. Sanki dans ediyorlarmış gibi, boyanın içinde yanmış siyah dallardan başka bir şey olmayana kadar geri çekiliyorlar. Isı yok, duman yok, yanan bir şeyin kokusu yok.

"O da neydi?"

Bana bir cevap vermiyor.

Güneş ışığı odaya doluyor, hava değişirken beni kör ediyor ve o kadar tüm formu önümde değişiyor. Sınıf buz gibi oluyor, o kadar soğuk ki nefesimi puf puf görebiliyorum. Kollarımı ovuşturuyorum, etrafa bakıyorum ve kendi kendime yemin ediyorum.

Üçüncü görev başladı ama süre dolmadan önce onu dört kez daha öpmem gerekiyor.

Onun yanındayken içimde bir şeyler uyanıyor ve bunun bana nasıl hissettirdiğinden emin değilim.

Canlı ama ölü.

Özgür ama kapana

kısılmış.

Bu en büyük kafa karışıklığı, sanki sormam gereken çok fazla soru var ama kelimeleri bilmiyorum.

13

Yatakhaneme vardığımda öğrenciler kahvaltıya inmek için koridorları doldurmuyorlardı. Kimse bana ya da Dane'in elleriyle saçlarımın dağınıklığına ya da bir öğrenci tarafından öpüldüğüm için şişmiş dudaklarıma bakmıyor. adadaki en güçlü yaratıklar.

İkizler beni aceleyle odama girerken görüyorlar ve bana ne soracaklarını şimdiden biliyorum. Dağınık görünüşüm onlara bir şey söylemiyorsa, gözlerim söyleyecektir. Poppy her zaman birini gözlerinden okuyabileceğini düşünüyor ve şimdiye kadar haklı çıktı.

"Dün gece neredeydin? Odana geldim ve sen yoktun." Kız kardeşi alamayacağı bir cevap beklerken Poppy bana gülümsüyor.

"Dane Dalton hakkında daha fazla bilgi buldun mu?" Mel'e bakar. "Dün gece ona yardım ediyordum. Birlikte çalışacağı kişiyi tanımasını önerdim, böylece daha rahat olacak. Değil mi Sera?"

Onu bir arkadaş olarak hak etmiyorum. "Doğru."

"Orsen, Dane'i de bulamadığını söyledi." Mel kalçasını çıkarıyor, gözleri yargı ve biraz da heyecanla dans ediyor. "Nerede olabileceğine dair bir fikrin var mı?"

Hepimiz sır saklamamak konusunda anlaşmıştık, ancak yapmak istediğim son şey onlara nerede olduğumu söylemek - ya da bir parşömen almak için bir elmasın içinden başka bir dünyaya gitmek zorunda kaldığımı. Ayrıca onlara Dane Dalton'ı bir kült çalışmaları sınıfında bir sandalyeye oturttuğumu ve onun içimde olmasını hayal ettiğimi de söylemek istemiyorum.

Bunun yerine omuz silkip onları odama götürüyorum ve kapıyı kapatıyorum.

"Artık Dane hakkında konuşmak yok," diyorum akademi ceketimi çıkarıp kravatımı gevşeterek. Dane'in yüzünden zaten dağılmıştı ama ikisi de

fark ederler. Genelde görünüşüme dikkat ederim, çoraplarımın dizlerimin üzerinde aynı yükseklikte kalmasına kadar. "Muhtemelen biriyle düzüşüyordu."

Poppy'nin burnu kırışır. "İnsan ilişkileri göreviniz dışında herhangi bir yakınlık kurmanız yasak."

Yatağıma oturdum, yorgunluk çökmüştü. "Kim dedi?"

"Görev listesinin arkasını okumadın mı?"

Başımı sallıyorum, ayağa kalkıyorum ve parşömeni arıyorum. Parşömeni bulduğumda, listenin arka yüzünün alt kısmındaki küçük yazılı kelimeleri görüyorum. "Yani başka biriyle öpüşemez ya da yatamaz mıyız?"

Valin neredeyse tüm yılımı mahvediyordu. Onun sorunu ?

"Hayır," diyor Mel yatağıma uzanırken. Gömleğimin düğmelerini açıp odamın köşesindeki kirli çamaşır yığınının içine atarken kaşları çatılıyor, tamamen duş almaya niyetliyim. "Boynuna ne oldu?"

"Ne demek istiyorsun?"

Poppy yanıma geliyor ve sırtımı onlara dönmem için vücudumu çeviriyor. Saçlarımı boynumdan uzaklaştırarak nefes nefese kaldı. "Ne zaman dövme yaptırdın?"

"Ne? Asla. Hiç dövmem yok," diye cevap veriyorum, omzumun üzerinden bakmaya çalışarak. "Olsaydı bilirdim."

İkizler beni banyoya sürüklüyor ve ışığı açıp aynadan uzağa bakmamı sağlıyorlar. "Bak."

Omzumun üzerinden bakıyorum ve yansımamı görüyorum. Bulunduğum açıdan zorlanıyorum ama görebildiğim kadarıyla, ensemde duran, içinde bir desen olan siyah bir daire. Etrafındaki deri sanki yeni yaptırmışım gibi şişmiş ve çiğ.

Kaşlarımı çattım. "Ne be?"

"Bunu daha önce görmüştüm," diyor Poppy, gözleriyle mürekkebi takip ederek. "Bu sabah kütüphanedeki kitabına baktım."

Mel daha iyi görebilmek için yaklaşır. "Bu bir sembol, değil mi? Ne anlama geliyor?"

Poppy gözleri aynada benimkilerle çarpışırken endişeli görünüyor. "Bu intikam demek." Dudağını ısırıyor, kız kardeşine bakıyor. "Ama dairenin içindeki iki küçük sembolü anlamıyorum. Emin değilim. Dürüst olmak gerekirse, bir ritüelin ya da kehanetin işareti gibi görünüyor. Gerçekten bilmek için çok küçük ve kompakt."

Panik yapmamaya çalışsam da sessiz kalıyorum çünkü neden bir dövmem var ki?

Mel telefonunu çıkarıp bir fotoğraf çekiyor. Bunu nasıl yapacağını bildiğine bir an şaşırıyorum, sonra Orsen ile düzenli olarak rahatsız edici görüntüler gönderdiklerini hatırlıyorum.

Arkadaşlarım sonunda gittiklerinde küvetimin kenarına oturuyorum, havlu çıplak bedenimi sıkıca sarıyor. Artık orada olduğunu bildiğim için hissedebiliyorum. Acıtmıyor ya da rahatsız hissettirmiyor ama bu mutlu olduğum ya da fazla düşünmediğim anlamına gelmiyor. Bunun tek açıklaması Dane'le ilgili bir şey olması.

Buraya gelebilir misin? Sana bir şey sormam lazım.

Bazı cevapları olduğunu umarak gönder tuşuna bastım.

Daha ayağa bile kalkamadan, Dane önümde belirince ciğerlerimdeki oksijen çekiliyor. cisimleşmesinin yakınlığı neredeyse ayaklarımı yerden kesiyor.

Konuşmuyor ya da bana bir şey sormuyor; korkuyla sıçramama fırsat bile vermiyor. Belimden tutup yerden kaldırıyor, dudakları dudaklarıma çarparken banyo kapısına çarpıyorum.

Hiç tereddüt etmeden ağzımdan onunkine doğru bir inilti kayıyor ve dilinin yumuşaklığını dudaklarımda hissetmek için dudaklarımı ayırıyorum.

Havlum tehlikeli bir şekilde tamamen açılıp yere düşmeye çok yakın ama Dane beni tam bir dakika boyunca öperken buna hiç aldırmıyor. Altmış saniye gelip geçiyor ama biz öpüşmeye devam ediyoruz.

Bacaklarımı beline sararken elleri sıkıca kalçalarımın arkasında duruyor.

Amım çıplak ve Dane'in pantolonu bana sürtünürken, kalçalarımı onun üzerinde döndürmemek için mücadele ediyorum. O kadar sert ve büyük ki, ne yaparsam yapayım, onun uzunluğuna doğru bastırıyorum. Bu sadece görevin başka bir bölümünü ortadan kaldırmanın bir yolu olabilir, ancak onu kuru bir şekilde becererek bunu karmaşıklaştırmam işe yaramayacak.

Yine de yatakta uzanırken bana da aynısını yaptı, yani adil, değil mi?

Bir elimle göğüslerimdeki kumaşı kavrıyorum, diğer elimle de onu öperken omzunu tutuyorum. Dili benimkine değiyor, mumlar titrerken ve enerji karanlık ve şeytani bir şeye dönüşürken ikimiz de derinden ve birlikte inliyoruz.

Mükemmel.

Benden gelen bir iniltiyi yutarken, dudaklarını boğazımda gezdirmek ve köprücük kemiğimi ısırmak için öpüşmeyi keserken sesi kafamın içinde.

Kalçamı bırakan Dane çenemi yakalıyor ve yüzümü yana doğru itiyor. Sonra kulağıma farklı bir dilde bir kelime bastırıyor. Derin, alçak ve boğuk. Her tarafıma alevler ve zevk patlamaları gönderiyor; boynumu emip dudaklarımı tekrar yakaladığında bu alevler daha artıyor. Dalgınca kalçalarımı sallıyorum, bir kez gıcırdatıyorum ve saf zevkten saçlarını avuçlamak zorunda kalıyorum. Damarlarıma adrenalin enjekte edildi.

Mumlar tekrar titriyor ve gölgeler tavanın etrafında toplanmaya başlıyor, yavaşça , yanıp sönüyor ve ben ona bir kez daha sallandıkça daha da heyecanlanıyor.

Sikeyim.

olsun.

O mükemmel.

Zihninde duyabildiğim kelimeler yüzünden kızarmamaya çalışıyorum. Onu duyduğumu söylememek için havlumu tutmaya devam ediyorum ve parmaklarımı başının arkasındaki saçlara gömüyorum.

İçime girerken nefesim kesildi.

Ona o mesajı gönderirken planladığım şey bu değildi, ama elleri çıplak kalçalarımı bulup beni kapıya doğru tutarken, mürekkebi ve arkasındaki olası anlamı unutuyorum.

Dane alt dudağımı ağzına çekiyor, emiyor ve sonra aynısını üst dudağıma yapıyor. "Benimle ne hakkında konuşmak istiyordun ölümlü?" diye soruyor nefes nefese, dili tekrar ağzıma girmeden önce. Geri çekilerek yüzünü benimkine yakın tutuyor ve bir yanıt bekliyor.

Saçlarını sıkıca kavrıyorum, beyaz bir tutam alnına doğru sarkıyor.

Parlak ışıklarla çevrili gözbebekleri büyümüş Dane pantolonunu indirdi ve bana sarıldı. "Unutmuşum."

Bakışları avucumda sıkıca tuttuğum malzemeye kayıyor ve yutkunuyor. "Unuttun..." Kalçalarımdan birini serbest bırakıyor, giyinmediğimi fark edince elini ağzına götürüyor. "Siktir. Çıplak mısın?"

"Havlunun içindeyim, göt herif. Mahremiyetin ne hakkında bir fikrin var mı?"

Dane bana baktı. "Biz sadece..." Dudaklarını düzleştiriyor. " oluyor? Bir konu hakkında gelip seni görmem için bana bir mesaj göndermişsin."

"Ve sen benim dikkatimi ," diyorum, beni ayağa kaldırana kadar göğsüne bastırıyorum. "Senden buraya gelmeni istedim, ben duştan yeni çıkmışken içeri dalıp beni kapıya sıkıştırmanı değil."

"Maul? Ben sadece üçüncü görevin bir kısmını yerine getiriyordum."

"Sanırım fazladan kredi istiyorsun," diye karşı çıkıyorum ve o da sırıtarak başparmağıyla dudaklarındaki tadımı siliyor.

Ağzını izliyorum, sıcaklık hala omurgamın tabanında.

Havlumu bırakıp diz çökmesini, amımı ağzına bastırmasını ve klitorisimi emmesini emretmek için ani bir dürtü duyuyorum. Saçlarını avuçlayıp kalçalarımı diline karşı sallayacağım. Ama bu düşünceden sıyrılıp banyonun kapısını açıyorum.

Bakışlarını ensemde hissediyorum.

"Nereden buldun bunu?" diye soruyor ben daha konuyu açamadan. Kıyafet çekmecelerimden birini karıştırmamı engellemek için bileğimi tutuyor, ensemdeki kahverengi saç tellerini hareket ettirirken iki elimi de şifonyerin üzerine koyuyor.

Dane arkamda duruyor, o kadar yakın ki varlığını her yerde hissedebiliyorum. İstemsizce titriyorum, dokunuşu ve nefesi ensemde, tenimi lekeleyen dövmemde.

"İkizler daha önce fark etti," diyorum. "Dün orada değildi."

Geri adım atıyor ve ben de yüzümü ona dönüyorum. Gömleğinin düğmelerini neden çözdüğüne biraz şaşırdım ama yine de izliyorum.

Onda birkaç duyguya tanık oldum ama endişe bunlardan biri değil. Kravatını odama fırlatırken kaşlarını çattı.

Havlumu göğsüme doğru tutuyorum. Kalçamın ortasına ancak ulaşıyor, ama sorun değil - o daha çok hiçbir açıklama yapmadan kıyafetlerini çıkarmakla ilgileniyor.

Büyüleyici bir manzara ve karıncalanma hissi bana bu iş bitmeden önce üç öpücük ve yedi ödevimiz daha olduğunu hatırlatıyor. Bitecek olması umurumda değil ama odamda seksi bir adamın soyunması, Dane olmasına rağmen adada kaldığım en önemli an oldu.

Demek istediğim, başka derslerimiz ve ödevlerimiz var, ancak çoğu sadece sınıf içi çalışmayı içeriyor, bu nedenle bu saatler dışında birlikte geçireceğimiz her zaman gönüllü olacaktır ve bunun olacağından şüpheliyim. Burada çünkü geçmek istiyor. O da benim kadar bu adadan kurtulmak istiyor ama bence tamamen farklı nedenlerden dolayı.

Hayatıma geri dönmek istiyorum. Ama sanırım o benim dünyamı yerle bir etmek istiyor.

Nedeni hâlâ bilinmiyor.

İlk günü bitmeden hapse girmiş olacak.

Tişörtünü yatağıma atarken kas üstüne kas yapıyor ama dikkatimi çeken etkileyici fiziği değil.

Bir adım öne çıkıyorum ve parmak ucum bronz teninde kalın siyah çizgiler oluştururken Dane irkiliyor. Boynundan ve kürek kemiklerinden başlayıp güçlü sırtının genişliğine kadar inen büyük sembolün üzerinde. Yılanlar

Anahatların etrafında dolanıyor, anlayamadığım yazılar yazıyor ve tam ortasından bir çift delici kara göz bana bakıyor.

Benimkinden çok daha büyük.

Ve tıkırdıyor. Baktıkça göğsüm sıkışıyor. Paniklemek istiyorum. İçimde biriktiğini hissedebiliyorum ama endişemi bastırıp kelimelerimi kullanıyorum.

"Neden aynı dövmeye sahibiz?"

Dane dönüyor, gözleri parlıyor. "Sen de kimsin lan?"

Bir adım geri çekiliyorum, kalbim bunun ne anlama gelebileceğini düşünerek hızlanırken aynı zamanda hiçbir şey anlamıyorum. "Ne? Neden bende de seninle aynı dövme var, Dane?"

Kıyafetlerini kapıp beni öfkeyle köşeye sıkıştırıyor. "Benimle ve akademideki herkesle dalga mı geçmeye çalışıyorsun? Sen insan mısın ki?"

Nutkum tutulmuş bir halde, söylediklerinin saçmalığından emin olamadan kelimeler bulmaya çalışıyorum. "Evet. Öyle olduğumu biliyorsun. Neler oluyor?"

"Düşün ölümlü. O dövmeyi neden yaptırdın?" "Ben...

Bilmiyorum."

Ve aynen , başını sallar ve ortadan kaybolur.

14

Bu gece kütüphaneye giderken koridorlar sessizdi. Onlar genellikle Bu Sessiz, ve o yapar Ben gergin. Bu Çığlıklar eşlik eden ve hayvani sesler-ki eşlik eden ve şeytani Kaleye musallat olan varlıklar gitmiş.

Sarmal merdivenlerden üçüncü kata inerken şamdanların alevlerini takip ediyorum. Burası tüm profesörlerin uyuduğu yer ve en sağda, korkunç yüksekliğiyle tüm adayı gören bir kule var.

Kısa bir süre önce biri kendini oradan aşağı attı.

Ben de birkaç kez aynısını yapmayı düşündüm ama genellikle birkaç dakika içinde kendime geliyorum.

Dane'in dün odadan aceleyle çıkışı hâlâ aklımdan çıkmıyor. Sözleri. Yüzündeki ihanet ifadesi. Tenimdeki kalıcı mürekkep onunkine benziyor ama aynı türden değiliz.

Cevaplara ihtiyacım var, hem de hemen.

Ben hep insandım. Son yirmi yıldır öyleydim. Sonbaharda doğmuşum ve ailem beni bebek arabasıyla evimizin yakınındaki gölün etrafında gezdirirmiş. Çocukluk fotoğraflarım var. Büyürken çekilmiş birçok fotoğrafım ve uyruğumu kanıtlamak için nerede doğduğumu gösteren yasal belgelerim var.

Ailem öldüğünde koruyucu bir ailenin yanına gittim ve nedense beni sisteme geri vermeden önce iki hafta kadar dayanabildim. İkinci ailenin eli ağırdı. Üçüncü ailenin bir oğlu vardı.

ellerini kendine nasıl saklayacağını öğretti. Dördüncüsü okuldaki yıldız öğrenciyi tercih etti ve beşincisi rapor edilmeden önce beni günlerce evde bıraktı.

Altıncısı benden hoşlanmadı.

Son ailem öldü ve hayatım o zaman başlamak zorunda kaldı. Bir iş bulmak. Kalacak bir yer bulmak. Düşük gelirimle kiralayabileceğim küçük bir daire. Araba kullanmayı öğrendim. Bir araba satın aldım. Bir köpek kurtarmak. Daha iyi bir yatak satın almak. İlki bozulduğu için başka bir araba. Borç biriktiren kredi kartları. Daha fazla borç. Sonra bir gün, her şey değişti.

Buraya geldim.

Ve köpeğimin iyi olup olmadığını bile bilmiyorum. Grayson ben kaçırıldığımda oradaydı ve muhtemelen beni aramaya çıkmışlardır.

Ya köpeğimi bana geri vermezse? Ya öldüğümü düşünüp Toodles'ı yeniden sahiplenirlerse?

Orada olup tüy yumağıma bakmak yerine burada kapana kısıldım, bu yüzden Dane'in suçlamaları çok saçma. Bir insan olarak büyüdüğümü tamamen hatırlıyorum. Ölümsüz bir yaratık olsaydım, bilirdim. Ne kadar gücüm varsa toplar ve onunla yüzüne vururdum.

Ben güçsüzüm. Bu yüzden elmasın içine, boynuzlu korkunç canavarın olduğu gökyüzündeki dev girdabın olduğu diğer dünyaya gidebildim. Bu yüzden Dane'in istediği parşömeni toplayabildim. Sadece güçleri olmayan birinin girebileceğini kendisi söylemişti.

Bu yeterince kanıt değil

mi? Ama dövme...

İkimizde de aynı dövme var. Gerçi benimki onun tüm sırtını kaplayan dövmeye kıyasla çok küçük. Ama yine de. İkisi de aynı.

Kütüphaneye vardığımda, kapının kilitli olmadığını görünce rahatladım. Genellikle kütüphaneci benim gibi insanları dışarıda tutmak için kilitleme eğilimindedir, ancak son zamanlarda açık bırakıyor. Kazara ya da bilerek, hiçbir fikrim yok.

Pencerelerden sızan ay ışığının parıltısını kullanarak sıra sıra dizilmiş kitap rafları arasında yürüyorum. Parmaklarım her bir sırtın üzerinde kayıyor, toz ve Tanrı bilir başka neler biriktiriyor. Buraya gelmeye başladığımdan beri aynı yolu izliyorum. Ve bu nedenle, aynı kitaplarda yürürken onlara dokunmamdan kaynaklanan birden fazla iz var.

Ellerimi birbirine siliyorum ve Dane'in babasının kitabını sakladığım yere uzanıyorum ama ders kitaplarını bir kenara ittiğimde kitap yerinde yok.

Kaşlarım çatıldı ve gergin bir şekilde dudağımı çiğnedim. birden fazla not bırakmıştım.

Dane hakkındaki gerçeklerin bir listesi, onun krallığı ve güçleri hakkında bildiklerim.

Başka bir yere mi koydum? Poppy bir göz attığını söyledi ama aldığı yere geri koyacağına söz verdi. Bakışlarım tüm rafta ve yanındakilerde geziniyor ama vazgeçiyorum.

Her kimdeyse, ona neden çekici gelmediğime dair listemi göstermese iyi olur. En önemlisi: Dane acımasız. Ayrıca elinde sıkılı bir şekilde bana yaklaşıp neden onu kocaman bir alınla, küçük bir penisle ve yüzünün her yerinde siğillerle çizdiğimi sorgulamasını kaldırabileceğimi sanmıyorum.

Oflayıp puflayarak kütüphanecinin iade kutusuna koymadığına bakmak için kütüphanenin arkasına doğru yürüyorum ve Valin'i görünce donup kalıyorum. Gözlerim irileşti. Yalnız değil ve bu kesinlikle tanık olmam gereken bir sahne değil.

Profesör öğrencilerden birini saçlarından tutmuş, masanın üzerine eğilmiş, eteği beline kadar sıyrılmış, topuklu ayakkabılarını giymiş, gömleği ve ceketi yerde. Adam tamamen giyinik, sadece pantolonunun düğmeleri açık.

Gölge Diyarı'nın kitabı masanın üzerinde açık bir şekilde duruyor ve Valin ona sokulurken aynı zamanda sayfaları okuyor.

Ona acımasızca vuruyor ve heykel gibi halimle ayaklarımı ters yönde hareket ettirmek için mücadele ediyorum. Kız inliyor ve adam daha da hızlanıyor, kitabı kapatıyor ve boğuk bir iniltiyle başını geriye atıyor.

Ancak adamı saçlarından tutup çekince bir adım geri çekiliyorum ve köpek dişlerinin uzadığını görüyorum. Ve onları kadının boğazına batırdığında ve kadın zevkle inlediğinde, topuklarımın üzerinde dönüp kütüphaneden kaçıyorum.

Odama varana kadar durmuyorum, kapıyı kilitliyorum ve bir şekilde uykuya dalana kadar yorganımın altına saklanıyorum.

Aynı rüya bana da geliyor. Ateş. Çığlıklar. Yalvarışlar. Bir anda bir lokantadayım ve yakışıklı bir adam benden waffle istiyor.

Dersim başlamadan bir saat önce ter ve kafa karışıklığı içinde uyanıyorum.

O bir saat içinde Dane beni dört kez görmezden geldi. Koridorda ona yaklaşmaya çalışıyorum ama havada büzüşüp kayboluyor. Onu arıyorum ama cevap vermiyor. Bunu kasıtlı olarak mı yapıyor yoksa telefona nasıl cevap vereceğini bilmiyor mu emin değilim.

Kahvaltıda ona bir çocuk gibi davrandığını söylediğimde beni görmezden geliyor ve soyunma odasına kaçmadan önce onu durdurmaya çalıştığımda, elimden kurtulup kapıyı yüzüme çarpıyor.

Şimdi de Valin'in bana duruşumu düzeltmemi ve kendimi açıkta bırakmamamı söylediği dövüş eğitimine katılmam gerekiyor. Dane'in beni ortağı yapma girişimi -bugün benden kaçmak için yaptığı her şeye rağmen- Valin'in kolumu tutup, profesör olduğunu ve bir öğrenci tarafından alt edilemeyeceğini hatırlatmak istercesine ona baktığı anda pencereden dışarı çıktı.

Dane az önce gülmüştü, bu yüzden şimdi Dane'in birkaç dakikada bir bana kaşlarını çatması ve Valin'in arkamdan gelip kalçalarımı yana çevirirken kulağıma "iyi kız" diye tıslaması arasında sıkışıp kaldım.

Dane göğsüne indirdiği darbeyle Orsen'i neredeyse ortadan ikiye ayırıyor, ses mağara duvarlarından sekiyor. Güçlerini kullanmasa bile Dane'in sert yumruğu Orsen'i arenanın diğer ucuna savurmaya yetiyor.

"Ne oluyor lan?" diye homurdanıyor, ayağa kalkmaya çalışırken göbeğini tutuyor. "Orospu çocuğu."

Dane ona doğru yürürken, arkadaşına elini uzatıp onu ayağa kaldırırken, "Dikkatini ver," diye karşılık veriyor.

Valin, Orsen zar zor ayakta durabildiği için herkese beş dakika ara vermelerini söylüyor ve ben de tenimde bir ter tabakasıyla ikizlerin yanına oturuyorum.

Poppy kız kardeşine kaşlarını çatıyor. "Sana yüzüme vurmamanı söylemiştim," diyor kollarını kavuşturarak. Gözünün altındaki kırmızı iz Mel'in sağ kroşesi yüzünden şişiyor. "Dikkatli ol, yanlışlıkla Orsen'le yatabilirim."

"Git . Büyük hayal kırıklığına uğrayacaksın."

Orsen ellerini havaya kaldırır. "Herkesin benimle sorunu ne?" Bugünün dersi yumruk dövüşü, yani bare-knuckle boks aslında.

Dürüst olmak gerekirse, Valin'e her yumruk attığımda bileklerim kopacak gibi oluyor. Parmak eklemlerim kıpkırmızı, derim yarılmaya yakın.

Yumruğumu duvara da vurabilirdim.

Biraz su içtikten sonra ders devam ediyor. Dane'in gözlerini üzerimde hissedebiliyorum ama tüm gün bana yaptığı gibi onu görmezden geliyorum ve bana kendimi korumam için bağırırken tüm dikkatimi Valin'e veriyorum.

Ona doğru gitmeye çalıştım ama bana tokat attı. Aslında yanağıma tokat attı. Dişlerimi sıkıp ters ters bakıyorum. Yatak odamda bana nasıl dokunduğunu ve neredeyse tüm akademiden kalmama neden olduğunu hatırlayarak yumruğumu atıyorum ve çenesine olabildiğince sert bir şekilde vuruyorum.

Önce parmak eklemlerimdeki yakıcı yanma geliyor ve elimi göğsüme götürürken sessizce çığlık atıyorum. Kıkırdıyor, omzumu sıvazlıyor ve sınıfa duruşlarına geri dönmelerini söylüyor.

Valin önümde duruyor, benden Dane'e, sonra tekrar bana bakıyor. "Seni Dane hakkında tekrar uyarmak isterdim ama dinleyeceğini sanmıyorum."

Alay ettim. "Buradan ayrılma şansımı neredeyse mahvettikten sonra mı? Tavsiyelerini kendine sakla."

Çenesi sertleşir. "Ben burada profesörüm." "Tebrikler."

Valin beni çevirirken sırtım şiddetle yere çarpıyor ve ciğerlerimdeki tüm hava boşalıyor, görüşüm bulanıklaşıyor. Nefesim kesiliyor, beni boğazımdan tutarken bileğini kavrıyorum.

Gözlerini dikmiş bana bakıyor. "Diliniz sizi kötü durumlara sokabilir Bayan Winters. Onu akıllıca kullanmanızı şiddetle tavsiye ederim."

Bu ima benim için kayıp değil. Gözlerini ağzıma, kabaran göğsüme ve altındaki ayrık bacaklarıma dikmesi de öyle.

Üzerime muazzam bir öfke dalgası çöküyor, o kadar büyük bir öfke ki onu nasıl kontrol altına alacağımdan emin değilim. Ateş. Öfke. Acı. Valin'i alevler içinde ve çığlık atarken hayal ediyorum ama gerçekte o da bu okuldaki herkes gibi bana tepeden bakıyor.

Orsen bağırarak Dane'e bu kadar acımasız olmayı bırakmasını söyler.

Valin'in gözleri kırmızı, dün gece o öğrenciden içtiği kan gibi, beni kırmaya çalışıyor. Güçleri olan bir ölümsüz olsaydım, onu ikiye bölerdim.

Boğazımdaki tutuşu sıkı ve kavrayıcı olmaktan çıkıp nazik bir hal alıyor ve gözlerinde arzu dolu bir bakışla nabzımı okşuyor. Yanlış hissediyorum, bu yüzden göğsünü itiyorum. "Bırak beni."

Beni kaldırıyor, kendi kendine kıkırdıyor ve Dane'e kaşlarını kaldırarak bakıyor. "Şimdi, millet. Silahlarla başlayalım. Burada kim nasıl yapılacağını biliyor?

kılıç kullanmak?"

Orsen titreyerek elini kaldırıyor, hâlâ yüzünü buruşturuyor. "Soru." "Ne sorusu?" Valin tersler.

"İnsanlar kılıç kullanır mı?"

Birkaç öğrenci bana bakıyor ve ben de kollarımı kavuşturuyorum. "Pek sayılmaz. Yüzlerce yıl önce silahlar yokken de vardı."

"Kılıç kullanabilir misin, küçük Seraphine?"

Valin'e başımı sallıyorum. "Hayır."

"Harika. Herkes çiftlerine geri dönsün."

Kendimi düzeltirken, ikizler bana endişeli bir bakış atarken, Dane'e bakıyorum. Valin'e ters ters bakıyor. Profesör yanıma gelmeden önce başka bir sınıftan bir öğrenciye kılıcın nasıl düzgün tutulacağını gösteriyor.

Gözlerindeki nefret Valin'in odamda olmasından ya da bana küçük kılıcın kabzasını nasıl tutacağımı göstermesinden kaynaklanmıyor. Aralarında bir şey oldu ve Dane bunun için Valin'i hor görüyor. Meraklı benliğim bunun ne olduğunu bilmek istiyor.

Bir saat sonra, Orsen merhamet dilenmeden kendini zar zor ayakta tutabiliyor ve Dane, kılıcının bıçağı omzunda dururken rahatsız edilmeden ve yaralanmadan ayakta duruyor. İkizler topallıyor ama şaşırtıcı bir şekilde ben kendimi iyi hissediyorum. Etrafıma baktığımda bazı öğrencilerin kanaması olduğunu görüyorum.

Orsen'in göğsünde tuttuğu kolundaki kesik yüzünden yüzümü buruşturuyorum.

Bu insan savaşıyla ilgili olmasına rağmen, kimse bizim güçlerimiz olmadığını ya da diyarımızda uzuvlarımızdan daha uzun kılıçlarla dolaşmadığımızı anlamıyor.

"Dersten sonra seninle konuşabilir miyim?" Valin beni kenara çekebilmek için kolumdan tuttu. "Özel olarak mı?"

"."

"Sen öyle düşünmeyebilirsin ama ben sana yardım etmeye çalışıyorum." Gözleri Dane'e kayıyor. "Bu akademide güvenilmeyecek bazı insanlar var. Sır saklayan ve yalan söyleyen insanlar."

Kolumu tutuş şekline bakıyorum. "Sizi rapor etmeden önce üzerimdeki hakimiyetinizi kaldırın Profesör."

Valin'in pençesinden kurtulup arkadaşlarıma üzerimde delici gözler hissediyorum, üçümüz de Orsen'in üzerinden geçiyoruz. Dane sadece yarasa olduğunu tahmin ettiğim şeylerle etrafını sardı ve onu kafasının üzerine düşürdü.

Sebepsiz yere.

Orsen güçlü biri - tarih bölümünde kendi rafı var ve görünüşe göre krallığında düzenli olarak savaşmış. Ama Dane'e karşı? Toz kadar iyi.

Bu bana bir şeyler hissettirmemeli.

Dane'in siyah bir kütleyi elinde toplamasını ve Orsen'in saçından bir tutam almasını izliyorum.

"Tamam! Vazgeçiyorum! Lanet olası dur!" diye bağırıyor Orsen. Bir elini kaldırarak arkadaşının ona attığı her şeyi engellemeye çalışıyor, bitmesi için umutsuzca çırpınıyor. "Bana bir daha vurursan, sana bir daha nasıl mesaj gönderileceğini asla göstermem."

Gülmemeye çalışıyorum ama vücudum titriyor ve ses dudaklarımdan kaçıyor. Bu Dane'in dikkatini çekiyor ve bana ters ters bakabilmek için kafasını kaldırıyor. Mesajlarıma cevap vermeye tenezzül ettiği zamanlar saatler sürüyor ve verdiği cevaplar genellikle tek kelimelik ve anlamsız oluyor. Hala mücadele ediyor

klavyenin nasıl çalıştığını bilmiyor, nasıl fotoğraf çekileceğini bilmiyor ve sınıftaki ölümlü sınavlarında sürekli başarısız oluyor.

Mel, "Orsen her kadar nasıl sevişeceğini bilse de, onu merhamet dilenirken görmek biraz mide bulandırıcı," diyor.

"Um, merhaba? Seni duyabiliyor muyum?" Orsen başını sallar. "Bütün gün kabus gibiydi."

Uzun boylu arkadaşı kalkmasına yardım bile etmiyor. Dane kolunu yana doğru fırlatıyor ve avucunda biriken kütle arenanın duvarına çarpıyor. Bana ve ikizlere sırtını dönüyor ve üstünü çıkarıp yüzünü silerken boynunu iki yana kırıyor.

Yutkunuyorum, mürekkeple kaplı etkileyici sırt kaslarına aval aval bakıyorum. Üstünü savururken ve kızlardan birine bir şeyler söylerken onu açıkça izliyorum ve kız kızarıyor.

Allık.

Ne dedi?

Ellerim yanlarımda yumruk oldu.

Doğal olarak herkes onu seksi bulacaktır. Kasları, teri ve ıslak saçlarıyla onu son derece çekici bulmamak zor. Arenanın etrafına bakıyorum ve tabii ki herkes ona bakıyor.

Ama Valin beni izliyor, gözlerinde karanlık prensle ilgili bir uyarı var. Ona yolumdan çekilmesini söyleyen kendi bakışımı atıyorum, sonra Dane'in Orsen'i tekrar yok etmeye yöneldiğini görmek için ona bakıyorum. Kendi kendine yemin ediyor ve çarpışmaya hazırlanıyor.

Sessizliği beni rahatsız ediyor.

Son teslim tarihimiz yarın ve onu bir şekilde üç kez daha öpmem gerekiyor. Ama o bana bakamıyor bile.

İnsan olmasam ne olur ki? Olmadığımı düşünmek onu neden bu kadar rahatsız ediyor? Bu hiçbir şeyi değiştirmez. Hâlâ bu ödevleri yapmamız gerekiyor ve ikimiz de bu adadan ayrıldığımızda kendi yollarımıza gideceğiz.

Birbirimizi bir daha asla görmeyeceğiz.

Yine de onun hakkında bir belgesel yapacaklarını düşünüyorum. Dünyayı ele geçirmeye çalışacak ve birileri onu paketleyip deli olarak etiketleyecek. Ya kartı reddedildiğinde gölgeleri çağırmaya çalıştığı için ya da ilk kez bir kedi görüp onu boğmaya çalıştığı için.

Dane'i tanıyorum, ikisi de olası değil.

15

I Soyunma odasındaki son kişi benim. İkizler benimle sonra görüşeceklerini söylediler. Kapı açıldığında üniformamı yeni giymiştim. Bir rüzgar
Rüzgâr bana çarpıyor ve alevler sönene kadar titriyor.

Karanlıkta sırılsıklam olurken iç çekiyorum.

Eğer gücüm olsaydı ve bu güç ateş olsaydı, onu cayır cayır yakardım. Bunun yerine oflayıp pufluyorum ve "Seninle konuşmak istemediğimi zaten söyledim Valin" diyorum.

"Ve de kalacak, ölümlü."

Donup kaldım. Ağır adımlar yankılanıyor ve onun derin, tehditkâr sesini duyunca içimi bir heyecan dalgası kaplıyor.

Ses tonu tenimi karıncalandırıyor. Sahiplenme duygusu. Gerginliğimi bastırıp çantamı omzuma atıyorum. "Bu dramatik giriş de neyin nesi?"

Ayak sesleri ve etrafımdaki hava ürperiyor. Titremem ya da kollarımı ovuşturmam gerekiyor ama odanın boşluğunda Dane'in dış hatlarına boş boş bakıyorum.

Başını eğiyor. "Kim olduğunu bilmek istiyorum."

İnledim. "Bu adadan gitmek isteyen biri. Artık aptal gibi davranmayı bırakacak mısın?"

"Olgunlaşmamış kelime dağarcığınızla beni aşağılamaya çalışmayı bırakın."

Dane siyah bir kütle şeklinde ortaya çıkıyor. Karanlığın içinde gerçek bir gölge. Ait olduğu yerde. Geliştiği, hükmettiği ve en güçlü olduğu yerde. Yanağıma dokunmak için uzanıyor ama atmosferde bir şeyler değişiyor; heyecan azalıyor, yerini güvensiz, şiddetli bir his alıyor.

Boğazımı sıkarak beni duvara doğru itiyor. "Kimsin sen?" Çantam yere düştü.

İki taşınmaz nesne arasında sıkışıp kaldım,

Kendimi hangisine bastırmak istediğimden emin değilim. Dane'den uzaklaşıp tuğla duvara mı, yoksa Dane'e mi, sanki dayanılmaz bir güçle savaşan iki mıknatısmışız ve kendimi yeniden mutlu hissetmemin tek yolu ona bağlanmakmış gibi hissettiğim bir yere mi?

Bu düşünceyi reddediyorum. Ödevler yüzünden olmalı. Profesör, birbirimizin varlığını hazmetmemizi kolaylaştırmak için onlara bir tür sihir koymuş olmalı.

Kendime bunu söyleyeceğim, çünkü Dane'in beni boğazımdan tutması gibi bir ihtimal yok ve bu hoşuma gidiyor. Sıkı bir tutuş ama ciğerlerime giden havayı kesecek ya da beni işaretleyecek kadar değil. Beni yerimde tutuyor.

Hangi sebeple, bilmiyorum.

Onunla asla bilemem.

Cevap vermediğimde alçak sesle "Bana lanet olası gerçeği söyle" diyor. "Kimsin sen?"

Kalçalarımı aniden birbirine sürtme ihtiyacı duyuyorum ve neredeyse yapıyorum. Bir sıcaklık beni pençeliyor, omurgamın tabanında inşa ediyor. Sanki ruhum onun yakınlığından heyecanlanıyor.

Aptal ruh.

"Konuş," diye emrediyor, gözleri gümüş renginde parlıyor. "Düşün. Kim ve ne olduğunuzu düşünün."

"Ben Seraphine," diyorum, iki kelimeyi soluyarak. Alt dudağımı dişlerimin arasına alıyorum ve bakışları yavaşça gözlerime geri dönmeden önce ağzıma düşüyor. "Kim olursam olayım, senin için fark etmez. Dersler için eşleştirildik. Hepsi bu."

Az önce söylediğim her şeyi görmezden geliyor. "Damgalanmışsın." Parmakları ensemde, dövmenin yerde kıvrılıyor. "Bunu yaptırmamalısın. Söyle bana, yoksa cevabı zorla söyletirim sana."

Klitorisim titriyor. "Deneyebilirsin ama benden bir şey öğrenemezsin." Normalde ona karşı kullandığım ses tonu kayboldu. Nefes nefese, "Rahatla. Lazerle aldırma tedavisi yaptıracağım."

Eli boynumun önüne kayıyor ve başparmağı çarpan nabzıma bastırıyor. "Babam ölmeden önce dünyamızın kralıydı ve her şeyi biliyordu. Öyleyse neden ölümlü, bu soruya verecek cevabı yok?

senin hakkında? Neden bir insan akademimize giriyor ve artık var olmayan bir diyar tarafından damgalanıyor?"

Onu öpme. O gerçek değil.

Sesi kafamın içinde ve ben aptalı oynuyorum.

Omuz silkiyorum. "Öğrendiğin zaman bana haber ver."

Dik dik bakarken çenesi geriliyor. Yüz yapısının sert hatları keskin ve simetrik ve elmacık kemiğinin kavisini parmak uçlarımın altında hissetmek istiyorum. Ama bunun yerine ona ters ters bakıyorum. "Ya da git annene sor. Eminim yeterince cevabı vardır. Ne de olsa benim burada olmamdan sorumlu olan kişi o."

"Gerçeği öğrenene kadar bu konu hakkında kimseyle konuşmayacağım." Elini yukarı kaydırdı ve çenemi yakaladı. "Ödevimizin bitmesine on altı saat kaldı ve ders bugünlük bitti."

"Sana gerçeği söyledim, şimdi gitmeme izin verecek misin? Beni sıkıyorsun."

Gözleri seğiriyor. "Seni sıkmıyorum."

Yanıt olarak kaşlarımı kaldırıyorum. Bu gölge prens beni çenemden ve duvardan tutuyor, kendi başımıza bir odada ve ben ona tavır yapıyorum. Ölmek istiyor olmalıyım.

"Seni bu kadar kolay okuyabildiğimi unuttun mu? Nabzının atışını duyabiliyorum. Kulaklarımda lanet bir davul gibi." Dane bana doğru adım atıyor, göğüs göğüse geliyoruz ve ona bakmak için boynumu geriye doğru eğmek zorunda kalıyorum. "Seni sıkmıyorum. İçinde kontrol edemediğin bir şeyi uyandırıyorum. Gözlerinin büyüdüğünü görebiliyorum." Derin bir nefes alıyor ve gözleri bir anlığına kapanıyor. "Kahretsin, uyarılmanın kokusu beni çıldırtıyor." Ağzımı kendine yaklaştırıyor ve ben nefes nefese kalırken dilini dudaklarımın arasından geçiriyor. Kafamın içinde bir şeyler patlıyor ve yüzünü geri çekiyor. "Ben de tadını alabiliyorum."

Yutkunuyorum, ayak parmaklarım topuklarımın tabanına kıvrılıyor. "Duygularınla kafiye yapıyorsun."

Mırıldanıyor, boştaki elini başımın yanındaki duvara koyuyor, çenemi hâlâ kavrıyor. "O zaman sadece bir tane daha var."

Dizlerimin arkasında bir varlık beliriyor ve bacaklarımın etrafını saran gücünün temasıyla irkiliyorum. Aşağı bakmak istemiyorum çünkü onunla göz temasını kesmek yapmak isteyeceğim son şey gibi görünüyor. Sadece onun gölgeleri olduğunu tahmin edebildiğim şeyler yavaşça bacaklarımın üzerinde geziniyor ve uyluklarımın tepesinde duruyor. Sıkıca sarılıyorlar ve bu his karşısında alt dudağımı ısırıyorum. "Çok sıcak ve yumuşak, küçük ölümlü. Eğer sana dokunursam..." Bacaklarımın arasına bir şey vurduğunda ve her yerim zonkladığında bir inilti çıkarıyorum.

"Islanacak mısın?"

"Hayır," diye yalan söylüyorum, tekrar yapmasını umarak, ama bunun yerine gölgeler kalçalarımın etrafından kayboluyor, bileklerimi sarıyor ve beni duvara sabitliyor.

Dane ağzını cezalandırıcı bir öpücükle benimkinin üzerine indiriyor, elini saçlarımın arasına sokup çekiştiriyor. Dili dudaklarımdan içeri giriyor ve vücudu beni duvara yapıştırıyor. Parmakları kafa derimi kazıyor, dişleri emmeden önce alt dudağımı sıyırıyor.

Ağzını çekip boynumu öpmeye başlamadan önce kırk beş saniye sürüyor. Kulağımın altındaki bölgeyi ısırıyor ve ben daha fazlasını isteyerek tıslıyorum. Yalıyor ve emiyor, tenime kazınmış dövme gibi beni damgalıyor.

"Dane..." Eli yüzümün yanındaki duvardan ayrılıp tek bir hareketle gömleğimi açtığında nefesim kesiliyor, düğmeler yerde uçuşuyor.

Dudakları köprücük kemiğime kadar inip sütyenimin hemen üzerinde durunca başım geriye düşüyor.

Gölgeler bileklerimden çözülüyor. Ellerim onun asi saçlarında yerlerini buluyor ve ağzını tekrar benimkine doğru sürüklemek mi yoksa sıkıca kavrayıp sütyenimi aşağı çekmesini beklemek mi istediğimden emin olamıyorum. Meme uçlarım sertleşiyor ve dilinin onların etrafında dönmesini, her birini ağzına almasını istiyorum.

"Bu sayılmaz," demeyi başarıyorum. "Öpücüklerin her birinin altmış saniye olması gerekiyor-"

Dili göğsümün üstünde kayıyor ve kalçalarım birbirine çarpıyor, dudaklarımda bir inilti.

Dane geri gelip beni tekrar öpüyor ve ben de onun içinde eriyorum. Nefes alamayacağım kadar yoğun bir arzu dalgası her yerime sızıyor. Onu istiyorum. Beni kaldırmasını ve her santimini bana doğru bastırmasını istiyorum.

İçimden geçenleri duymuş gibi -ki muhtemelen duymuştur- kalçalarımın arkasından tutup beni kendine doğru kaldırıyor ve kollarımı boynuna dolayıp onu daha sert öpmem için yeterli dengeyi sağlıyor. Bir öpücük daha bitti. İki tane kaldı.

Sırtımı duvara dayıyorum ve Dane ağzını . "Bana kim olduğunu söyle."

"Ben Seraph-"

Ağzı beni susturuyor. Dili bir kez daha ağzıma giriyor, ikimizin de başı öpüşmeyi derinleştirmek için eğiliyor.

Kalbinin göğsümde hızla çarptığını hissedebiliyorum ve elleri vücudumda dolaşırken, çok daha fazlasına ihtiyaç duyarak ona doğru eğiliyorum.

Bir dakika geçer ve tekrar uzaklaşır. "Dört oldu. Bir tane daha, ölümlü."

Öne doğru iterken nefesim kesiliyor, sert siki ıslak amıma sürtünüyor. Çenemi ısırıyor, yan tarafını ısırıyor ve boğazımı o kadar sert emiyor ki, bacaklarımın arasında nabız atıyor ve onları onun etrafında sıkıyorum.

"Bu gece odama gel," diyor beni bırakırken ve neredeyse yere yuvarlanıyorum. Kendimi yakalıyorum, nefesim kesilmiş, dudaklarım çiğ. "Bu işi ." Duvara yaslanıyorum ve gömleğimi kapatıyorum, bariz uyarılmışlığım onun gölgeleri gibi kayboluyor. "Kalenin senin tarafına geçmemize izin yok, sik kafalı. Bu yasaktır."

Dane tekrar bana doğru adım atıyor ve hayatımda hiç bu kadar sarsılmamıştım. Başparmağını çenemin altına soktu ve başımı geriye yatırdı. "Lanet odama gel. Anladın mı?"

Elini tokatlayarak uzaklaştırdım. "Şimdi beni son bir kez öp."

Ses tonumda bir meydan okuma, kızgınlık var ve nedense bir parçamın beni tekrar öpmesini istemesinden nefret ediyorum. Dudaklarını dudaklarımda hissetmek, dilini emmek ve ellerinin vücudumda dolaşmasını sağlamak içgüdüsel bir ihtiyaç gibi.

Dane'in gözleri kararır. "Benim yanımdayken düşüncelerini kontrol etmeye çalışmalısın. Yanlış bir fikre kapılabilirim. Dördüncü görev için çaresiz misin? Parmaklarımın içinde olması için çaresiz misin?"

Gözlerimi kaçıramadan ona bakıyorum. Eteğim yukarı kıvrılmış, iç çamaşırım sergileniyor. Nefes nefese kalıyorum ve tek düşünebildiğim onun üzerimde olması.

"Seni gerçekten parmaklamamı istediğini düşünebilirim."

Zihnimdeki her görüntüyü uzak tutmaya çalışıyorum.

Bir şey söylememi beklemeden öne doğru eğiliyor. Sert nefesleri dudaklarımda, göz bebekleri o kadar büyümüş ki soyunma odasının tamamını aydınlatmak isteyen gümüş rengi zar zor görebiliyorum.

"Bana söyle, insan."

Başımı sallıyorum. "Beni tekrar öpersen bu iş bitecek. Büyütülecek bir şey değil. İnsanlar her zaman öpüşür. Gerçekten çok dramatiksin."

Görünüşe göre Dane az önce söylediklerimden hoşlanmadı. Çenesi geriliyor ve gözleri kızgınlıkla parlıyor.

Sessiz kalıyorum. Bekliyorum. Aç ve ıslak ve ağzından, pantolonunun içinde zorlanan sikinden, ellerinden başka hiçbir şeye konsantre olamıyorum. Ellerini çıplak bedenimde istiyorum.

Eğer onu tekrar öpersem, bu iş bitecek, düşüncelerini duyuyorum ama belli etmiyorum. *Bu işin bitmesine hazır değilim.*

Ağzıma bakmaya devam ediyor. "Beni ne kadar istediğini hissedebiliyorum." Başparmağını şiş dudaklarımda gezdirip alttakini yerine oturana kadar aşağı indirirken sırıtıyor. "Gece yarısı benim odamda."

Benden uzaklaşarak elini sallıyor ve gömleğim onarılıyor, eteğim kalçalarımdaki uygun pozisyonuna iniyor. "Ve Valin'den uzak dur. Seni sahiplenmek istiyor ve ben bunu paylaşmam."

16

İkizler neyse ki gece yürüyüşünde bana katılıyor, çünkü yağmur dinmiş ve rüzgar sakin, çevreye karanlık bir estetik ve ruhani bir his veriyor. Kaleden taş sahile kadar yürümemiz yarım saatten biraz az sürdü ve durgun suların güneş ışığını yansıtma şeklini takdir etmek için durduk.

Ay ışığı.

Daha ileri gitmemizi engelleyen bir güç alanı var, herkesi adada tutmak için büyülü bir blok, ama görünmez. Elimi çevresine yaklaştırıyorum ve avucumun içinden küçük elektrik şokları gibi bir vızıltı geçiyor. Manzara önümüzde dalgalanıyor ve ancak elimi çektiğimde normale dönüyor.

Saat dokuzu biraz geçiyor ve ben bunu sadece ikizler söylediği için biliyorum. Bir saati ya da saati olmadan zamanı nasıl söyleyeceğini bilmeyen tek kişi benmişim gibi görünüyor.

Hafif bir esinti saçlarımı yüzüme doğru savuruyor ve kulaklarımın arkasına sıkıştırıyorum. "Yalan söylemeyeceğim, sizinle vakit geçirmekten ne kadar keyif alsam da eve gidip kendi yatağımda saatlerce uzanmak ve kitap okumak için sabırsızlanıyorum."

"Daha önceki hayatın bu muydu?" Mel soruyor, üçümüz de uçsuz bucaksız okyanusa bakıyoruz. "Yatakta uzanıp kitap okumak mı?"

"Hayır," diye cevap verdim. "Bundan biraz daha heyecan vericiydi. Bir işim, birlikte sarhoş olduğum insanlar ve arkadaşım olan biri vardı ama yine de birlikte yattık. İşin içinde duygu yoktu. Sadece eğlence. Şipşak."

Poppy önce bana sonra kız kardeşine baktı. "Şipşak mı? Orsen dün gece senden bunu istemedi mi Mel? Bu da ne demek oluyor?"

Ben kıkırdarken o "Hızlı ve son derece güvenilmez seks," diye cevap veriyor. "Eğer fark etmediysen, Orsen çok açık sözlü biri."

"Hiç fark etmedim," diyorum Poppy eklerken, "Hayır. Çok temkinli. Ne düşündüğünü asla bilemezsin."

Mel alaycılığımız karşısında gözlerini kısıyor. "İkinizi de sikeyim. İleri görüşlü olması hoşuma gidiyor."

"Artık kaba cinsel sözlerle peşinden koşmadığı ve senin de sonunda ona gününü gösterdiğin için mutluyum." Poppy derin bir nefes alır. "Öte yandan ben biraz korkuyorum."

Bariyeri aşıp suya bir taş attım. "Neyin?"

"Sanırım Brandt tüm görevler tamamlandıktan sonra benimle görüşmeyi bırakabilir. Şu anda onun etrafımda olması hoşuma gidiyor. Beni mutlu hissettiriyor."

Kız kardeşi homurdanıyor. "Seni bırakacağına dair hiçbir işaret vermedi. Paranoyaklaşıyorsun."

Poppy ayağını yere vuruyor. "Ama bana herhangi bir güvence de vermedi!
Ya sadece Dane gibi davranıyorsa?"

Düz bir taşı üç kez atlamayı başarıyorum ama her zaman yaptığım gibi kutlamak yerine Poppy'ye dönüyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Şey..." Kolunu ovuşturuyor ve kız kardeşine bakıyor. "Bugün dersten sonra Orsen'le konuşurken duydum, onu iğrendirdiğini ve seninle işinin bitmesi için ödevlerin bitmesini bekleyemediğini söyledi."

Mel iç çekti. "Bu şekilde etmedi."

"Evet öyleydi!" Poppy karşılık veriyor. "Sera hariç herkes gittikten sonra Orsen onu soyunma odasına girerken görmüş. Dışarı çıktığında onunla dalga geçti ama Dane bu konuda nerede durduğunu açıkça belirtti. Sera'dan ve onun tüm türünden nefret ediyor, ki sorun değil, çünkü Sera da ondan nefret ediyor." Bana baktı. "Öyle değil mi?"

"Doğru," diye . "Benden iğrendiğini mi söyledi?"

Umurumda olmamalı ama içimde bir sızı göğsüme saplanıyor. Bana hep böyleydi, ama Valin'le konuşmamamı emrederken, bana yaklaşırken ve beni ödevden sayılmayacak şekilde öperken hala bunları söylediğini bilmek... Gerçekten benimle işinin bitmesini bekleyemiyor mu?

"Evet," der ikizler hep bir ağızdan. Ama Poppy kayıtsızca yangına katkıda bulunmaya devam ediyor. "Seni öldürmek ve hiç var olmamışsın gibi davranmak için adadan ayrılmak için sabırsızlandığını söyledi."

Mel, Poppy'nin koluna porselen tenini kanatacak kadar sert bir tokat atıyor. "Çok ileri gidiyorsun. İnsanı üzdüğünü görmüyor musun?"

Üzgün değilim, sanmıyorum. Yanağımdan süzülen tek gözyaşı üşümekten ve ne kadar yorgun olduğumdan. Kolumla siliyorum. "Söyledikleri için üzgün değilim. Bazen çok acımasız oluyor. Buraya geldiğimden beri beni rahatsız hissettirmek için her şeyi yapıyor."

Ve tüm hayatım boyunca kendimi kanıtlamak için savaştım. Evlatlık bir çocuk olarak, yeni bir kız kardeş ve kız evlat olarak, evsizler barınağında iş bulmaya çalışan genç bir yetişkin olarak. Köpeğim Toodles'ı alabilmek için aşırı derecede fazla ödeme yapmak zorunda kaldım. Her şey bitmek bilmeyen bir savaştı ve bir molaya ihtiyacım olduğunu hissediyorum.

Yaşamak bazen çok yorucu oluyor.

"O gerçek bir pislik. Biliyorum Sera," diyor Mel. "Onun kıçını tekmelemeyi teklif ettim bile. Sonunda bana izin verecek misin?"

Gülüyorum, gülümsüyorum. Ona saldırdığı düşüncesi beni kıkırdatıyor. Bıçak gibi tırnaklarıyla onun yakışıklı yüzünü keser ve kalbini sökerdi. "Teşekkürler ama hayır. Bunun onu durduracağını sanmıyorum. Sadece... ondan uzaklaşana kadar huysuzluklarına katlanacağım sanırım."

"Üçüncü göreve başladın mı?" Poppy bana soruyor.

Hafifçe başımı salladım. "Gece yarısı odasına gidip bitirmemi istiyor." Mel ayağa kalkarak, "Onun sana gelmesini sağla," diyor. "Kararları Dane vermiyor, bu yüzden ona boyun eğme. Sizin hakkınızda söylediklerinden sonra her görevi tamamlama konusunda ciddiyse, o zaman hiç çaba göstermeyin. Odana git, kapıyı kilitle, banyo yap ve lanet olası taleplerini siktir et."

"Sesiniz çok insani geliyor, Prenses Melina."

Gözlerini deviriyor ve arkasını dönüyor. "Artık o unvana sahip değilim. Artık benim adım Mel."

"Çünkü babamızı o öldürdü," diye hatırlatıyor Poppy.

"Sen de onun ölümünde büyük bir rol oynadın, kardeşim."

Poppy kıkırdıyor ve hepimiz şatoya doğru yürümeye başlarken ben de sırıtıyorum. İkisi de kollarını omuzlarıma dolayarak destekleyici bir şekilde sarılıyorlar.

Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım. Sürekli farklı şehirlerde yaşamak için taşınmak arkadaş edinmeyi zorlaştırdı. Eskiden iş arkadaşlarımla sarhoş olurdum ama hiçbirini arkadaşım olarak görmezdim. Ancak, ikizlerle dedikodu yaparken, atışmalarını ve birbirlerini öldürmekle tehdit etmelerini dinlerken, onlara sahip olduğum için mutluyum.

Mezun olup bu adadan ayrıldığımızda, onları hayatımda tutmak istiyorum. Evimde kalmalarını ve abur cubur yerken film izlemelerini istiyorum. Mel saatlerce köpeğime bakarak onunla iletişim kurmaya çalışırken Poppy'nin tüm aşk kitaplarımı okumasını istiyorum.

Odalarımıza döndükten sonra yatmak için hazırlanıyorum ve volta atıyorum. Fazla düşünüyorum. Poppy'nin sözlerini Dane'in sesinden dinliyorum. Söylediklerini düşündükçe daha da öfkeleniyorum. Bir şeyleri yumruklamak, yumruğumu duvara öyle bir vurmak istiyorum ki sıvalar kırılsın ve parmak eklemlerimin derisi çatlasın.

Duvarlarımdaki gölgeler beni izlerken yastığıma bağırıyor, iki yumruğumla defalarca yumrukluyorum. Elinde balon olan küçük kız bir kadının eteğini çekiştiriyor ve büyük siluet onları uzaklaştırmadan önce işaret ediyor. Köpek havlıyor ve yaşlı bir adam bir parça meyve olduğunu tahmin ettiğim bir şeyi soyarken başını eğmiş.

Bugünle ilgili her şey beni rahatsız etti. İğrenç olmamdan tutun da soyunma odasında beni köşeye sıkıştırıp gerçekte kim olduğumu sormasına kadar.

Sonra gece yarısı odasına gelmesini istedi.

Ben paylaşmam.

Ne kadar saçma bir şey söyledin.

Her şeyden önce, ben onun değilim. Bunu arkadaşlarına da açıkça belirtti.

İkincisi, onun gibi olmak istemiyorum. O Dane Dalton. Onun varlığı bile beni çileden çıkarıyor. Ve dili boğazımda değilken benimle nasıl konuştuğuna hiç girmeyeyim bile. Tanrım, daha fazla göt olabilir mi? *Paylaşmıyorum.*

Tüm bunların ötesinde, dövmem yanmaya başladı ve hiçbir şey, hatta üzerine soğuk, ıslak bir bez bastırmak bile herhangi bir fark yaratmadı.

Geceliğimi şifonyere fırlatıyorum, sonra bir çekmeceye sokuyorum, ikincisini açıp yün bir kazak ve bir şort çıkarıyorum.

Bana kıyafet örecek birini bulmak zor oldu, ancak profesörlerden birinin zaten yaptığı bir kutu dolusu kıyafeti vardı ve hepsi üzerime tam oturdu.

Gölgelere el sallayarak odamdan çıkıyorum ve yemek alanına doğru ilerliyorum. Geç oldu ama akşam yemeği ışıklar sönene kadar devam edecek.

Ben: Bir şeyler yemek için aşağı iniyorum, eğer ikinizden biri isterse
Katıl.

İkizlerin başka bir işle meşgul olacaklarını biliyorum ama teklif orada.

Bir tepsi alıp doldurduktan sonra herkesten en uzak masaya oturuyorum, özellikle de zihnimde koşuşturmayı bırakmayan kişiden. Gözlerini üzerimde hissedebiliyorum, nefesinin altında mırıldandığını görebiliyorum.

Yalnız, iğrenç insan. Dışlanmış. Tuhaf .

İstenmediğini hissetmek hakkında konuş. Dane birini nasıl iyi hissettireceğini çok iyi biliyor. Geç saatte burada olmasını bile beklemiyordum.

Ona olan kızgınlığıma rağmen, akşam yemeğimi yerken gözlerimi ondan ayıramıyorum. Tost parçası karton gibi geliyor ve tadı da öyle. Ama dişlerimin arasında çıtırdatmaya devam ediyorum ve ona ölüm bakışları atarken kendimi yutkunmaya zorluyorum.

Yüzüne buz torbası tutan Orsen ile konuşuyor. Dudak okuma konusunda uzman değilim ama Mel'den ve Dane'in onu Mel'in önünde nasıl güçsüz gösterdiğinden şikayet ediyor. Dane, destekleyici bir arkadaş ve iyi bir insan olarak, ona kendine gelmesini ve ayakkabılarının kanamasını durdurmasını söylüyor.

Gözleri benimkileri bulduğunda başka tarafa bakıyorum.

Profesörlerden biri tüm öğrencilerin on dakika içinde yurt odalarına dönmeleri gerektiğini duyururken iç çekerek bir bardak suyumu yudumluyorum. Işıklar söndürülecek ve tüm öğretmenler sabaha kadar izinli olacak. Eğer biri gizlice dışarı çıkarken yakalanırsa cezalandırılacak ve muhtemelen zindana gönderilecek.

On iki yaşımdan beri yatma saatim olmadı.

Gecemi biraz daha çekilmez hale getirmek için, Valin bir tepsi yemekle önüme oturdu ve görüşümü engelledi. "İyi akşamlar."

Tostumu tepsime bırakıyorum. "Güle güle."

Dirseklerini masaya dayayarak kıkırdıyor. "Güçsüz olduğun için oldukça tavırlısın. Cesur ama aynı zamanda aptal."

"Ne yapmamı tercih edersiniz? Hepinizden saklanmamı ve söylendiğinde dizlerimin üzerine çökmemi mi?"

Gözleri heyecanla parlıyor ve tostun tadı ağzımda ekşiyor. "Kafamın içine imgeler sokma, küçük kız."

Evcil hayvan ismi takma girişimine yüzümü ekşitiyorum, sonra tepsimi öne itip ellerimi birbirine siliyorum. "Sanırım artık gideceğim. Umarım yemekten boğulursun."

Yorumumu duymazdan geliyor. "Beni kütüphanede gördüğünü biliyorum. Manzara hoşuna gitti mi?"

"Hayır. Ve öğrencilerinizle yatmak profesyonelce değil."

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok," diye yanıtlıyor ağzına bir üzüm atarak. "Ben görevde değilim..." Bir saniye düşünür. "Dört dakika. Belli ki bir planın yok, neden beni dinlemiyorsun?"

"İşte bu noktada gelmiş geçmiş en kötü profesör oluyorsun. Eşleşmediğim birinin yanına gidersem başarısız olacağımı biliyorsun ama yine de bana yaklaşıyorsun. Senin derdin ne?"

"Sen damgalanmışsın," diye cevap verdi. "Bunun tam olarak ne anlama geldiğini biliyor olmalısın.

Ben sadece sonuçlarını açıklamak istiyorum, hepsi bu."

Arkamı dönüyorum ama sesi beni durduruyor. "yanmadı mı?"

Başımı ona doğru çevirirken saçlarım omzumun üzerinden savruluyor. "Ne?"

Ağzına bir üzüm daha atıyor. "Cevap istiyorsan beni görmeye gel."

Valin göz kırparak şöyle diyor. "Dane'in aksine sana gerçeği söyleyeceğim."

Sessizce ona bakıyorum, sonra da tüm dikkatini bize vermiş olan Dane'e bakıyorum. Kollarını kavuşturmuş, kalçasıyla masaya yaslanmış. Dinlemeye çalışıyor, çenesi sabit, bakışları hala masada oturan Valin'e düşmeden önce yüzümde kalıyor.

Dane'i birçok kez öfkeli gördüm ama gözlerinin siyah boşluklara dönüşmesi, gözlerinde bir sahiplenme parıltısı, bunun daha önce hiç tanık olmadığım bir yönü olduğunu biliyorum.

Ondan uzak dur.

Korkunç bir iblis gibi görünmesine rağmen çantamı omzuma çekip bir bardak suyumu içiyorum. *Siktir git, pislik.*

17

Tam gece yarısı, Mel'in dediği gibi yapıyorum ve küvette uzanıyorum, pencere açıkken lavanta kokulu köpükleri çekiyorum. Tüylerimi diken diken eden bir esinti var ama hafif karıncalanma hissi veren soğuğa rağmen rahatlatıcı. Yağmur ve rüzgârın karışımı ve su, beni rahat bir şaşkınlığa sürükledi.

Yemek salonundan döner dönmez, üniformam olmayan kabul edilebilir bir kıyafet buldum. Dürüst olmak gerekirse, elbise Poppy'nin ama kısa pileli bir etek ve Dane'in bana bakmadan parçalayabileceği bir gömlekten daha iyi. Ama elbiseyi giyer giymez odasına gitmemeye karar verdim.

Bir parçam, onun ağzını ve ellerini vücudumda görmek isteyen o sinsi yanım bunu istemişti. Ama yarı aklı başında olan yanım bu dürtüyü geçersiz kılmış ve bana bir tekme atmıştı.

Şimdi ağır kokulu köpüklerin arasına uzanıp bekliyorum. Çünkü Dane, tüm kontrolcü ve talepkâr tavırlarıyla, en geç gece yarısını on dakika geçe kapıma dayanmış olacak. Odama girecek ve benimle bok gibi konuşacak. Sonra kendimi akademideki diğer herkesten sonsuz derecede küçük hissettirecek ve bana zayıf bir insan diyecek, aynı nefeste beni başka biri olmakla suçlayacak ve beni öpecek.

Mantıklı.

Küvetin yanındaki telefonumu kontrol ediyorum. Gece yarısına dört dakika var. Mel'den bir mesaj var, Orsen'in sırtında otururken vücudunu kaplayan kesiklerin fotoğrafı. İkisi de çıplak. Farkında olup olmadığını bilmiyorum ama

İnsanlar böyle davranmaz. Çoğu insan değil. Daha yeni seks yapmışlar, kadın adamın sırtını parçalamış ve bana kanıt mı gönderiyor? Normal bir insanda tırnaklarının açtığı yaralar hayati tehlike yaratırdı. Dikiş atılması için acilen revire gitmesi gerekirdi.

Ama sırıtıyor, kıçının yanaklarında delikler var, başparmağı yukarıda.

Yüzümü buruşturup ekranımı kapattım ve telefonumu yere fırlattım. Normalde bu durumda sosyal medyada geziniyor, birkaç komik kedi videosu izliyor ve banyo paspasının üzerinde top gibi kıvrılmış olan köpeğimle konuşuyor olurdum. Şimdi tek yapabildiğim burada uzanıp perili kalenin duvarlarının gıcırtısını ve musluktan akan her bir damla suyun damlamasını dinlemek.

Sadece yüzüm yüzeye çıkana kadar küvetin içine batıyorum. Kulaklarım suyla doluyor ve sessizlikle, kalp atışlarımın donuk gümbürtüsüyle ve beni kucaklayan sıcaklıkla karşılaşıyorum.

Evdeki yatağımda uzanmış, müzik dinliyor ve karalama defterime bir şeyler çiziyormuşum gibi yapıyorum. Uykuya dalmadan önce kendimi karalıyor, elmacık kemiklerimi ve dudaklarımı bir karikatür gibi dramatize ediyor olurdum. Sonra güne başlamak için kalkıyor ve işe gidiyordum. Her zamanki müşterilerime hizmet eder, arkalarını toplar, sonra da Toodles'ı yürüyüşe çıkarmak için eve dönerdim.

Maddi sıkıntılar dışında başım belaya girmezdi.

Hayatımdaki her şeyin neden ters gittiğini merak ediyorum. Kendimi hep yersiz hissettim, uyum sağlamaya ve etrafımdaki herkesle aynı olmaya çalıştım, ancak buraya gelir gelmez içimde bir şey uyandı ve görülmeyi çok isteyen Seraphine anında, acısız bir şekilde öldü.

Geç kaldınız. Ses o kadar net, o kadar derin ki neredeyse nefesim kesiliyor. *Bekletilmekten hoşlanmam, ölümlü.*

Su soğuyor ve ben panikle doğruluyorum, anında cıvıldıyorum. Kendimi küvetten çıkarmak üzereyken bir rüzgâr etrafımda toplanıyor, hava değişiyor ve sert, görünmez bir el beni suya geri itiyor. Omzumdaki tutuş bana Dane'in gölge ellerinin ölümlü çalışmaları dersimizden sonra beni sandalyeye sıkıştırıp adayı terk etmemi istediğinde kalçalarımı tutuşunu hatırlatıyor.

Diğer eli bileğimi sarıyor ve ben çığlık atamadan ya da gücünün kısıtlamalarından kurtulmak için mücadele edemeden yüzeyin altına çekiliyorum. Buz gibi soğuk beni kaplıyor ve daha da sürükleniyorum. Aşağıya, aşağıya, karanlığa doğru iniyorum, ta ki artık küvette olmadığımı fark edene kadar, tekrar yukarı yüzmeye çalışırken yabani otlar ve suda yaşayan hayvanlar tenime sürtünüyor.

Umutsuzca yüzerek yüzeyi kırmaya, görüş alanımdaki ağaçların gölgesine ulaşmaya çalışıyorum.

Ama içimde bir şeyler kıpırdanıyor, başım dönüyor ve dünya dönmeye başlıyor. Ayın ışıltısı dönüyor, hipotermi geçirmeme ramak kalan soğuk ısınıyor ve küvete geri dönüp Dane beni çenemden tutup dudaklarını dudaklarıma yapıştırana kadar suyun içinde sessizce çığlık atıyorum.

Aynı hızla geri çekiliyor, ben suyun içinde nefes nefese şaşkın bir şekilde yatarken geri adım atıyor.

Mükemmel ütülenmiş takım elbisesine sıçradım. "Ne ,

Dane?" "Geç kaldın."

Dane bana bakarken gözlerimi kısıyorum ve göğüslerimin baloncuklarla kaplı kalmasını sağlıyorum. "Yani beni boğmaya mı çalışıyorsun?"

"Hayır. Ben sadece seni kalenin gölünde maddeleştirdim, yaptıklarını düşünmen için seni bir dakikalığına bıraktım ve sonra geri getirdim." Lavaboya yaslanıp kollarını kavuşturdu. "Gece yarısı demiştim."

Dudaklarımı büzüyorum. "Banyo yapmaya çalışıyorum. Çık dışarı."

"Hayır." Yerdeki atılmış elbiseye, botlara ve taytlara bakıyor. "Bir anlaşmamız vardı ama sen gelmedin."

Çıplaklığımı gizlemek için göğsüme daha fazla baloncuk geçirerek, "Çarpık küçük zihninde bunu sen ayarladın," diye cevap veriyorum. "Kabul ettiğimi hatırlamıyorum."

"Üçüncü görevde başarısız mı olacaktın?"

Bir omzumu silkiyorum ve gözleri kızgınlıkla seğiriyor. Onun damarına basmaya bayılıyorum. Onu sinirli görmek beni mutlu etmekle kalmıyor, kuşkusuz, sinirlendiğinde çok ateşli oluyor.

"Ayağa kalk ve beni öp. Bunu sabah olmadan bitirmeliyiz."

"Banyodayım, Dane," diyorum, bariz olanı işaret ederek. "Ve?"

"Çıplağım!"

"Hâlâ sorunu anlamıyorum. Sana bakmayacağım, ölümlü." Gıcır gıcır beyaz gömleğinin manşetlerini düzeltiyor. "Beden bedendir. Seni göle atmak için kollarımı seninkilere dolamıştım bile."

İçimi çekiyorum, banyoya giriyorum ve suyun küvetin kenarından taşıp ayakkabılarına sıçramasını sağlıyorum. Gözlerini indiriyor ve umarım çorapları ıslanmıştır.

"Yine şu kırbaç olayını yapıyorsun. Bu görev bittikten sonra bana sürtük demeye ve hayatımı cehenneme çevirmeye devam edecek misin?"

"Yapmamı ister misin?"

Kaşlarımı çattım. "Bunu neden isteyeyim ki?"

"Bence hoşuna gidiyor." Ellerini ceplerine sokarak lavabodan uzaklaşıyor. "Aslında hoşuna gittiğini biliyorum. Ölümlü çalışmalarda olduğumuz ve seni sandalyeye çivilediğim gün sırılsıklam olmuştun. Kokusunu alabiliyordum, sana dokunmamış olmama rağmen parmaklarımda hissedebiliyordum."

"Eğer sadece bariz olanı söyleyeceksen, gidebilirsin." Gözlerimi deviriyorum. "Rahatlamaya çalışıyorum ve sen keyfimi kaçırıyorsun."

Büyük bir el başımı suyun altına itiyor ve beni saçlarımdan tutuyor. *Beni duyabildiğini biliyorum. Bırak şu lanet tavrı, ayağa kalk ve iyi bir insan gibi öp beni.*

Ciğerlerimdeki yanmaya karşı mücadele ediyorum. Kafamın içinde söylediğim gibi, kendi en kötü düşmanım, *Isır beni.*

Dane beni yukarı çekiyor ve ben nefes nefese kaldığımda, ağzını ağzıma dayıyor ve ciğerlerimdeki tüm oksijeni cezalandırıcı bir öpücükle alıyor, dişlerini alt dudağıma batırıyor.

Az önce beni ısırdığı yeri emerken yanlışlıkla inliyorum.

Bana mazoşist diyebilirsiniz, ama onun sert dokunuşları, ağzının beni yiyip bitirmesi, saçlarımı yumruklayarak beni tutması yüzünden amım zonkluyor.

Beni tam bir dakika boyunca öpmüyor; geri çekiliyor, başımı geriye atıyor ve dişlerini boğazıma geçiriyor, sonra kızaran derimi emiyor ve uzanıp beni belimden kavrıyor.

Beni küvetten çıkarıp bacaklarım onun yanlarını destekleyecek şekilde çevirdiğinde inliyorum. İki eli kalçalarımda, bizi döndürüyor ve ağzı tekrar benimkine çarparken sırtımı kapıya çarpıyor.

"Sana bir şey yapmanı söylediğimde, onu yapmanı beklerim," diyor, tırnaklarım ensesinden saçlarına doğru sürüklenirken tıslıyor. "Yani gece yarısına kadar odamda ol dediğimde..."

Oda karanlığa bürünene ve tanımadığım bir yatak odasında sırtımı sert bir yüzeye dayayana kadar etrafımızda dönen bir renk cümbüşüne dönüşürken çığlık atıyorum.

"Gece yarısı odamda olacaksın."

18

Bizi odasında cisimleştirmesinin baş dönmesi geçtiğinde, ilk kez gerçek hayatta cinayet işlemeyi düşünüyorum. Dane'e zarar vermek istediğim birçok an oldu, ama şu anda, o beni çırılçıplak kapısına dayarsa, sanırım onun hayatına son verebilirim.

Yine de vücudum yakınlıktan, bacaklarımın beline dolanışından ve ellerinin kalçalarımı kavrayışından dolayı şarkı söylüyor. Boynumdaki nefesiyle tenim karıncalanıyor ve bana bakmak için kaldırdığı gümüş gözlerinden bakışlarımı çekemiyorum.

Ben onu tokatlarken onun içimde olması kabul edilebilir mi?

Artan ateşin ve sıkılaşan meme uçlarımın gömleğine sürtünmesinin yarattığı karmaşanın yanı sıra lanetleyebilmeyi dileyerek derin bir kıkırdama duyuyorum ve ardından dudakları dudaklarıma değdiğinde içimdeki kirli düşünceler kül olup gidiyor.

Öpücük aniden geldi ve beni hazırlıksız yakaladı, yine de doğru olduğunu düşündüğüm tek şekilde karşılık veriyorum ve içinde eriyorum. Dane günlerdir bir şey yememiş gibi ağzımla ziyafet çekiyor, açlıktan ölmek üzere olan bir hayvan avını vahşice parçalıyor. Alt dudağımı emiyor ve ısırıyor, bir yandan da elleriyle beni kendine doğru bastırıyor. Düşüncelerini duyabiliyorum -aramızda çılgınca dolaşıyorlar- ve onu daha sert öperken zar zor bir tanesine tutunabiliyorum.

Parmaklarım ensesindeki bukleleri sertçe kavrarken başını yana doğru eğiyorum, dillerimiz bu beşinci ve son öpücük için birlikte hareket ediyor. Tadım ve alay. Onu bacaklarımın arasında, çıplak ve açık uyluklarımın arasında hissedebiliyorum ve onun giyinik, çok kaslı vücuduna sürtünüyorum.

Dişlerimi alt dudağına geçirip çekiştiriyorum, acıttığından emin olmak için.

Tıslıyor ve daha sert bir şekilde içime bastırıyor, sikinin çıkıntıları içime işliyor ve elimi göğsünden aşağı kaydırıp pantolonunu yırtmak, elimde şişene kadar onu okşamak, sadece kafasına sürtünmek ve onu uyarılmışlığımla bulaştırmak için içimdeki dürtüyle savaşıyorum.

Dane ağzımın içine doğru inliyor, büyük olasılıkla yarattığım imajı görüyor, çok karanlık, çok sorumsuz bir versiyonumun düşmanımdan ne istediğini.

Bunların hepsi ödev için elbette.

Sonra ne kadar kötü biri olduğunu, arkadaşlarına benden nasıl bahsettiğini, adadan ayrıldığımızda beni nasıl öldürmek istediğini hatırlıyorum ve ağzımı ondan uzaklaştırıyorum. Yüzünü köprücük kemiğime gömmeye çalışıyor, istediğimin bu olduğunu varsayarak, ama oradaki eti emerken, saçlarını sertçe çekiyorum ve ağzını tenimden uzaklaştırıyorum.

"Bu... bu kadar yeter," diyorum nefes nefese, hâlâ saçlarını avucumun içinde tutarak. "Bu kadar yeter."

Kaşları çatıldı. "Bu sadece elli bir saniyeydi."

Burnumdan nefes alırken dudaklarımı aralayarak ona bakıyorum. Dudaklarım onun ağzı yüzünden şişmiş. Bakışlarımız kilitlendi, ikimiz de bunu bozmuyoruz.

"Dokuz saniye daha olsaydı bu iş biterdi," diyor sonunda yüzüme, zoraki boş ifademe bakarak. "Bu kasıtlı mıydı?"

"Aklımı okuyabiliyorsun. Sen söyle."

"İşler öyle yürümüyor," diye cevap veriyor, gözlerindeki gümüş rengi tekrar normal yeşiline dönüyor.

Dudaklarımı düzleştiriyorum ve bakışlarımı ondan kaçırıyorum, etrafımızı inceliyorum, göğüslerimi saklamak için göğsümü onunkine bastırıyorum. Gözlerim etrafımızda dolaşırken o da beni izliyor; kırmızı çarşaflı sayvanlı yatağa, mükemmel bir şekilde üste dizilmiş kitaplara -muhtemelen belli bir düzende- ve silah rafına. Bazılarını hayatımda daha önce hiç görmemiştim. Büyük olasılıkla üç parçalı takım elbiseler ve parlak ayakkabılarla dolu bir gömme dolabı ve tüm kurbanları için bir kafesi var.

Gözlerim tekrar Dane'e dönüyor ve bir kolumla göğsümü kapatıyorum. "Üzerimde kıyafet yok."

Parmaklarını esnetirken hain amım nabız gibi atıyor. Beni hâlâ çıplak kalçalarımdan tutuyorlar, bacaklarım hâlâ ona sarılı. İçimde eziliyor ve içim titreşiyor, zonkluyor ve daha fazlası için yalvarıyor. "Biliyorum."

Göğüslerimi bırakıyorum ve eğilip vücuduma bakamadan çenesini tutuyorum. Diğer elim can havliyle omzunu kavrıyor. "Sakın

cesaret."

"Seni öptüm ve sen tam bu durumdayken gölde kollarımı sana dolamıştım, hatırladın mı?"

"Bu farklı." Onu tutmaya devam ediyorum. "Bana bakman için sana izin vermiyorum."

Kahretsin. Tüm bunları ve onu tamamen yanlış okumuşum.

Kafamın içindeki rahatsız edici ses Dane'den geliyor ve kaşlarımı çatıyorum.

Kendini beğenmiş ifadesi düşüyor ve beni ayağıma kadar indirerek güvenli bir şekilde yere bırakıyor. "Pekâlâ. Özür dilerim."

Ha? "Sen... özür mü diliyorsun?"

Dane beni görmezden geliyor ve elini sallarken gözlerini başımın üzerinde tutuyor. Beyaz gömleklerinden biri beliriyor ve çıplaklığımı gizlemek için kollarımdan yukarı kaydırıyor. Her bir düğmeyi iliklerken aşağıya bakmıyor, ancak parmakları sıcak tenimi sıyırdığında kalbim sağlıksız bir şekilde hızlanıyor. Neredeyse dizlerime ulaşacak kadar uzun, kolları üzerimde paraşüt gibi. Sonunda bakışlarını bana indirmeden önce her bir kolu bileğime kadar kıvırıyor.

"Kendimi sana asla zorla kabul ettirmem."

Yutkundum. "Beni boğmaya çalıştın."

"Gerçekten boğulmana izin vermezdim. Sana bir ders veriyordum."

Dane'in birine ders verme yöntemi buysa, biri onu gerçekten kızdırdığında neler olacağından korkuyorum. Bir öpücüğe geç kaldım ve hakkımda saçma sapan konuştuğu için ona biraz tavır yaptım ve beni kirli bir gölün içinden sürükleyip kalenin diğer tarafına ışınladı... çıplak.

Benim dünyamda bir saat bile dayanamaz.

"Bir saat dayanmayı planlamıyorum, ölümlü. Sen de dahil olmak üzere değerli dünyanı yok etmem saniyelerimi alacak."

Ona ters ters bakıp kolunu tokatlıyorum ama bir duvarı tokatlamış da olabilirim. "Sen bir pisliksin, bunu biliyor musun? Beni odama geri götür."

Benden uzaklaşırken yüzünde hiçbir ifade olmadan gülüyor, kravatını gevşetip boynundan çıkarıyor ve masasının üzerine bırakıyor. "Henüz değil. Bitirmemiz gereken bir görev var. Tabii bir dakika dolmadan durdurmaya devam etmek istemiyorsan." Anlatmaya çalıştığı komik noktayı bastırmak için diliyle yanağının içini dürtüyor. "Keyfine bak. Gitmem gereken bir yer yok."

"Bana katlanamayan ve beni iğrenç bulan biri olarak, dilini boğazıma sokmakta hiçbir sakınca görmüyorsun."

Bir an için kendini beğenmiş rolünde bocalıyor ama sonra omuz silkiyor. "Ne diyebilirim ki? Ödevi geçmek istiyorum."

Başımı sallıyorum ve büyülendiğimi belli etmemeye çalışarak odanın ortasına doğru yürüyorum. Kraliyet ailesi gibi uyuduğu söylenebilir ama yine de o Karanlıklar Prensi ve Gölgeler Âlemi'nin varisi. Buranın mükemmel olmasına şaşmamalı.

Dane ben etrafı incelerken beni izliyor, parmaklarımı yatağının ayakucundaki koyu meşede, saf altından yapılmış mumlukta ve başlıkları bilinmeyen bir dilde yazılmış kitap sırtlarında gezdiriyorum. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

Masaya yaslanıp ayak bileklerini ve kollarını kavuşturuyor. "Hayır dersem, yine de bana soracak mısın?"

"Evet."

Gözlerini bana dikmiş, sırıtarak mücadele ediyor. "Devam et."

"Ve ben gerçeği istiyorum." Cevap olarak kaşlarını kaldırıyor, ben de devam ediyorum. "Neden buradayım?"

Dane sonunda göz temasını kesip yere bakarken sessizlik sağır edici bir sessizlik. "Hiçbir fikrim yok. Bu yüzden sana daha önce sordum."

"Annen bir kez bile neden bahsetmedi?"

Benden uzaklaşıyor, elleri cebinde duvarındaki resme bakıyormuş gibi yapıyor. Siyah sisle çevrili bir melek portresi, alevler, şimşekler ve kan. "Seni bulmak için çok çaba sarf etti. Tek bildiğim bu."

"Eşli kalmamızın neden önemli olduğunu söyledi mi?"

Başını sallıyor ama omzu biraz geriliyor. "Hayır." *Çok erken.*

Çok erken.

"Çok erken olan ne?"

Bana kaşlarını çatmak için döndü. "Ne?"

"Çok erken olduğunu söyledin. Neyin erken olduğunu? Ve neden insan olduğum halde senin düşüncelerini duyabiliyorum? Dövmelerle bir ilgisi var mı?"

"Şu son öpücüğü de aradan çıkaralım," diyerek konuyu değiştiriyor. "O zaman bir daha asla yapmak zorunda kalmayız. Bir dakikadan önce bizi durdurma yoksa yanlış bir fikre kapılırım."

Alay ediyorum. Eğer bu konuşmanın bittiğini sanıyorsa, çok yanılıyor.

Söyledikleri konusunda bana meydan okurcasına kaşlarını çatıyor.

"Banyomda bana saldırdığında bunu bitirebilecekken beni buraya kadar getirmen çok saçma. Beni o zaman ve dersten sonra soyunma odasında öptün. Bu görevi birkaç kez bitirebilirdik. Bunun yerine, kafamı banyoma soktun, beni öptün ve sonra beni kaçırdın."

"Sinir bozucu oluyordun."

"Sizi rahatsız eden ve iğrendiren insanları genellikle öper misiniz?"

İki elini yumruk yaptı. "Sana şok gibi gelebilir ama öpüşmek benim yaptığım bir şey değil. Benim diyarımda bu saf romantizm ve aşk eylemi olarak görülürdü, bu yüzden ağzımı seninkine bastırma düşüncesi inandığım her şeyi ihlal ediyorsa beni affet."

"Bu da sürekli ereksiyon olmanı açıklıyor o zaman. Daha önce hiç böyle bir pozisyonda bulunmadığın için kendini nasıl kontrol edeceğini bilmiyorsun."

Dişlerini sıkarken çenesi geriliyor. "Ben de birçok kez o pozisyonda bulundum."

"Aşık mı oldun?"

Gözleri affedilemez bir şeyle parlıyor. "Evet. Sayısız kez."

Ona dikkatle bakıyorum, bir sonraki soruya nasıl yaklaşacağımdan emin değilim ama yine de fısıltılı bir sesle soruyorum. "Kaç kez aşık oldun?"

"Elli yedi. Soruların bitti mi? Yoksa bana aşk hayatınızı da anlatmayı mı planlıyorsunuz?"

Elli yedi kez mi? Cehennem kadar yaşlı olmalı. Neden benim yaşımda görünüyor?

"O zaman çocuğunuz var mı?"

Dane'in gözleri kararıyor ve ben de yasak bölgeye girmişim gibi hissediyorum. "Bana geçmişini anlatmak istemiyorsan böyle şeyler sorma."

"Benim bir geçmişim yok. Hiç aşık olmadım. Elli yedi kez aşık olduysan sen benden çok daha yaşlısın. Şu anda seni öperken kendimi tuhaf hissediyorum. Yaş farklarından hoşlanmıyorum."

"Hiç aşık olmadığınızı söylüyorsunuz ama bir erkek arkadaşınız var. Bunu birkaç hafta önce kendin söyledin. Sadakatsizliğinizden haberi var mı?"

Çenemi eğiyorum. "O benim erkek arkadaşım değil. Onunla takılıyordum. Adı Grayson ve senin aksine iyi biri." Gözlerinin

kenarları kırışıyor. "Dalga mı geçiyorsun?"

"Onunla yatıyorum," diye açıklıyorum. "Özel hayatım hakkında bilmek istediğin başka bir şey var mı?"

Dane sertleşir, elleri yumruk olur. "Onu önemsiyor

musun?" "Bir arkadaş olarak."

Ondan gelen hafif rahatlamayı hissediyorum. O tekrar konuşana kadar omuzlarımı gevşetecek kadar kafamı karıştırıyor.

Kendi kendine homurdanıyor. "Senden daha azını beklemiyorum. Bağlılık sorunları. Şok."

Belki silahlarla dolu tezgâha koşup baltayla kafasını kesebilirim. Tekrar büyür mü, yoksa sadece kafasız ve hala bir pislik olarak mı kalır?

Dane'in asık suratı göründüğü kadar çabuk değişiyor ve gülmemeye çalışıyor. "Bazen düşüncelerini duymak eğlenceli olabiliyor. Tuhafsın, ölümlü. Çok tuhaf."

"Aklımdan uzak dur."

"O zaman beni içeri almayı bırak," diyor, masasına tekrar yaslanırken ayak bileklerini çaprazlıyor. "Çoğu zaman öylesine oluyor, ama kızdığın zaman düşüncelerin çılgına dönüyor. Bana zarar vermek istediğin tüm yolları dinlemeyi eğlenceli buluyorum." Başının arkasını ovuşturuyor ve gözlerim iri pazusunun gerilmesine . "Bir de kirli düşünceler var."

"Kes şunu."

Durmuyor. "Okul ödevimi yaparken kaç kez seni domalttığımın görüntüsünün aklımdan geçtiğine biraz şaşırdım. Söyle bana insan, istediğin bu mu? Ölmek üzere olan vücudundaki gömleği yırtıp atmamı, seni bu masanın üzerine domaltmamı ve amcığın çiğ olana kadar sikmemi mi?"

"Komik. Ama yanılmıyorsam bu görüntüler senden geliyor. Ben üstte olmayı tercih ederim."

Dane sessizliğe gömülüyor, çenesi bir kez daha gerilerek bana bakıyor. Onu sinirlendirmek çok kolay. Bana tekrar saldıracakmış gibi bakıyor, ben karşılık vermesini beklerken bakışlarını benden ayırmıyor. Karşılık vermiyor ve sanki atmosfer yavaşça değişiyor, sanki oda bizi bir araya getirmek için küçülüyor. Hareket etmiyorum ama bedenim ayaklarımın ileri gitmesi, yarı çıplak bedenimi onunkine bastırması ve elini kalçamdan yukarı kaydırıp parmaklarını içime sokmasını emretmesi için yalvarıyor.

Ona bunu yapması için yalvarmak yerine alay ediyorum. "Bunun olmasına zaten izin vermezdim. Kendime saygım var ve biri bana iğrenç dediğinde yapacağım son şey onun için masanın üzerine eğilmek olur."

Yatağının kenarına oturuyorum, bacaklarımı sıkıca kapalı tutuyorum, sadece bir miktar sürtünme yaratmak ve beni gizlemek için değil, aynı zamanda bana bu kadar yakından dokunması düşüncesiyle kendi uyarılmamla uyluklarımın ne kadar kaygan olduğunu göremediğinden emin olmak için.

Dane bana ölümcül bir bakış sonra doğruldu, kemerini korkunç bir yavaşlıkla çıkardı ve fırlattı. Deri kayış onun yürüyüş alanına doğru süzülüyor.

Dolap. En üstten başlayarak gömleğinin düğmelerini açmaya başladı. "Çok fazla konuşuyorsun."

"Eğer bu işi halletmeyeceksen, ben gidiyorum," diyorum, aceleyle ayağa kalkıp kapının koluna uzanarak.

Dane gücünü kullanarak yanımda beliriyor, yüksek boyu üzerime siyah bir gölge düşürüyor, göğsü ve derisini kaplayan mürekkep görünüyor. Elimi kapatarak cüceleştiriyor ve ben de ona kendi ölüm bakışımı fırlatıyorum. "Bırak beni."

"Oraya giyinerek gidemezsin. Canlı canlı yenirsin." Kolu çekmeye çalışıyorum ama o çok güçlü. "Şansımı deneyeceğim." "Neden bu kadar zorluk çıkarıyorsun?"

Gülüyorum. Gerçekten gülüyorum. "Şaka mı yapıyorsun?" "Bütün bunlar beni eğlendiriyor gibi mi görünüyor?"

"Hayır. Tek yaptığın soyunmak gibi görünüyor."

Göz kırpıyor. Ben bakmıyorum, ona bakmaya devam ediyorum, bir cevap bekliyorum. "Söyleyecek bir şeyin yok mu?" İtiyorum.

"Üçüncü görevi bitirmeliyiz," diyor, eli hâlâ benimkinin üzerinde. "Ve beni odama geri götürmen gerekiyor," diye veriyorum. "Bu işle işim bitti. aptalca bir görev."

Öne doğru adım atarken gözleri bir nebze kısılıyor ve tekrar başa dönüyoruz, beni kapıya doğru itiyor. Kalp atışlarım hızlandığında bunu fark ediyor ve hızla geri çekiliyor. "Görevlerini tamamlamadın."

Tekrar denediğimde kapı kilitli. Birden fazla denedikten sonra pes edip yumruklarımla tahtaya vuruyorum ve sırtımı yaslayıp nefesimi tutmaya çalışıyorum. "Senden nefret ediyorum."

"Bu yüzden mi ıslaksın?"

Kalbim durdu. Gözlerim açılıyor ve yanaklarım muhtemelen kırmızının parlak bir tonuna bürünüyor. "Affedersiniz?"

"Ben yüksek duyulara sahip bir ölümsüzüm, ayrıca şu anda hissettiğin her şeyi hissedebiliyorum. Şehvet ve arzu neredeyse senden yayılıyor."

"Git kendini becer, Dane."

Kol düğmelerini çözerken hayranlıkla inceliyor. "Hayır. Bu hiç de eğlenceli görünmüyor."

"Kapının kilidini aç."

"Hayır. neler olduğu hakkında hiçbir fikriniz yok."

İnleyerek ona dönüyorum ve devasa odasının diğer tarafına doğru ilerlerken omzumu göğsüne çarpıyorum. "O zaman ben de pencereden atlarım."

"Bir kulenin tepesindeyiz."

Kollarımı havaya kaldırdım. "Harika! Belki de sonbahar tüm bunlara bir son verir."

Ben daha yaklaşamadan bileğimi tutarak beni durduruyor. "Velet gibi davranmayı bırak."

"Bana sahipmişsin gibi davranmayı bırak," diye çıkışıyorum, kendimi onun elinden kurtarıyorum ve aramıza mesafe koyuyorum. "Hoşuna gitse de gitmese de bu odadan çıkıyorum."

Burnunun kenarını çimdikliyor. "Dayanılmazsın."

"Ve sen sinir bozucusun!" Hakaretlerimin desteklenmesi gerek. "Keşke başka biriyle ortak olsaydım."

"Hislerimiz karşılıklı." Aramızdaki mesafeyi ortadan kaldırıyor. "Eğer bununla başa çıkamazsan, görevlerin geri kalanıyla nasıl başa çıkacaksın?"

"Onları gayet iyi idare edebilirim. Takdir etmediğim şey, giyinmem için bana bir şans bile vermemen! Otoriter, kaba ve kontrolcüsün!"

"Sana gömleğimi verdim."

Alay ediyorum. "Ne kadar da

." "İşin bitti mi?"

"Öyle misin?" Karşılık veriyorum.

Üzerimdeki gömleğin yakasından tutup beni kendine doğru çekiyor. Hain hormonlarım maytap gibi parlıyor. "Seninle mi?" Dane'in gözleri ruhumu yakıyor. "Hayır. Yakınından bile geçmiyorum."

"Görevler yüzünden."

Cevap vermeden bizi döndürüyor ve sırtımı masasına bastırıyor. Kenarını kavrıyorum, elim kolum bağlı, bir sonraki hamlesini bekliyorum. Ne yapacaktı? Göle bir dalış daha mı? Küvete kafa daldırma mı? Bana isimler takmak ya da belki bir adım daha ileri gidip bana gerçekten acı çektirmek mi?

Bunu gözlerimden görebiliyor -hareketlerinden, tasmanın malzemesini avucunun içinde tutuşundan, beni sert yüzeye kaldırırken çenesinin ve tüm kaslarının katılığından habersiz oluşumu.

Dane kafamı karıştırıyor. Sıcak ve soğuk üflemesi, ağzımın tadına bakarken tenimi okşaması ve sonra beni sahiplenmesi - paylaşmadığını söyleyerek - ama arkamdan iğrenç olduğumu ilan etmesi.

Ceset , demişti daha önce.

Güzel. O zaman benim için hepsi bu. O bir görevden başka bir şey değil.

Son öpüşmemizin kontrolünü ele geçiremeden çenesini yakalayıp ağzını kendime çekiyorum. Beni durdurmuyor ya da bir şey yapmıyor ama aynı şekilde beni öpüyor. Bacaklarım içgüdüsel olarak açılıyor ve Dane bacaklarımın arasına yerleşirken, boştaki elimle tişörtümü çekiştirerek üzerimi örtüyorum ve dudaklarımı ayırıp dilinin kendi dilime değmesine izin veriyorum.

Aramızda bir şey koptu, ilk öpüştüğümüz zamanki gibi ve dünya etrafımızda patladı. Adada bir çatlak. Tüm kaleyi saniyeler içinde yutacak kadar yüksek bir dalga. Bir stres topunun patlaması gibi, bir grup havai fişek karanlık gökyüzünü aydınlatırken bir kalabalık tezahürat yapıyor ve damarlarımda adrenalin yükseliyor.

Tüm bunları onun aracılığıyla da hissedebiliyorum, bu coşkulu ve güçlü duyguyu güçlendiriyor. Benden ona, sonra tekrar bana, tekrar ve tekrar sıçrıyor. Yoğunluktan neredeyse inleyecektim. Elim saçlarına kayıyor, onu bana daha da yaklaştırıyor ve çıkardığı derin inilti tüm varlığımı titreştiriyor.

Kendime olan saygımı korumaya yönelik önceki tüm düşüncelerim yavaş yavaş yok oluyor, ama onlara şiddetle sarılıyorum, aynı şekilde diğer elim de yukarı fırlayıp saçlarına dolanıyor ve ağzını benimkinden çekiyor.

Dudaklarına fısıldıyorum, "Senden hoşlanmıyorum. Aslında, bu okuldaki tüm ölümsüz yaratıklar arasında en çok senden nefret ediyorum."

"Bu yüzden mi beni öpmekten bu kadar zevk alıyorsun? Bizi bilerek yine tam dakikadan önce durdurdun, değil mi?" diye soruyor, alt dudağımı dişlerinin arasına alarak. "Gölgelerim senden saklanıyor." Avuç içleri bedenimi gizleyen gömleğin altından kayarak kalçalarımda duruyor. "Sen yanlarındayken titriyorlar ve hiçbir şey onları korkutmuyor. Senin sadist ve şeytani olduğunu ve benim sonum olacağını düşünüyorlar. Eğer durum buysa ve gerçekten beni öldürmek için buradaysan, o zaman benden tam anlamıyla faydalanabilirsin, haksız mıyım?"

Yutkunuyorum, omuriliğimin dibindeki kıvrılma hissi öfkeli bir yılan gibi, dilinin tıslamasıyla damarlarıma girmeye çalışıyor. Kapısının altından, pencerelerinden bir karanlık perdesi süzülüyor, ayakkabılarının etrafında toplanıyor. "Buraya seni öldürmeye gelmedim."

"Ama beni öldürmek istiyorsun..."

"Bazen."

Sırıtıyor. "Bunu yapmak için iznim var mı...?" Elini kalçamdan kaldırıp yüzümün yan tarafını avucunun içine alıyor. Başparmağıyla yanağımı okşuyor, muhtemelen planladığından çok daha samimi bir şekilde. Yavaşça, o kadar yavaş ki tüylerim diken diken oluyor, Dane parmaklarını ensemde kıvırıyor. Diğer eli kalçamı sıkıyor, oradaki çıplak teni okşuyor. "Sana böyle sarılmak için mi?"

Sinir uçlarımın patlamasına rağmen bir şekilde "İzin istiyor musun?" diye sormayı başardım.

"Evet." *Siktir, evet, iznine ihtiyacım var. Her zaman iznine ihtiyacım olacak.* "Ama sadece sen vermek istersen."

Omuzlarını bırakıyorum ve ellerimi göğsüne bastırıyorum, gömleğinin çözüldüğü yere, böylece çıplak teni sergileniyor. Kalbi ellerime çarpıyor ve içime bir sinir dalgası yayılıyor. Onun sinirleri. "Son bir öpücük?"

Dane yüzüme bakarken gözlerini kırpmıyor. "Eğer istediğin buysa."

Avuçlarım gömleğinin geri kalan düğmelerini açmak için aşağı kayıyor, göz bebekleri keskin gümüşün ortasında büyüyor. Son iki düğmeyi açmak için gömleğini pantolonundan ayırırken nefesleri kesiliyor ve ellerini tekrar vücuduma yerleştirmeden önce kollarını çıkarabilmem için beni kavrayışını ayarlıyor.

"Bu görev tamamlandığında, Gölge Diyarı hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyorum."

Dudaklarını yalıyor, beni masanın kenarına çekiyor, sertleşen aleti iç uyluğuma baskı yapıyor. Gömleği kalçalarımda toplanıyor ve yüzümden aşağı bakarsa beni görme ihtimali olduğunun tamamen farkındayım. Umurumda olmaması beni daha çok korkutuyor. "Peki."

"Tamam."

Dane, ensemdeki tutuşunu kullanarak ağzımı bir kez daha kendine çekiyor ve dilini dudaklarımın arasından geçirmek için hiç beklemiyor. Ortaya çıkan gölgelere dikkat etmiyorum, ancak geri döndüklerinin tamamen farkındayım, belki de efendilerini öldürüp öldürmeyeceğimi görmek için. Sadist ve şeytani yöntemlerim Dane'in boğazını kesip çıplak bedenimde kanlar içinde kalmasını izlememle sonuçlanacak mı görmek için.

Bunun yerine onu arzuyla öpüyorum, daha iyi erişebilmek ve dudaklarının yumuşaklığını daha fazla hissedebilmek için başımı eğiyorum. Tadı içinde ağladığı karanlık gibi, dilimi emerken çılgınca, alt dudağımı kendi arasına alıyor, sonra üst dudağımı, altmış saniyeyi geçince bana bakmak için geri çekiliyor. Ben yalvaran bir inilti çıkarırken bir öpücük daha alıyoruz.

Bir eliyle gömleğinin düğmelerini yavaşça açarken dudaklarım onunkilerle birlikte hareket ediyor, diğer elini dilimin her hareketini kontrol etmek için sıkıca boynumda tutuyor

ve beni öptüğü açı. Düğmeleri yarıda bırakıp göğsümü avuçladığında inliyorum, sıkılaşan meme ucumu başparmağı ve parmağı arasında yuvarlarken beni masaya geri itiyor.

Ensemdeki tutuşunu kaldırmaya çalışıyor ama ben çığlık atıyorum.

Oda ışıkla yanıp sönerken şiddetli ve acı verici bir şey her tarafımda sekiyor ve Dane'in ağzına doğru nefes alırken beynim yanıyormuş, derim yarılıyormuş gibi hissediyorum. Tıslıyor ve kendini tamamen çekmeyi başarıyor.

"Siktir!" diye bağırıyor, dişlerini sıkıyor ve bileğini tutuyor "Ne oluyor lan?"

Nutkum tutulmuş bir halde boynumun arkasını tutuyor ve neden daha önce olduğundan çok daha yoğun bir şekilde yanıp zonkladığından emin olamadığım acıyla dişlerimi sıkıyorum. Avucunun derisinin tamamen yüzüldüğünü görmek için aşağıya bakıyorum, et sanki aside batırmış gibi fokurduyor. Başka bir dayanılmaz dalga bana çarptığında irkiliyorum ve öne doğru eğiliyorum, omurgam acı içinde bükülüyor.

Dane beni yere düşmeden yakalıyor ve saçlarımı boynumdan çekerken gözleri hiç görmediğim kadar açılıyor. "Kahretsin."

"Ne oldu?" Nefes nefese soruyorum, bir başka şok daha içimde orman yangını gibi patlarken yine irkiliyorum. Gerçekten endişeli görünüyor. "Dane? Aman Tanrım. Lütfen. Durdur şunu, acıyor."

Etrafımız aşırı derecede soğuyor ve nefesimin puf puf çıktığını, mumların söndüğünü görebiliyorum. Dane kendi kendine küfretmeden önce başını kaldırıp baktığında etrafımızda alçak bir uğultu yankılanıyor.

"Dövmen. Damarlarındaki siyah mürekkep gibi ondan çıkan dallar var." Beni kollarının arasına alıp hasarlı elini sallıyor ve üzerimde son derece insani bir şort beliriyor. "Seni odana geri götürmeliyim."

Dane'in gölgeleri etrafımızda toplanırken ve krallar, kraliçeler, savaşlar ve intikam hakkında hiçbir anlam ifade etmeyen fısıltılar duyarken odası hiçbir şeye dönüşüyor.

Zihnim kapanmadan ve ensemdeki yanma durmadan önce duyduğum son şey Dane'in farklı bir dilde mırıldandığı oluyor.

Ama nedense zihnim her kelimeyi tercüme ediyor.

Neden bu kadar çabuk oluyor? Daha fazla zamanımız olmalı.

19

I yanıklar.

Derim çatlamadan ve kanamadan önce sertleşiyor, yanan sıcaklıkla birlikte soyuluyor, cehennem etrafımı öfkeyle sarıyor. Alevlerin arasından geçip onu görmeye, bulmaya çalışırken etim kemiklerimden sıyrılıyor. Çıplak ayaklarım halıya yapışıyor, evimin her tarafına yayılan ateşten eriyor. Alt kattaki bir pencere kırıldı. Bir şey patlıyor. Bir alarm çalıyor. Çığlık atmaya, onun adını haykırmaya çalışıyorum ama dudaklarım mühürlü.

Onları ayırmak için uzandığımda ellerime bakıyorum; eklemlerim, damarlarım ve sinirlerim asit gibi fokurduyor. Kıyafetlerim yok, tıpkı bir zamanlar tanıdığım ailem gibi, hayatları bedenlerinden çekilip alınırken hepsi ölmüş.

Bir kapı açıldı ve bilmemem gereken bir dünyaya daldım. O kadar derin bir karanlık ki, sarmaşıklar beni bir mezarın içine hapsederken ne görebiliyorum ne de odaklanabiliyorum.

Ona ölüm.
Herkese
ölüm. Ona
ölüm.
Herkese
ölüm.

"Ona ölüm! Herkese ölüm!" Yankılanan sesler gölgelerin arasında sekiyor. Ulumalar ve kahkahalar. Mavi alevler etrafımda bir kez daha patlarken çığlıklar ve tezahüratlar. "Ölüm. Ona. Ona!"

Hayır. Lütfen dur*, diyorum içimden, kayıp ruhlara bunu durdurmaları, lanetlerini serbest bırakmaları ve beni aileme geri götürmeleri için yalvarıyorum*.

Astral projeksiyon beni mezardan bir uçuruma, oradan da bir kuleye sürüklemeye devam ediyor ve kukuletaları havada, yüzleri bulanık kalabalıklarla çevrili bir platformda duruyorum.

Ciğerlerim dumanla doluyor, görüşüm yavaş yavaş kayboluyor. Önümde soluk bir ışık parlıyor, ama ona uzanmaya çalıştığımda, dayanılmaz bir acı solan bedenimde patlıyor ve dudaklarımı parçalayarak olabildiğince yüksek sesle çığlık atıyorum.

Boğazımdan daha fazla çıkmazken arkamdan tanıdık bir ses "Bana bak," diyor. Omzumun üstündeki kişiye bakmak için dönmeye çalışıyorum ama alevler bacaklarıma tırmanırken yerde donup kalıyorum. "Bana bak."

Kişinin ses tonu öfke ve hayal kırıklığına dönüşüyor, sanki ben kötü davranan sinir bozucu bir çocukmuşum gibi. Sanki beni öldürmeye çalışan tam bir isyan yokmuş gibi.

Dönüp kaçıyorum ya da kaçtığımı sanıyorum. Dünya yeni bir dünyaya dönüşüyor ve ben bir gölün kenarında duruyorum, arkamda sevgi ve kahkahalarla dolu bir krallık ve sağımda uzun, güçlü bir varlık.

Sonra boğazım kapanıyor ve derim yarılıyor, sanki bıçaklanmışım gibi boynumdan kan akıyor.

Önümde küçük bir kız beliriyor, tutmam için elini uzatıyor. Gümüş gözleri, tatlı bir gülümsemesi ve beline kadar uzanan bembeyaz saçları var.

Büyük, sert eller omuzlarımı arkadan kavrıyor ve beni sertçe sarsıyor. Omurgam neredeyse kırılacak kadar sert. Yine de ölümün yükselen paniğine rağmen acı çekmiyorum. Ciğerlerim artık yanmazken ve kan artık ayaklarımda birikmezken, sinir uçları, umudu, yaşamı ya da geleceği olmayan bir damar gibiyim.

Küçük kız siyah bir duman püskürterek ortadan kaybolur ve gökyüzü kıpkırmızı yanarak bir cehenneme dönüşür.

Kişi beni tekrar, tekrar sarsıyor ve sonunda beni kendisine bakmam için döndürmeyi başarıyor, tam o sırada kör edici bir ışık yanıp sönüyor, kalbimin yeniden atmasını sağlayacak kadar şiddetli bir patlama oluyor ve kâbusumdan çekiliyorum.

Nefesim kesiliyor ve kendimi oturur pozisyona atıyorum, yüzümden ve sırtımdan ter damlıyor, ciğerlerim mümkün olduğunca çok hava alıyor. Göğsüm sıkışıyor, saçlarım enseme yapışıyor.

Bu rüyalar giderek daha da çılgınlaşıyor.

Ellerim iyi. İyi görünüyorlar ve üzerimde kıyafetlerim var.

Hâlâ üzerimde olan ve üst iki düğmesi açık gömleğime bakıyorum. Alt tarafımdaki pamuklu şort çok büyük, kalçalarımdan aşağı kayıyor.

Garip. Kaledeki herkes bir kalede olması gerektiği gibi giyiniyor, hatta insanlara uyum sağlamak için yeni bir tarz deneyenler bile.

Neden genellikle kendi dünyamda görebileceğim gri pamuklu bir şort ve bana çok büyük gelen beyaz bir elbise gömleği giyiyorum?

Parmak uçlarımla dokunduğumda dudaklarımın şiştiğini hissediyorum ve dün geceki her şey aklıma geliyor. Elleri vücudumun her yerinde, ağzı ağzımda, dilini emiyor ve günahın her damlasını tadıyor, meşe masasının üzerinde göğsümü avuçlarken onu bacaklarımın arasında hissediyorum.

İçimden arzu dolu bir his geçiyor, yanaklarım ısınıyor. Daha fazlasına ihtiyacım var. Daha fazlasını istiyorum. Bu his çok yoğun, sanki bedenim onun bana yakın olduğunu hissediyor ve onu arıyor. Avlanıyor. Dokunuşunu takıntı haline getiriyor.

Ateş ve ölümün kalıcı kokusu ile Dane Dalton'un her şeyinin bir karışımı.

Ve kendimi en yüksek kuleden atmadan önce kendime gelmem gerekiyor. Şansımı biliyorsam, Dane'in odası oradadır.

Yorganımı fırlatıp banyoya giderken duvarlarımdaki gölgeler beni izliyor, dövme hâlâ yanıyor. Üzerine soğuk kompres uyguladığımda cızırdıyor ve acıdan gözlerimi kapatarak tıslıyorum. Dokunarak mürekkebin derin çıkıntılarını ve etrafındaki şişmiş deriyi hissediyorum.

Saçlarım yapışıp kalıyor, bu yüzden at kuyruğu yapıp başımın tepesinde topuz yapıyorum. Soğuk bezi tekrar dövmenin üzerine bastırıyorum ve aynada görmeye çalışıyorum. Sadece bir tane olması bunu imkânsız kılıyor, bu yüzden iç çekiyorum ve Poppy'nin bana verdiği tuvalet çantasında antiseptik bir krem arıyorum.

Beyaz bir küvet dolusu yatıştırıcı merhem buluyorum ve parmaklarıma bol miktarda alıp uzanarak yanan mürekkebin üzerine sürüyorum.

"İyileştirmeye çalışırsan daha da kötüleşir."

Donup kalıyorum, aynadan arkamdaki Dane'e bakıyorum. Kolları kelepçesiz, gömleğinin üst dört düğmesi açık ve saçları sanki yeni uyanmış gibi dağınık. Başımı öne eğiyorum. Migrenim tutuyor ve onun iğneleyici yorumlarıyla ya da otoriter tavırlarıyla uğraşamam. "Git başımdan."

"İyileşmek istemiyor, o yüzden daha da kötüleşmeden yaptığınız şeyi bırakın."

"Sanırım şansımı deneyeceğim," diye açıkça cevap veriyorum ve bölgeyi merhemle kaplarken tekrar tıslıyorum. "Neden buradasın?"

Omzunu kapının pervazına yaslıyor ve omuz silkiyor. "Kendi seçimim değil. Uykunda çığlık atıp durduğun için sana bakıcılık yapmak zorunda kaldım. Yapmak

Bunun ne kadar itici olduğunu biliyor musun?"

Yorgun gözlerine dik dik bakıyorum. "buradan, Dane."

Aptal güler. "Her zaman beni uzaklaştırmaya çalışıyorsun, ölümlü. Temelde birbirimize bağlı olduğumuzu unutuyor musun?"

Bezi yere atıyorum. "Dayanılmaz görevler ve güvenlik önlemleri için, evet." Gerçi bunlara neredeyse hiç uymadı. "Tüm bunlar bittikten sonra, benden uzak dur."

"Yıl sonuna kadar her ders için eşleştik. Onuncu görevden sonra benden kurtulacağını sana düşündüren nedir?" Kapının pervazını itip ellerini ceplerine sokarken ve aramızdaki mesafeyi kapatırken cevap vermeme fırsat vermiyor. Gözlerimiz aynada çarpışırken kulağıma doğru fısıldıyor. "Benden asla kurtulamayacaksın. Bu bir söz. Akademiyle işimiz bittikten sonra, seni dünyanın sonuna kadar takip edeceğim ve anlamsız hayatını cehenneme çevireceğim."

"Tehditlerini asla yerine getirmeyen biri için ne kadar da boşboğazsın. Beni bu kadar korkutmaya çalışman, sözlerinle ve varlığınla bana hükmetmeye çalışman utanç verici." Daha iyi bir karar vermeme rağmen devam ediyorum. "Beni korkutmuyorsun ve asla korkutmayacaksın."

Dane göz temasını hiç kesmeden geri çekilirken soğuk bir hava kulağıma çarpıyor. "Benden korkmalısın. Sahip olduğum gücü anladığını sanmıyorum."

. "Dürüst olmak gerekirse, daha az ."

Avucunu açıyor, sonunda dikkatle bakmak için gözlerini kaçırıyor. Neredeyse gülünçlüğüyle alay edecektim ama duman dalları her parmağının ve bileğinin etrafında siyah bir top oluşana kadar dönerken nefesimi tutuyorum. Elektrikli çatallar ondan fırlıyor, elindeki minyatür fırtına öfke ve yok etme ihtiyacıyla doluyor ve parmaklarını esnettikçe top büyüyor.

"Her büyülü yaratığın gücünün bir sınırı vardır." Geri adım atmam gerekene kadar büyüyor. "Durmazlarsa onları öldürecek ya da güçlerini tamamen kaybetmelerine neden olacak bir son nokta. Bazıları bu güçle doğar, bazıları ise kan bağlarına bağlı olarak yıllar süren yoğun bir eğitimle bu gücü kazanır. Çoğumuz onu nasıl kullanacağımızı öğrenmek için sonsuzluğa sahibiz, ancak bazıları kuyunun ne kadar derine gittiğini göremeden yok oluyor."

Mumlar sönüyor ve avucundaki karanlık enerjiyle dolu topun parıltıları banyonun tek ışığı oluyor. bazı anlar olduğunda gözleri genellikle gümüş rengine dönüşür, ama şu anda tek görebildiğim siyah.

Görülecek hiçbir renk yok, sanki dev küre odadaki tüm mutluluğu emiyor.

Ona dokunmak istiyorum. Düşüncesizce ve aptalca bir hareket ama aramızdaki mesafeyi ortadan kaldırmak ve onu kendi ellerimde hissetmek, Dane Dalton'ın gücünü hissetmek istiyorum. Bunu yapmak için hissettiğim acıyı göz kırparak uzaklaştırıyorum ve kollarımı kavuşturuyorum.

"Bu senin gücün mü?"

"Tam olarak değil. Bu sahip olduklarımın çok küçük bir kısmı. Tüm elementlerde ustalaştım ve onları tek bir güç ifadesinde birleştirdim. Gölgelere ve hatta ölüme de sahibim. Bunu boğazına sokabilir ve sen boğulurken vücudunun her yerine adımı kazımasını izleyebilirim, sonra da seni sonunun eşiğinden geri getirebilirim."

Yutkunuyorum. "Hiç etkilenmedim."

"Bir şeyler görmeni sağlayabilirim."

Durduğu yerde kalıyor ama elleri dizlerimin arkasını kavrayıp ayırıyor. Dane'in başka bir versiyonu önümde dizlerinin üzerinde belirirken gözlerim gümüş rengi olanlarla çarpışıyor.

Gerçek Dane şöyle derken dudakları kıpırdamıyor: "Sana bir şeyler hissettirebilirim. Bir şeyler söylemeni ve yapmanı. Gücümü ne kadar ileri götürebileceğimi bilmek ister misin ölümlü? Çünkü benim var. Sınırım yok."

Gözlerinin içine bakıyorum, karbon kopyası başparmaklarını iç bacaklarımda dolaştırırken gözlerimin içi yanıyor ve içim öyle bir titriyor ki zevk çığlıkları atarak yere düşebileceğimi sanıyorum. Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Senden nefret etmemi sağlamayı kendine görev edinmişsin."

Gözlerini kısar, elindeki topu söndürmek için iki da yumruklarken ayna görüntüsü kaybolur. Mumlar yanıyor ve öfkeli yüzüne kesinlikle hak etmediği güzel bir altın parıltısı veriyor. "Ukalalığın seni bir yere kadar götürebilir."

"Seni uzak tuttuğu sürece benim için sorun yok."

Dane'in çenesi geriliyor ve ne kadar sinirlendiğine gülmemeye çalışıyorum. Ondan korkacağımı sanıyor ama büyük bir yanılgı içinde. Evet, o ölümsüz ve gerçekten de beni bir kalp atışında öldürebilir, ama etrafımda kalın bir zırh oluşturmadan birçok tacizci evden sağ çıkmadım.

Ne isterse yapabilir ama ben asla ama asla sırt üstü dönüp boyun eğmeyeceğim.

"Dördüncü görevin yakın olduğu gerçeği aklından geçmedi mi? Senden uzak kalamam."

"Bunun önümüzdeki haftaya kadar halledilmesi gerekmiyor." Dönüp lavaboda ellerimi yıkıyorum, kuru bir havluya uzanırken kolum onu sıyırsa bile onu görmezden geliyorum. "Bu arada, git küçük arkadaş grubunla takıl ve bana huzur ver."

Dane alçak sesle kıkırdıyor. Söylediğim diğer her şeyi de duymazdan geliyor. Havluyu bir kenara atıyorum, kollarımı tekrar kavuşturuyorum ve "Yurt odamdan defolup gitmenizin bir sakıncası yoksa, kesintisiz olarak keyfini çıkarmak istediğim bir banyoya gidiyorum" diyorum.

"Kızgın görünmek için bir şeyler söylüyorsun ama kızgın değilsin. Anlamıyorum." Başını eğiyor, kar gibi saç telleri öne doğru savruluyor, birkaç tanesi görüş alanına giriyor. Gözlerindeki gümüş ışıltı şamdanın alevleriyle dans ediyor. "Gitmemi istemiyorsun, değil mi?"

Hayır. "Evet."

Sırıtıyor. "Pekâlâ, ölümlü. Sınıfta görüşürüz."

"Harika. Çıkarken kapının sana çarpmasına izin verme - tabii onun yerine Houdini'ye gitmiyorsan."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Senin dünyanda bile Harry Houdini'yi tanımıyor musun? Ünlü gösteriler yapan sihirbaz? Biliyor musun, boş ver."

"Senin diyarında tanıdığım tek kişi ." Kaşlarımı

kaldırdım. "Beni tanımıyorsun."

Dane cevap vermiyor, ben de yanından geçip gidiyorum, başımdaki ani dönme ve küçük bir kızın sırıttığı salıncak görüntüsüyle adımlarımı durduruyorum. O an yarım saniyelik bir an, bir görüntünün ritmi, ama inkar edilemez.

"Neydi o?" Yüzümü ona dönerek sordum. "Bunu senin de gördüğünü biliyorum."

Bir elini yüzünde gezdiriyor. "Sanırım ikimizin ortak olması bir tür bağlantıya neden oldu. Dün gece seni yatağına yatırdığımda ben de benzer bir görüntü aldım."

"Bu ne anlama geliyor?"

Omuz silkerken dikkatini bana vermiyor. "Anneme sorarım." Sonra

gözlerim kocaman oldu. "Bekle. Beni yatağa sen mi yatırdın?"

"Yapmak zorundaydım, üşüyordun." Duvarlarımda toplanan gölgelere bakıyor, bana arkadaşlık edenlere. Valin'e yaptıkları gibi sinmiyorlar. Bakışları küçük kızın üzerinde kalıyor ve kız saklanmıyor. Aksine, ona doğru adım atmaya çalışıyor. Adam gözlerini hızla kaçırıyor. "Ve dövmen kanıyordu. Onu kontrol altına almak zorundaydım."

"Anlamı?"

"Yayılmaya çalışıyordu ve ben onu durdurdum. Soru sorman bitti mi?"

Çıplak ayağım yerdeki ıslak bir şeye takılıyor ve düşmemek için yan üniteyi tutuyorum. Dane irkilmedi, bana yardım etmek için hiçbir şey yapmadı. İhtiyacım olduğundan değil. Yine de ona kaşlarımı çatıyorum ve yere bakıyorum.

Solgunum. "Neden yerimde bir kan birikintisi var?"

Dane'e bakıyorum, sakin ve kontrollü ifadesi değişmeden bana bakıyor. "Temizlemeyi unuttum." Elini cebinden çıkarıp parmağıyla bir hareket yapıyor ve pislik yok oluyor. "Sana söylemiştim, dövmen kanıyordu."

Boynumun arkasındaki hassas deriye dokunuyorum, şişmiş mürekkep hâlâ yanıyor.

Gölge prens yanıma gelip yatağıma oturuyor ve dirseklerinin üzerine yaslanıyor. "Bugün ölümlülerle ilgili derslerimiz var, müzik ve televizyonla ilgili bir şeyler. Ama sonra antrenmanımız var. Lütfen bana nasıl dans edileceğini bildiğini söyle?"

"Ne için? Ne için alıştırma?"

Şeytanın ta kendisi gibi sırıtıyor. "Dönem sonundaki balo. Duymadın mı? Sen benim randevumsun, küçük ölümlü."

Ona bir karşılık vermeme ya da tartışmama izin vermeden, giydiğim gömlek ve kalçalarımdan sarkan şortla birlikte elektrik yükünü de yanına alarak ortadan kayboluyor.

20

O akademideki ilk günümde, dalgalı beyaz saçlı uzun boylu bir adam bana buraya ait olmadığımı, o haftanın sonuna kadar söyledi.

Herkese benim bir fahişe ve insan pisliği olduğumu, son derece bulaşıcı bir hastalık taşıdığımı söyledi. Eğer kendileri için neyin iyi olduğunu bilselerdi, benden uzak dururlardı. Hatta kitaplarımı yakmaya, derse geç kalmam için beni odama kilitlemeye ve sınıfa bir düşmanı tek elle nasıl yenebileceğini göstermem için beni gönüllü yapmaya kadar gitti.

Düşman olan benim. Ayrıca yerde yatan ve onun için ölüm dileyen kişi.

İkizler onun yalanlarını anlayan tek kişilerdi.

Şimdi ölümlü çalışmalar dersime on dakika geç giriyor ve ben ona doğru çekilmiyormuşum gibi davranmaya çalışıyorum. Sanki ruhlarımız iç içe geçmeye ve dünyaya hükmetmeye çalışıyor, manyetik ve yüklü ve birbirimize bakmak, dokunmak, tatmak ve yakın olmak için çaresiz.

Dört saat oldu ve ne kadar acınası olsa da, o odamdan çıkar çıkmaz ve ben yıkanırken, elimi bacaklarımın arasına sokarken dün gecenin her anını kafamda yeniden yaşadığımı itiraf .

Yutkunuyorum ve notlarıma bakıyorum; favori müzik sanatçılarımın madde madde sıralandığı bir liste.

Dikkatimi ikizlerin sabahki üçüncü kavgasına verdiğimde ensem kaşınıyor.

Prenses olmalarına rağmen, moda, makyaj ve stil söz konusu olduğunda diğer kardeşler gibi tartışırlar. Mel, insanların

Mel, profesörün sihirli kutusunda çalan müziğin başını ağrıttığını söylediğinde Poppy onu gelecek haftaya kadar büyülemek ister gibi görünüyor.

Daha gruplara gelmedik bile.

Saatlerdir bunu yapıyorlar. Poppy, Mel'in üstünü giyiyordu ve hala da giyiyor, ki Mel bunun iğrenç bir suç olduğunu düşünüyor. Yurt salonumuzda karşılaşır karşılaşmaz koridorda yumruklar havada uçuşarak yuvarlandıklarına tanık oldum ve ne yaparsam yapayım onları ayıramadım.

Onlar birbirlerini öldürmeye çalışmaktan vazgeçene kadar taş merdivenlerde oturdum. Zaman geçirmek için Dane ile aramızdaki mesajlara bile baktım ve onunla konuşmayı düşündüm. Ama ya cevap vermesi bir hafta sürerdi ya da beni görmezden gelir ve okula yine bir fahişe olduğumu söylerdi.

Dane tam yanıma oturup bilerek kalçasını benimkine bastırınca kalp atışlarım hızlanıyor.

"Ne yapıyorsun?" Dişlerimi sıkarak, kimsenin beni duymaması için fısıldayarak soruyorum. "Başka bir yere otur."

"Hayır."

Ve yapmıyor. Sonraki üç saat boyunca profesör, ölümlü dünyadaki farklı müzik türlerinden, müzisyenlerin nasıl para kazandıklarından ve arkalarındaki şöhretten bahsediyor. Hatta YouTube'dan ve web sitesinin dünya çapında birçok sanatçıyı nasıl piyasaya sürdüğünden bile bahsediyor.

Dane, insanların kazançları için çok çalıştıkları gerçeğinden biraz bile etkilenmiş görünmüyor. O doğuştan zengin. Muhtemelen altın içinde yüzen bir ailede doğmuş. Poppy'nin hesaplamalarına ve olmaması gereken dönüşüm oranlarına göre Dane yüz milyarlarca dolar değerinde.

Evet, milyarlarca.

Belki hapisten çıkmak için para öder.

Ayağımı tekmeliyor. *Seni duyabiliyorum.*

Umurumda değil. Kafamdan uzak dur.

Antrenman için hazır mısın?

İçimi çekip tahtadan notlar yazmaya devam ediyorum ve o bana tekrar tekme atıp kalçasını benimkine vuruyor. Onu yine görmezden geldiğimde, kalemim elimden fırlıyor ve Orsen'in kafasının arkasına çarpıyor.

"Hey! Ne oluyor? Kim yaptı bunu?"

"Dil, Bay Zeller. Kaleminizi alın ve tahtaya yazdıklarımı kopyalayın!"

Sen kötüsün, diyorum içimden.

Ama korkutucu değil, değil mi?

Garip bir şekilde, kullandığı ses tonunu zihnimde duyabiliyorum. Neredeyse kızarıyorum ve bunun yerine tırnaklarımı avucuma batırıyorum. *Bir kelebek kadar korkutucusun.*

Öğretmen ev ödevlerinden ve yaklaşan sınavlardan bahsediyor ama Dane'in derin, soğuk ama büyüleyici sesi kafamın içinden akıp giderken etrafımdaki her şeyi yok sayıyorum. *Seni temin ederim ki ölümlü, dördüncü görevden sonra beni lanet bir kelebekle kıyaslamayacaksın*.

Dördüncü görev: Her iki öğrenci de insan temasının dördüncü aşamasında yer alacaktır. Tamamlanana kadar samimi dokunuş.

Önümde açık bir sahne beliriyor ve bunun ona ait olduğunu biliyorum.

Arkamda durup boğazımı kavrayarak başımı yana yatırırken sert gölge eller kalçalarımı ayırıyor. Bir parmak ucunun hayalet dokunuşu iç çamaşırımın önünden aşağıya doğru sürüklenirken ağzımdan bir inilti dökülüyor, ardından ıslanmış, damlayan kumaş kenara çekiliyor ve iki parmağını içime sokarken nefesim kesiliyor.

Boğazımdaki tutuş daha da sıkılaşıyor.

Ağzı derin, kalın bir hırıltıyla kulağıma bastırıyor ve ardından farklı bir dilde kelimeler söylüyor. Ama çevirisi orada.

Benim için çığlık at, küçük ölümlü.

Sesli bir şekilde yutkunuyorum ve bacak bacak üstüne atarken dudaklarımı yalıyorum. *Bu oldukça yaratıcı bir senaryo. Sahte olması çok kötü.* Son kısmı olabildiğince sahte göstermeye çalışıyorum ama omuriliğimin dibinde yükselen sıcaklıkla, bunu gerçekleştirmesi için ona yalvarabilirim de.

Dördüncü görevi şimdi tamamlamamı ister misin?

Kafamı şaşkın bir bakışla ona doğru çeviriyorum.

Her kelimeyi yazarken gözlerini tahtadan ayırmıyor, ne kadar çok iş yapsa da. Yine kafamın içinde konuşuyor. *Hayır diyebilirsin, değil, duracağım. Ama seni hissedebiliyorum. İnkâr bırak. Güvene bu kadar bağlı olan ve bu kadar karmaşık ihtiyaçları olan bir ölümlüye yakışmıyor.*

Bakışlarımı tekrar profesöre yöneltiyorum, ayak bileğimi sıcak bir şey sararken bedenim sarsılıyor. Birkaç öğrenci bana bakıyor ama ben boğazımı temizleyip dinliyormuş gibi yapıyorum, aşağıya baktığımda siyah bir gölgenin bileğimin etrafında döndüğünü, sürünerek sağ bacağımdan dizime doğru tırmandığını görüyorum. Dane tekrar kalçama vurduğunda sıkılaşıyor.

Gölgelerim istediğim her şeyi yapar. Öldürmelerini istersem, öldürürler. Korumalarını istersem, korurlar. Birini memnun etmelerini istersem, bunu da yapacaklarını söylediğimde inansanız iyi edersiniz.

Sanırım bu dördüncü görevin kurallarına aykırı. Ona cevap vermeyi nasıl başardığım hakkında hiçbir fikrim yok ama başarıyorum. Kütle, bir sonraki yemeğini yakalamaya ve boğmaya çalışan bir yılan gibi yukarı doğru dönerken ellerim masanın kenarını kavrıyor.

İç uyluğumda başka bir şey kayıyor ve aşağı baktığımda Dane'in eli sol uyluğumda, beni eteğimin altından tutuyor, parmakları sırılsıklam külotumdan bir nanometre uzakta.

Kalçalarımı sıkıyorum ve aramızda bir inilti titreşiyor. Gürültülü ama sadece bizim için. Sınıf çalışmaya odaklanırken Dane sandalyesinde kayıyor, kıpırdamıyor, kendini düzeltiyor. Bacaklarımın arasında kendi uyarılmamdan farklı bir karıncalanma hissi var.

Aramızdaki bağ her neyse, gittikçe güçleniyor. Aletinin sert olduğunu anlamak için aşağıya bakmama gerek yok. Muhtemelen iç çamaşırımın sırılsıklam olduğunu, içimin onun bir sonraki hamlesi için çaresizlikle zonkladığını bilmek için bana dokunmasına gerek yok.

Dalgın bir şekilde kendimi öne doğru itiyorum, parmakları bana doğru nazikçe kayarken dudağımı ısırıyorum. Tüm sinir uçlarım yanıyor, daha fazlası için çığlık atıyor. Parmaklarına karşı tekrar sürtünmeye çalışıyorum ama hafifçe amıma tokat atıyor ve bir iniltiyi bastırıyorum.

Okyanus kadar derin bir sesle bağırıyor. Bir inilti daha yutuyorum, hassas bölgeme tekrar dokunduğunda irkiliyorum. *Sana dokunmamı ne kadar istiyorsun?*

Elimi masanın altına atıp tırnaklarımı bileğine geçirerek, onu kavrayarak ve orada tutarak karşılık veriyorum. *Bana ne kadar dokunmak istiyorsun, Dane?*

Sikeyim.

Odanın arka tarafında olduğumuz için kimse ne yaptığımızı bilmiyor - ölümsüz yaratıklarla dolu bir sınıfta amımı Dane'in eline sürtmeye çalıştığımı kimse bilmiyor.

Bana dokunmana izin veriyorum.

Ama başparmağının klitorisime yaptığı sert baskıdan dolayı inlerken, profesör büyük kitabını yere çarpıyor ve herkese dersin bittiğini söylüyor.

Zihinsel ve fiziksel olarak birbirimizden kopuyoruz, bağlantıyı geçici olarak kesiyoruz ve o çantasını toplarken ben her nefesimi düzenlemeye çalışıyorum. "Antrenmanda görüşürüz, ölümlü."

21

Dane Dalton'ın parmakları neredeyse içimdeydi.

Dans antrenmanına yürüyecek özgüveni kendimde , ikizlere yirmi dakika içinde avluda buluşalım diyorum ve hızla yurt odama koşuyorum. Sıkışma şiddetlenirken elimi göğsüme götürüyorum, başımdaki zonklama düz görmemi neredeyse imkânsız hale getiriyor.

Bir şekilde yapıyorum.

Kapıyı çarparak kapatıyorum, sırtımı dayıyorum ve nefes alıyorum. İçeri. Dışarı. Al. Dışarı.

Uyluklarım birbirine kenetlenmiş, aralarındaki gerilimi azaltmaya çalışıyorum ama bu sadece beynimin alev alev yanmasının yarattığı hayal kırıklığını artırıyor. Pileli eteğimi ölümüne kavradığım için parmak eklemlerim bembeyaz kesiliyor, gözlerim kapalı, onun üzerimdeki görüntüleri zihnimde çılgına dönüyor.

Yaşamadığım bir hayatın anıları gibi geliyorlar. Beni tamamen bunaltıyorlar.

Son derece büyük ve altın rengi yemek masasında karşımda oturan beyaz saçlı genç bir çocuk.

Ailesiyle birlikte şatomuzdan ayrılırken bana göz kırpması.

Yanağıma kondurduğu bir öpücükle her yerim kızardı.

Ben genç çocuğa gülümsüyordum, ikimiz de gençtik. Onun sinirlerine rağmen benimle konuşacak özgüveni toplaması. Avuçlarımı gözlerime bastırıp durmaları için yalvarıyorum, zihnimde bilinmeyen sahneler hızla beliriyor. *Bir ağaç salıncağına binmeme yardım ederken yumuşak, dövmeli elinin benimkini tutması; düşüp onu da kendimle birlikte aşağı sürüklediğimde kıkırdamam.*

Ateş bizi sararken elime kazınan desen onunkine aktarılıyor.

Bir keder dalgası beni vururken sırtım kapıdan aşağı kayıyor. İnkâr edilemez bir kayıp, kalbimi hızlandıran açıklanamaz bir umutsuzluk. Ölüm. Yangın. Daha fazla ölüm. Çığlıklar kulaklarımı dolduruyor ve kendi sesimi ne kadar yükseltirsem yükseltsem de daha da yükseliyor.

Nefes al.

Nefes al, Seraphine.

Kazanmasına izin verme, aşkım. Savaş. Savaşmalısın.

Benimle kal.

Lütfen benimle kal.

Zihnimde büyük bir kitle beliriyor, bilinmeyen bir varlıkla kılıçlarla ve muazzam bir güçle kulakları sağır eden bir zafer kükremesiyle savaşıyor ve sonra her şey sessizleşiyor.

Ve ben odamdayım.

Kafam karışmış bir halde nefes alıp vermeye devam ediyorum ve neden boş yere paniklediğimi merak ediyorum. Başım, gözlerim ve kulaklarım ağrıyor ama nedenini bilmiyorum. Ya da neden yerde oturup sırtımı kapıya dayadığımı ve zihnimin boş olduğunu.

Az önce ne oldu? Bayıldım mı?

Çatık kaşlarla ayağa kalkıp saçımı düzeltiyorum, eteğimi ve gömleğimi düzeltiyorum, hala Dane'le neredeyse başıma gelenlerin etkisindeyim. Neden yerde olduğumu bilmek isterken her yerde onu düşündüğüm duygusu ne kadar kaybolmuş olduğuma hükmediyor.

Öğrencilerle dolu bir sınıfta bana dokunmaya çok yaklaşmıştı. Ve ben ona izin verecektim. Külotumu kenara çekmesini ve iki parmağını sokmasını istiyordum.

Bunu çok istiyordum ve o da bunu biliyordu. Kalçalarımdaki ıslaklığı, titreşen içimdeki sızıyı hissedebiliyordu. Uyarılmışlığımın, muhtaçlığımın, gölge prensin beni ölümsüz yaratıklarla çevriliyken orgazma ulaştırma arzumun kokusunu almış olmalıydı. Duvarlarımı kaplayan siyah siluetlere bakıyorum. Sakinler, toparlanmışlar ve yatak odamı boydan boya adımlamaya başladığımda beni izliyorlar

ellerim saçlarımda.

Antrenmana gidersem, Dane'in benimle alay edeceğine ya da daha kötüsü, o baştan çıkarıcı cinsel çekimi hissetmeye başlayacağıma şüphe yok. Bu boğucu. Kafa karıştırıcı. Ama en önemlisi, itiraf etmeliyim ki, heyecan verici. Ondan nefret etsem de bu görevlere devam etme düşüncesi içimi ısıtıyor, beni o yere doğru yürütüyor.

Dane'i en yakın süpürge dolabına sürükleyip dizlerinin üzerine çökmesini ve beni ağzıyla becermesini isteyecektim.

Kapının üç kez çalınması beni yatağıma uzanıp bu açlıktan kurtulmayı düşünmekten alıkoyuyor. Durup kapıya bakıyorum. "Kim o?"

Kimse konuşmuyor. Eğer o salak olsaydı, sihrini kullanarak içeri girer, muhtemelen beni duvara yapıştırır ve bana küfür ve hakaretler savururdu. Sanırım bunu gerçekten isteyebilirim.

Tanrım, bu adadan gitmem gerek.

Makyaj çantamı karıştırıp mendil ve yeni ruj ararken sinirlenerek "Git başımdan," diyorum.

Yedek bir külot alıp hemen üstümü değiştiriyorum.

Kapı tekrar çalıyor ve ben oflayıp banyo kapımı kapatıyorum ve ana kapımı açıyorum. "Ne?"

Hiçbir şeye bakmıyorum.

Orada kimse yok. Koridor temiz ve etrafta hiç öğrenci yok. "Eğer görünmez olma gücünü kazandıysan ve benimle uğraşıyorsan, seni tokatlarım Dane."

Hiçbir şey.

Kapımı kapatıp kilitledikten sonra ikizlerle buluşmak üzere avluya yöneliyorum.

Onları bulduğumda çeşmenin kenarında oturmuş oje hakkında tartışıyorlardı. Aralarına oturuyorum, eğilip telefonumu bulmak için çantamı karıştırıyorum.

Buralarda bir yerde olduğunu biliyorum.

"Oh," diye Poppy. "Sera, ." Durdum ve doğruldum.

"Ne?"

"Dövmen... daha büyük."

Boynumun arkasındaki mürekkebe dokunuyorum ama kabarık deri aynı hissi veriyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Sadece bir anlığına gördüm. Gömleğinizi arkadan aşağı çekin ki düzgün bir şekilde görebilelim."

Dediğini yapıyorum ve ikizler dövmeyi inceliyor. "Şimdi bir tane daha var. hemen altında. Bağlantılı... Bu yazı mı? Ne yazıyor?

ne diyorsun?" Mel kız kardeşine soruyor, o da bir el hareketiyle cevap veriyor olmalı çünkü yanıt . "Evet, ben de öyle düşünüyorum."

Ardından gelen uzun sessizlikte kalbim küt küt atıyor. "Alo? Ne var ne yok?"

Ayakta durup onlara bakıyorum. Poppy dudağını çiğniyor. "Sanki omurgandan aşağıya doğru bir semboller zinciri başlatıyor."

Çılgına dönmem gerekirdi ama ben sadece sinirlenerek kollarımı kavuşturuyorum. Hayatımın nasıl gittiğini düşünürsek, bu çok küçük bir şey. Sadece Dane'le yaptığım işlerden kaynaklandığına eminim. "Diğeri ne?"

İkisi de bir ağızdan, "Bu bir diyarın sembolü" diyor.

"Hangisinin?"

Mel, Poppy'ye bir bakış atıyor; Poppy omuz silkiyor ve bana hüzünle gülümsüyor. "Ölümlüler Diyarı."

İkizlere bakarken kaşlarım çatıldı.

Tepedeki gürültü bize antrenmana gitmemiz gerektiğini hatırlatıyor, böylece sohbet sona eriyor. Yürürken parmaklarımla mürekkebin izini sürüyorum ama Mel elimi tokatlayarak uzaklaştırıyor. "Hayır, belli etme. Bu işaretlerin olması iyiye işaret değil. Sen bir insansın. İnsan gibi davran, Sera."

Bu çok rahatlatıcı.

"Endişeleniyorsun," diyor Mel bana, bariz olanı işaret ederek. "Sana neler olduğunu öğreneceğiz, tamam mı? Şu korkunç dersi aradan çıkaralım ve siz insanların yaptığı kızca şeylerle dolu bir gece geçirelim."

Poppy bana sırıttı. "Tırnaklarını boyayacağım ve saçlarını öreceğim."

Büyük çift kapıdan geçip balo salonuna girerken "Kulağa harika geliyor," diye mırıldandım.

Üçümüz de yürümeyi bırakıp etrafımıza bakıyoruz. Salon geniş, yüksek tavanlı, siyah ve beyaz güllerle aşırı derecede süslenmiş, binlerce mumla aydınlatılmış ve odanın ortası her şeyden tamamen arındırılmış - dans alanımız. Gotik, karanlık ama bir o kadar da güzel.

Bir yerden hafif bir müzik çalıyor ve kült çalışmaları profesörü ile Dane'in annesi dans ediyor, başka bir sınıfa balo sırasında herkesin yapması bir rutini gösteriyorlar.

Toplanma sınıfımıza doğru ilerlerken her açıdan gözlerin üzerimizde olduğunu hissedebiliyorum. Orsen, gözlerini deviren Mel'e göz kırpıyor ve Poppy Brandt'e gülümsüyor, o da ona karşılık veriyor. Dane kaşlarını çatmış ayakkabılarına bakıyor, muhtemelen üzerlerine basıp parlaklıklarını bozacağımı düşünüyor.

İkizlerle tanıştığım anda ne kadar farklı olduklarını fark etmemiş olsaydım, bu odaya bakışları bana tam olarak bunu anlatırdı. Poppy'nin gözleri parlıyor, daireler çizip heyecanla el çırparken gülümsemesi büyüyor. Mel yüzünü buruşturarak kız kardeşine bakıyor, dekorasyona ve müziğe hoşnutsuzlukla bakıyor.

Belki de tavandan sarkan prangalı, kesilmiş, canlı canlı derisi yüzülmüş ve kanı duvara bulaşmış cesetlere bir de zincirli ve çıplak Orsen eklenseydi Poppy kadar heyecanlanırdı. Mel'den korkmalıyım. O şeytan. Hatta şeytani görünüyor. Ama nedense biz iyi arkadaşız.

Beni gözünü bile kırpmadan öldürebilecek olmasına rağmen ona güveniyorum.

"Bu gece benim odama geliyorsun," diyor Orsen, Mel'i belinden tutup kendine çekerek.

Boğazını tutup onu geri itiyor. "Hayır, teşekkürler."

Ama birbirlerine bakış açılarına , gece yarısına kadar onun yatağında olacağına şüphe yok. Umarım sevişirken çekilmiş çıplak ya da video görüntüleri elime geçmez.

Onu emerken ne kadar büyüdüğünü bana göstermek istediğini söyledi ama ben nazikçe reddettim. Aslında onu engelleyebilirim ve ona söylemem.

Dane -sırtı bana dönük- uzun sarı saçlı bir öğrenciyle konuşuyor. Kızın ondan etkilendiğini biliyorum, kırmızı gözleri lateks kıyafetine uyuyor. Dane ne söylerse söylesin kıkırdıyor ve ben onun bedenini parçalara ayrılmış, kanı çekilmiş ve ateşe verilmiş olarak hayal ediyorum.

Belki de gözlerini oyup içine sokarım-

Sakin ol.

Dişlerimi sıkıyorum. *Sakinim.*

Dane dönüyor, kızı başından savıyor ve bana daha önce görmediğim tuhaf bir bakış atıyor, sanki endişeliymiş gibi. Sanki buraya gelip iyi olup olmadığımı sormak istiyormuş gibi. Bunu bir şekilde hissedebiliyorum. Endişesini hissedebiliyorum - buraya gelip beni herkesten uzaklaştırmak istiyor. Bu oldukça da güçlü bir ihtiyaç. Başımı ona doğru eğiyorum ama onun yerine arkadaşına dönüyor.

Orsen onunla konuşurken Dane'in elleri yumruk oluyor.

İkizler yüzüncü kez elbiselerini tartışırken bana tekrar baktığını hissedebiliyorum. Oturduğumuz banka doğru yürürken gözleri üzerimde kalıyor. Botlarımın bağcıklarını düzeltmek için eğildiğimde, yakıcı bakışları beni takip ediyor.

Bana bakmayı kes, sürüngen.

Sadece bakıyordum, ölümlü. Ve benimle böyle konuşmayı kes.

Ağzımın kenarı kıvrılıyor ama elimle silip saçımı düzeltir gibi yapıyorum. Büyüyen dövmelerimi gizlemek için saçlarımı kısaltmaya özen gösteriyorum. Omurgamın tepesinde bir kaşıntı var ve bunun derime daha fazla gömülen mürekkep olduğunu biliyorum.

İçimden bir parça eğlence akıyor ve bunu ona gönderiyorum.

Yoksa ne olur, Dane? Beni herkesin önünde cezalandıracak mısın?

Yutkunuyor - yutkunduğunu uzaktan duyabiliyorum. Koltuğunda kayarken kaslarının gerilmesi. Dilinin alt dudağında yumuşak, ıslak kayışı.

Müdire bir kez alkışlayarak dikkatimizi çekiyor. "Pekâlâ, sınıf! Balo için size bir eş tahsis ettik ve birkaç kuraldan bahsetmek istiyorum. Dans sırasında şiddete ya da herhangi bir cinsel temasa müsamaha göstermeyeceğim. Buraya gelin, partnerinizle rutininizi yapın, onlara bir öpücükle teşekkür edin ve sonra pistten inin."

Onu tekrar öpmem mi gerekiyor?

Dane'in annesi kollarını kavuşturur. "Dans et, öpüş, sonra git. Bu kimse için sorun olur mu?"

Kimse cevap vermeyince başını sallar. "Hepimiz toplanalım."

Bize tüm rutini gösteriyor ve nedense, o adımları atmadan önce tam olarak hangi adımları atacağını biliyorum. Bu kafa karışıklığı beni şaşkına çeviriyor, o kadar ki enseme dokunuyorum, ensemdeki sıcaklığı ve sembolleri hissediyorum.

Belki biri bana şaka yapıyordur. Ya da belki de biri beni ölümlüleri dövmelerle kaplayan bir büyüyle lanetlemiştir, onların altında olduğumu göstermek için - nerede olmam gerektiğinin bir işareti olarak Ölümlüler Diyarı'nın sembolüyle damgalanmıştır.

Valin balo salonuna her zamanki üç parçalı takım elbisesiyle girer. Beyaz gömleği vücudunu sarıyor, kolları kıvrılmış ve üstteki üç düğmesi açık. Pantolonunun askıları iki yandan sarkıyor ve saçları dağınık.

Dane boğazını temizliyor ve dirseklerini dizlerine dayıyor.

"Şimdiden kaçırdım mı?" Valin'in derin sesi soruyor.

"Tabii ki hayır. Rutini öğrenmek mi istiyorsun?"

Başını sallıyor, gözleri benimkileri buluyor ve Dane'e doğru yürüyüp yanına oturmadan önce bir süre bende kalıyor.

Müdire onları izledikten sonra ilk çifte katın ortasına gitmelerini söyler.

22

İkizler yatıp kalkarken Poppy ağlıyor, Mel onu teselli ediyor ve Orsen Mel'in ayak parmaklarına bastığı için özür diliyor. Bu
Sıra bana geldi ve Dane diğer ortaklar gibi elini uzatmadı, elleri cebinde odanın ortasına doğru yürüdü.

Ona katıldığımda ya da yanıma geçip beni kendine çektiğinde bana bakmıyor. Dokunuş yakıyor, ama elim onun boştaki elinin içine girdiğinde, içimde alev alev yanan bir cehennem patlıyor. Ateş ve elektrik ve onun içinde erimek için yasak bir dürtü.

Çekirdeğim nabız gibi atıyor, klitorisim külotumun malzemesine karşı zonkluyor.

Konsantre.

Deniyorum, kabul ediyorum.

Akademi işleri ölümlülerin yaptığı gibi yapmaya çalışıyor ve dans için kullanılacak bazı şarkılar buldu. Ama ben ve Dane için, müdire diğerlerinin dans ettiği şarkıyı çalmıyor.

Şarkının piyano yorumu başlar, hafif melodi balo salonunu doldurur.

"Dane'i takip edin," diyor annesi. "Bu sizin tipik yavaş dansınız değil Bayan Winters. Ben müsaadenizi isteyeceğim. Oğlumun bir insanla öpüşmesine tanıklık edecek kadar midem olduğunu sanmıyorum."

Eşlerimizi değiştirmemize izin vermeyenin kendisi olduğunu hatırlatacak bir karşılık veremeden Dane beni döndürüyor, böylece sırtım annesinin çıktığı kapıya dönük oluyor.

Önceki partnerler dans ederken öğrenciler sohbet etmişti ama şimdi herkes sessiz ve hareketsiz. Bizi izliyorlar, bakışları dans pistinde bizi takip ederken hiç ses çıkarmıyorlar. Ayaklarım Dane'inkilerin aynısını yapıyor ve beni her döndürdüğünde ve her kreşendo sırasında belimi tekrar kavradığında, gözlerini benden başka her yerde tutuyor.

Neden bana bakmıyor?

Beni aniden eğiyor, saçlarım yere değiyor ve gözlerimiz fırtınalı bir denizin ortasındaki gök gürültüsü gibi birbirine çarpıyor, aramızdaki tanıma ve pişmanlık dalgaları etrafımızdaki herkesi yok ediyor. Beni bu pozisyonda tutuyor, eli kalçamda, kavrıyor, sıkıyor, yutkunurken boğazı hareket ediyor.

Birdenbire yine bunaldığımı hissettim. Daha önce de böyle hissetmiştim, kendi düşüncelerimde boğuluyormuşum gibi, ama şimdi bu beni sele boğan bir duygu. Tam olarak tanımlayamadığım bir duygu.

Beni göğsüne ancak gelen boyuma kadar çekiyor ve elimi sağa doğru tutuyor, adımlarını takip ederken diğer eli yine belimde. Yaklaşık 1.80 boyunda olduğu için ama omzuna tutunduğum için bir şekilde bırakmıyorum.

"Lütfen dikkatini ver. Ayakların doğru hareket etmiyor," diyor sessizce, beni döndürüyor ve sonra ona geri dönüyor ve göğsüne çarpıyorum. "Bakire olmadığını söylemiştin."

Konuşmasının bu kadar ani olması beni şaşkına çeviriyor. "Neden bekaretimden bahsediyorsun?"

Yutkunuyor ve bir sinir dalgası bana çarpıyor. "Bana ne olduğunu anlat."

Gülüyorum ama bana ters ters bakıyor, ben de soruyorum: "Ne, ilk seferde mi?

Neden?" Hareket etmeyi bıraktı ve ayağına takıldım. "Başka zamanlar da oldu

mu?" Bu adam inanılmaz. "Açıkçası, Dane. Ben bundan bahsetmiyorum,
Tamam mı? Dikkatini

ver." "Kim?"

"Sana söylemiyorum," diye cevap veriyorum, ona benim ve Grayson'ın çıkar ilişkisi olan arkadaşlarımızdan bahsetmeyi reddediyorum. Bana her zaman yaptığı gibi fahişe diyecek ve ben de onun ruh hali değişimlerinden rahatsız olamam. "Poppy adımları kaçırmaya devam edersek bize büyü yapacakmış gibi görünüyor. Bu dans konusunda çok ciddi."

"Valin?"

İç çekiyorum ve başımı geriye atıyorum. "Kapa ."

"Evet ya da hayır. Valin'i becerdin mi?"

"Onunla anlaşman nedir?" Sessiz kalınca kaşlarımı kaldırdım. "Kız arkadaşını falan mı çaldı?"

"Bir şey çaldı," diyor. "Ondan uzak dur." "Bana ne yapacağımı söyleme."

Kült çalışmaları profesörü ders veriyor. "Hareket etmeyi bıraktınız!" İkimiz de ofladık ve Dane bizi tekrar rutinin içine çekti.

Nedense rutini biliyorum. Ondan önce ben hareket ediyorum ve onun da beni takip etmesi gerekiyor. Bacağımı onun yanına doğru kaydırıyorum ve kendimi başka bir dalışa atıyorum.

Elleri sırtımın alt kısmında sıcacık, beni yerimde tutuyor. Beni kalçalarımdan tutup havaya kaldırırken parmaklarımı saçlarımda gezdirerek onu bırakıyorum, göbeğim ağzıyla aynı hizada. Bana bakıyor, gözleri dans ediyor, parlıyor, ben vücudundan ayaklarıma doğru kayarken gümüş rengi bir titreşim batıyor.

Tüm zaman boyunca beni izliyor ve istemeden ya da yapabileceğimi bilmeden zihnine dalıyorum ve orada bulduğum yalnızlık ve keder dalgası beni neredeyse boğuyor. Beni zihninde tutarken, hapsederken nefesim kesiliyor ve sevdiğim herkesin yüzleriyle dolu, hızla akan bir kan nehri görüyorum.

Beni zihninden salıveriyor ve ben daha uzaklaşamadan ya da tepki veremeden şarkı bitiyor ve Dane beni son bir kez daha dalıp çıkarıyor. Ağzı benimkinin üzerine düşüyor ve ben de onu öpmek için ellerimi saçlarının arasına sokuyorum. Bunu ne tür bir öpücükle bitirmemiz gerektiğinden emin değilim ama Dane'in parmakları kalçama dolanıyor, o üstüme yerleşirken sırtım yere kayıyor.

Dudaklarımız birlikte ayrılırken, dillerimiz birlikte hareket ederken, tüm öğrencileri görmezden gelip devam ederken birbirimizin günahlarını tadarken bedenlerimiz bir oluyor. Eli bacağımda biraz daha yükseliyor, diğer eli tüm ağırlığını üzerimden almak için yere bastırırken boğazıma bir dokunuşun gölgesi düşüyor.

Dişlerimi alt dudağına batırıyorum ve hırlıyor, odadaki herkesi öldürmek istememe neden olan alçak bir hırıltı, böylece ona sahip olabilirim.

Öpüşmeyi derinleştirmek için başını eğiyor, beni bir izleyici kitlesiyle yutuyor. Ellerimizden birini birbirine bağlıyor ve avuç içim acıyor. Bunu görmezden geliyorum, etrafımızdaki insanları görmezden geliyorum, ayak bileğimi bacağının arkasına bağlarken ve dilimi onunkine doğru kaydırırken kendi düşüncelerimin bana tutmamı söylemesini görmezden geliyorum.

"Kimse bizi göremez," diyor ağzıma karşı. "Hâlâ dans ettiğimizi sanıyorlar, ölümlüler."

Geri çekilip etrafıma bakıyorum; siyah bir kubbe var, görüntümüz ondan yansıyor, Dane beni etrafında döndürüyor ve ben de onun peşinden gidiyorum.

Bir şey boğazıma dolanıyor ve beni yere yapıştırıyor. Dane doğrulup bana baktı. "Seni burada öldürebilirim ve kimsenin haberi olmaz."

"Beni öldürecek misin?"

Karanlıklar Prensi boynunu yana doğru kırıyor, gözleri gümüş renginde yanıyor. "Kararsızım."

Nedense gülümsedim. "Utanç. Bu-"

Dane gölge elleriyle kalçalarımı zorla açıp gezinirken onları yere sabitleyince sözlerimi yarıda kesiyorum. "Kapa çeneni. Seni öldürmeli miyim yoksa..." Orta parmağını iç uyluğumda gezdiriyor ve içim zonkluyor. "Eğer tüm görevleri hemen şimdi bitirirsem."

"İkisi de kulağa korkunç geliyor."

Bana sırıtıyor. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Öyle olduğunu biliyorum."

Alt dudağını dişlerinin arasında sürükleyerek eteğimin kemerini tutuyor ve amımı örten tek engel külotum olana kadar yukarı çekiyor.

"Islanmışsın. Kokun o kadar güçlü ki neredeyse tadını alabiliyorum. Seni parmaklarımla becerme fikri kulağa korkunç geldiği için mi?"

Yutkunuyorum, parmağını külotumun dikişinde gezdirirken dudaklarım aralanıyor, benimle alay ediyor, parmak ucunda ıslaklığı topluyor ve parmağıyla başparmağı arasında ovuşturuyor.

"küçük bir yalancısın, değil mi ölümlü? Herkes beni ne kadar çaresizce istediğini görsün diye büyüyü bırakmamı mı istiyorsun? Bunu yapmamı istiyor musun?" Parmağının ucuyla malzemeyi tam girişime doğru iterken sırtım kavisleniyor. "Ve izleyebilsinler mi?"

İki parmağını göbeğime doğru kaydırarak klitorisimi parmaklarının arasına sıkıştırıyor ve amımı sıkıca kavrıyor.

"Benim için çok ıslaksın insan," diyor inleyerek, göbeğime sürtünürken beni okşuyor, ben inlerken gözleri parlıyor. "O kadar çok nefret ediyorsun ki, yine de devam etmemi istiyorsun, değil mi?"

Başımı sallıyorum ve görünmez sarmaşık boğazımı sıkarak beni siyah kubbenin tavanına bakmaya zorluyor ve ne yaptığını görmemi engelliyor.

"Kelimeler."

"Evet," diye nefes alıyorum, elini çekerken gerginliği azaltmak için kalçalarımı birbirine çarpmaya çalışıyorum. Klitorisim dokunulmak, öpülmek, yalanmak ve uyarılmak için zonkluyor.

Dane üstümde belirip dirseğini başımın yanına dayadığında kalbim heyecanla ve çok daha korkunç bir şeyle çarpıyor, gölge eller hala kalçalarımı onun için açık tutuyor.

İç çamaşırımı kenara kaydırırken bakışları üzerimde kalıyor, sonra bir parmağını içime sokarken sırıtıyor ve tüm bedenimi geriyor. Yüzüğü sıcaklığıma karşı soğuk, dudağını tekrar emerken zar zor başa çıkabildiğim bir baskı. Parmağını boğumun içine doğru hafifçe sokuyor, başparmağını klitorisime bastırıyor ve daireler çiziyor. İnlememeye çalışıyorum ama sesin boğazımdan çıkmasına engel olamıyorum.

Daha önce de ama hiç hissetmemiştim. Sihirli bir şey mi, yoksa güçleri karıncalanma hissini daha mı yoğun hale getiriyor emin değilim, ama ikinci parmağını içeri iterken ayak parmaklarım kıvrılıyor, ellerim yukarı fırlıyor ve gömleğini yumrukluyor.

Ellerine sürtünmek istiyorum ama gölge ellerin beni tutuşu tamamen hareketsiz kalmamı sağlıyor.

Dane beni parmaklarıyla sikerken kalçalarımı okşuyorlar, beni izliyorlar, girip çıkarken göz temasını kesmiyorlar, başparmağı klitorisime daha sert bastırıyor ve sırtımı balo salonunun zeminine doğru eğiyor.

Nefesim kesiliyor ve başka bir zevk dalgası içime çarptığında gözlerimi kapatıyorum. Çenemi yakaladığında uçurumun kenarından dönüyorum.

"Bana bak," diye homurdanıyor, gölge eller beni daha da açıyor. "Bana bak amına koyayım."

Bunu yapıyorum ve gözlerindeki açlığı görür görmez, omuriliğimin tabanından başlayan bir sıcaklık hızla boynumdaki dövmelere doğru yayılıyor. Karıncalanıyorlar, benzer dalgalar vücudumda sekiyor, boğuk bir inilti çıkarırken sinirlerim yanıyor.

İçime girerken güçlü omzu görüş alanımda yükselip alçalıyor. Hissettiğim zevk her neyse, köprüde titreşiyor.

Ve onun sertleştiğini, dış uyluğuma doğru şiştiğini, kendi zevkinin taşaklarında sıkılaştığını hissedebiliyorum.

Çenesi geriliyor, zevkim kör edici boyutlara ulaşırken duvarlarım parmaklarına yapışıyor.

O daha derine inerken, uyarılmışlığım kalçalarımı ıslatırken ve altımdaki zeminde su birikintileri oluştururken göz temasını kesmiyoruz. Gölge ellerin başparmakları amımın kenarlarına sürtünerek beni daha da ayırıyor ve Dane bir parmak daha ekleyerek beni dönüşü olmayan bir dünyaya gönderiyor.

Görüşüm bulanıklaşıyor ve duvarlarım parmaklarının üzerinde tekrar tekrar kenetlenirken kaslarım kasılıyor. Onun altında titriyorum, orgazm içimde dalgalanırken

Dane parmaklarını içimde kıvırıyor ve beni daha sert, daha hızlı, daha derin sikiyor, çözülmemi izlerken dudaklarını yalıyor.

Etrafımızdaki hiç kimse çığlık attığımı bilmiyor. Ağzımın açık kaldığını, orgazmım doruk noktasına ulaştığında çaresizlikle onun kıyafetlerini kavradığımı ve gözlerimin önündeki beyaz ışıkların yavaşladığını.

Bir an için üstümdeki adamı tanıdım. *Gerçekten* tanıdım. Bir gece seviştikten sonra korsemi bağlayan ve babam bizi yakalamadan önce odadan kaçan adam.

Elime bir öpücük.

Göğsüne bir bıçak saplandığında annesinin kulakları sağır eden çığlığı.

Nefesim kesildi ve şaşkınlıkla ona baktım. "Dane?"

Yanağımdan bir damla gözyaşı süzülüyor ve Dane'in farkına varıyorum. Bir kez başını salladı, parmaklarını göbeğimden çekip gözyaşlarımı sildi. "Eğer hazırsan kal. Benimle kal."

Dudaklarım söylemem gereken kelimelerle ayrılıyor. Dilimin ucundalar ama başım döndüğü için gözlerim başımın arkasına kayıyor.

Karanlık bir örtü gibi üzerime çöküyor, tanımadığım bir ses kulağıma fısıldıyor. Bana bırakmamı söylüyor.

Zihnimdeki bir patlama yüzümü buruşturmama neden oluyor ve yanağımı yumuşak bir şekilde tutarak bir gözyaşını daha siliyor. "Seraphine, odaklan."

"Yapamam." Boynumdaki sarmaşık ve kalçalarımdaki gölge eller kayboluyor ve kollarımı ona sarıp canımı kurtarmak için tutunarak doğruluyorum. "Yapamam, Dane. Yapamam."

Ona söyleyecek çok şeyim var ama tüm düşünceler kaybolmaya başladığında, ağlamamı, göğsüne doğru hıçkırıklarımı, kayıp, suçluluk ve öfkenin yoğun varlığını zapt etmekte zorlanıyorum.

Sonra her şey sessizleşiyor ve bedenim onun elinde dümdüz oluyor.

Dane beni kucağına alıyor ve ben kaşlarımı çatarak geri çekiliyorum, neden bu kadar üzgün olduğumu ya da onun neden bu kadar endişeli göründüğünü bilmiyorum. Yanağımı bırakıyor ve yüz ifadesi düşüyor.

" oluyor?" Kafam karışmış bir şekilde ağzımdan kaçırdım.

Gözleri kararıyor, çenesi sıkılıyor. "Merhaba, ölümlü."

Ama bir saniye önce üzerimdeydi, bir saniye sonra benden kurtuldu ve kenara fırladı.

Doğrulup eteğimi aşağı çekiyorum, göğsüm inip kalkıyor, dudaklarım şişiyor ve Valin'i Dane'in üstünde görüyorum. Suratına iki yumruk attı ve

Dane güldü ve ona kafa attı. Ona tekrar vurmasını söyler ve Valin vurur. Orsen onu sürükleyerek götürür, Dane burnundaki kanı siler.

Valin önce tiksintiyle bana, sonra da ağzı açık kalan öğrencilere bakıp gömleğini düzeltti ve dışarı çıktı.

Ben tekrar otururken Mel gözlerimin altındaki maskarayı düzeltiyor. "Onları dövüşürken görmek ne kadar ateşli olsa da, detayları bilmem gerekecek. Valin neden kızgın?"

Başımı sallıyorum, orgazmın artçı etkileri beni sessiz konuşmaya itiyor. "Hiçbir fikrim yok."

"Dane neden ikinizi de saklıyordu?" Poppy soruyor. "Çok garipti. Sanki hepimiz sahte olduğunu biliyorduk ama sizi göremiyorduk."

Mel başını sallar. "Sen iyi misin?"

Başımı sallıyorum. "Sanırım iyiyim."

Dane dudağındaki siyah kanı yalar ve yarılan deri kendi kendine iyileşir. Orsen Valin'i öldürmeyi teklif eder ama Valin arkadaşına çenesini kapamasını ve profesörle kendisinin başa çıkabileceğini söyler.

Bakışları düştüğünde yıkıcı bir şekilde rahatsız edici oluyor. Dördüncü görevin sadece yarısının tamamlandığına dair sessiz bir hatırlatma. Gümüş rengi olmadıklarında bile Dane'in gözlerine bakmak büyüleyicidir, dişleri ve dili üzerimde geziniyormuş gibi hissetmeme neden olur.

Ders bitiyor ve yatakhaneme giden yolu yarılamıştım ki bir şey etrafımı sarıyor, karanlık ormanda maddeleşirken tüm vücudum içten içe çekiştiriyor. Bir ağaca sırtımı dayayıp düştüğümde nefesim kesiliyor, hiçbir şey göremiyorum.

Ay ağaçların üzerinde parlıyor ama önümde ne olduğunu görebileceğim kadar yakın değil. Çalıların arasında bir şey kıpırdıyor; kırılan dalların arasında ayak sesleri.

Avuç içim kaşınıyor ve aşağı baktığımda siyah dallar parmaklarımı sararak bileğime kadar tırmanıyor. Yanıyor ve boynumdaki dövmeler de yanıyor.

Tekrar yukarı baktığımda Valin oradaydı. Elleri cebinde, öne doğru bir adım atıyor.

Arkamdaki ağaca doğru bastırıyorum. "Ne yapıyorsun?"

"Beni tanıdın mı? Hiç mi? Bana baktığında hiçbir şey hissetmiyor musun?"

Daha fazla geri çekilmeye çalışıp başarısız olduğumda omurgam ağaca çarpıyor.

Çığlık atmaya çalışıyorum ama Valin ışınlanarak yaklaşıyor ve avucunu ağzıma kapatıyor. "Seninle küçük bir konuşma yapacağız ve hiçbir şey hatırlamayacaksın. Eğer hatırlarsan ve bu gece ne yapacağımızı Dane'e söylersen, seni öldürürüm."

Ve sonra her şey boşa gider.

23

Aldığım her nefeste güçlü, dayanılmaz bir varlık bedenimin etrafında dönüyor, sanki ciğerlerime giden hava karanlığı besliyormuş gibi. Her bir uzvum Stygian gücü tarafından dolanmış durumda, herhangi bir insanı delirtebilecek bir açlık.

daha fazlası için bir bağımlılık.

Bileklerim ve ayak bileklerim altımdaki kutsal taş levhaya bağlanırken bedenim yoğunluğa karşı kıvranıyor. Üstümdeki boşluk kör edici ışıkla dolu dev bir göz gibi açılırken, en içteki benliğim tehlikeye, potansiyel ölüm cezasına gülüyor.

Çığlık , izin vermiyor. Ama büyük bir parçam bunu istemiyor. Parçalanmış ruhumu daha fazla aramak, onu içten dışa doğru yutmak için enerji istiyor. Dönen girdabın kademeli birikimi, ustam gibi beni çağırıyor, tüm sıkı çalışmam için beni övüyor.

Canavarla aramdaki perde kalktı ve nefes nefese kaldım.

Etrafımda gök gürlüyor, vücudumun üzerinde çakan şimşekler etrafımı görmeme yardımcı olmuyor.

İçimdeki canavar bir kez daha özgür kalmak için savaşırken girdabın boyutu büyüyor. Ama ben serbest kalmasını değil, yok olmasını istiyorum. Onu benden ve sevdiklerimden uzak bir öbür dünyaya itmek istiyorum.

Siyah güç dalları damarlarımda yanıyor, kollarımdan ve bacaklarımdan yukarı tırmanıyor. Güç bana kendimi bırakmamı, gücün beni ele geçirmesine izin vermemi fısıldıyor.

Canavarın duyması için yüksek sesle söylemeye cesaret edemeyerek sessizce merhamet dilerken vücudumun her yerindeki yaralardan kan sızıyor. Zihnim kayıyor ve maske

yüzüme bir sırıtma yerleşirken bir kez daha düşüyor.

"Ona ölüm. Herkese ölüm." Bunu bir mantra, bir cadı büyüsü, bir lanet gibi söylüyorum. "Ona ölüm. Herkese ölüm."

Bu zavallı aptallara boyun eğmeyeceğim. Onları bir saniye bile düşünmeden öldüreceğim.

Bir özrü ya da merhametli olmamı hak etmiyorlar. Başlarına gelecek her şeyi hak ediyorlar. Lanetlenip mahvolmayı hak ediyorlar. Dünyalarının çöküşünü.

Hayır, yok.

Ölmelerini istemiyorum.

"Gözleri siyah," diyor solumdan bir ses. "Şimdi yap."

Bıçak bağırsaklarımı kesiyor ve dişlerimi sıkarak acıyı karşılıyorum. İstemeden gülüyorum ama sesim olması gerektiği gibi çıkmıyor. Boğazımdan gelen ses yüksek bir gümbürtü, bıçak daha derinleri keserken mağaranın etrafında rahatsız edici bir yankı.

Attığım güçle mağara duvarları çatlıyor ama bıçağı kullanan kişi değişmiyor. Onu daha derine itiyor ve gök gürültüsü daha yüksek, daha yakın ve daha muhtaç hale geliyor.

Zihnimde bir şangırtı kopuyor ve sallanıp durduğum uçurumdan düşüyorum. Saniyeler, dakikalar, saatler, hatta belki de yıllar boyunca düşüyorum. Daha fazlası için haykırıyorum. İçimdeki ve diyarlarımdaki acıyı sona erdirmek için.

Daha fazla.

Daha
fazlasını
istiyorum.
Daha
fazlasına
ihtiyacım
var. Daha
derine.

Daha ölümcül.

Ölümü istiyorum. Ona ihtiyacım var. Daha da kötüleşmeden, içimde kontrol edemediğim yerlere yayılmadan önce beni öldürmelerini istiyorum. Tanrıların Kılıcı lanetli kalbime girip ruhumu yok etmeli.

Sadece Seraphine Winters'ın yaşayan ölüsünde lanetlenebiliriz. Hepimiz, sonsuzluğa kadar. Savaşlar kaybedilir, ama savaşlar kazanılır. Ama benimki... Uçuruma düşerken, yukarıdaki tanrılara ailemi diyarları ele geçiren karanlığın geri kalanından korumaları için yalvarıyorum.

Kafamda bir mantra mırıldanıyorum ve Azrail'in beni bu katliamdan uzaklaştırmak için ortaya çıkmasını bekliyorum. Pençeleri derime saplanırken sırıtan canavar tarafından tekrar kenara itiliyorum.

Beni durdurarak ne yaptıklarını bilmiyorlar.

Hayatları benim elimde ve yumruğumu sıkıp dünyalarına saplayacağım. Evreni ikiye böleceğim. Zaman çizgilerini değiştireceğim ve beni durdurmaya çalışan tüm tanrıları yok edeceğim.

Diyarlar artık olmayacak.

Bildiğimiz şekliyle yaşam sona erecek.

Beni durdurmaya çalışacak ama aşk bile beni zapt edemez. Eski benin özgür kalacağını düşünerek kendini kandırıyor. Ben izin verdiğim sürece kapana kısılmış, hiçliğe düşüyor.

Zehirlenmiş zihnimin sınırları içinde canavarın pençelerine tutunuyor ve yumruğumu yüzüne indiriyorum. Güç onu geri itiyor ve kontrolü ele alıyorum.

Daha fazla dayanamayacağım. Eskisinden çok daha güçlü ve yakında ben gideceğim ve o devralacak. Yakında, eskiden var olan birinden başka bir şey olmayacağım.

Dişlerimi gıcırdatıyorum ve her bir uzvumu saran sarmaşıkları çekiştiriyorum, sahip olduğum her şeyle kısıtlamaları çekiyorum.

Ama ben özgür olmak istemiyorum. Ölmek

istiyorum. Ölmem gerek.

Tanrıların Kılıcı'nı daha derinlere, kaslarıma ve etime saplayıp aşağı çekmeleri gerekiyor; ancak o zaman karanlık gücün bedenimden çıkmasına izin verebilirim. Kemiklerimin içinde çırpınıyor, onları çatlatıyor ve duyularımı neredeyse geri dönüşü olmayan bir noktaya kadar geriyor.

Ama başladığım işi bitirmeliyim.

Yeşil gözler önümde beliriyor, yumuşak bir el yanağımda. "Savaş onunla, aşkım. Onunla savaşmalısın, yoksa o seni yenecek."

"Deniyorum." Ses benimkine benziyor ama uzak görünüyor. İçimdeki canavar tekrar kontrolü ele geçirmeye çalışıyor. "Lütfen. Öldür beni."

Yeşil gözler kaybolur, yerini başka biri alır.

Yüzünü göremiyorum ama sesi tanıdık, neredeyse yatıştırıcı. "Seni kontrol etmesine izin veremezsin kızım. Eğer izin verirsen, o kazanır. Hepimiz yok oluruz."

Savaşırken gözlerim yaşlarla doluyor ve neye benzediğini görmek için babamın yüzünü arıyorum. Ama unutuyorum. Bunca yıldan ve onsuz kaldıktan sonra neye benzediğini unutuyorum. O bir hayalet, gölgem, ben savaşa koşarken karanlıktaki koruyucum.

Babam her zaman benim için geri geldi, öbür dünyada bile. İçimdeki canavar krallığımızı içindeki herkesle birlikte yaktıktan sonra bile.

Ama annem kayıp bir hayalet olarak kaldı. Bir yerde kapana kısılmış durumda ama kurtarılmak istemiyor. En azından benim tarafımdan. Üzerimdeki lanetten korkuyor.

Bıçak karnımın derinliklerine, kabzasına kadar batarken vücudumdan kör edici bir ışık patlıyor ve ağlayıp yardım dilemek yerine gözlerimi kapatıp gücün benden kaçmasına izin veriyorum. Yaramdan dışarı akıyor ve altımdaki taşa batıyor. Geri döneceğini ve döndüğünde beni ölümün karşılayacağını fısıldıyor.

Gözlerimi açtığımda Dane'in bıçağın sapını tuttuğunu görüyorum, bıçağı çekip göğsüme batırırken yüzü kederle dolu, kalbime girene kadar kemiklerimi ve etimi eziyor.

Son sözleri ondan duyuyorum. Lanet bir sarmal halinde bedenimden çıkıp üstümdeki girdaba çarparken, etrafımızda toplanan çığlıkların içinde bir hıçkırık.

"Bana geri dön, Seraphine. Bana geri dönmelisin."

24

Gecenin bir yarısı irkilerek uyandım, kalbim az önce çöktüğünden emin olduğum göğsümden neredeyse fırlayacaktı.

Doğrulup avucumu göbeğime bastırıyorum ve kan ya da yara olmadığını görmek için avucumu çekiyorum. Alnımdan, yanaklarımdan aşağı boncuk boncuk ter damlıyor ve göğsümü kaplıyor. Sırtım sırılsıklam, titreyen bedenimin altındaki şilte de öyle.

Gök gürültüsü yok. Üstümdeki tavanda bir girdaptan gelen şimşek yok. Teslim olmam için bana bağıran bir ses ya da yüzünde endişeli bir ifadeyle tepemde dolaşan bir yabancı yok.

Kimdi o?

Rüya mı

görüyordum?

Elimi yüzüme sürerek yüzümdeki terin bir kısmını siliyorum.

Sırılsıklam oldum. Sırılsıklam. Ve dün herkes dublörlerimizin etrafımızda dans edişini izlerken Dane'in beni sırılsıklam ettiği şekilde değil.

Dudaklarıma hafifçe dokunuyorum; öpücükten dolayı hâlâ karıncalanıyorlar. Beni o şekilde öpmesine ya da içim dışıma çıkacak ve daha fazlası için yalvaracak kadar derinleştirmesine gerek yoktu.

Gölgeleri yakınımda ve onları neden hissedebildiğim hakkında hiçbir fikrim yok. Bir insan olarak pek çok şeyi yapamamalıyım, özellikle de koca bir diyarın varisinin zihnine girip deli bir kadın gibi kederine kapılmayı.

Dane'in hayatının bir döneminde başına kötü bir şey gelmiş. Kafasının içindeyken ona musallat olduğunu hissedebiliyordum.

İçimde dalgalanan orgazmın anısıyla tenim ısınıyor, benim olmayan bir yatakta, sadece bir kez gördüğüm bir odada olduğumu düşünürsek bu garip. Çığlık atmalı ya da yataktan fırlamalıyım ya da en azından biraz endişelenmeliyim.

Odayı inceliyorum, gözlerimin duvardaki tablolara, gölgelerin bir araya gelişine, şöminenin önünde yere serilmiş halıya, odayı ısıtan sakin alevlere takılmasına izin veriyorum.

Dane büyük pencerenin önünde durmuş, kulesinden dışarı, uçsuz bucaksız okyanusa bakıyor. Elleri ceplerinde, yeleği uyuduğum yatağın yanına çekilmiş koltuğun üzerine atılmış.

Kas üstüne kaslar omuzlarında toplanıyor, beyaz gömleğini geriyor, kolları dirseklerine kadar kıvrılıyor. Ensesinden mürekkep fışkırıyor, ön kolları krallığı tarafından çizilmiş desenlerle dolu. Ellerini ne kadar sert yumrukladığını, derisinin altında şişen damarları buradan görebiliyorum.

Kendimi oturur pozisyona getirip dizlerime sarıldığımda bile sessiz. Duvarlar siluetlerle dolu, hepsi bana bakmak için toplanmış, Dane'in bir sonraki hamlesinin ne olacağını görmek için bekliyorlar.

Her zaman odamda beliren küçük kız burada ve o da gölge bahçesinden kopardığı bir çiçeği kaldırıp aynısını yaparken başımı ona doğru eğiyorum. Dudağımın kenarı bir gülümsemeye dönüşüyor. Yanına uzun boylu bir figür geliyor, çiçek parmaklarından düşerken elini tutuyor ve kayboluyorlar.

Kuru dudaklarımı yalıyorum ve yine onun kıyafetlerini giydiğimi fark ediyorum - tam olarak onun gömleğini. Ciğerlerimden bir nefes düşüyor, ama giydiğim şey yüzünden değil. Ellerimi önüme kaldırdığımda titriyorlar. Parmak uçlarım siyaha boyanmış, sanki damarlarıma mürekkep enjekte edilmiş gibi parmaklarımın etrafında dallar dolanıyor.

"Yakında kaybolacak," diyor Dane'in derin sesi, ama arkasını dönmüyor. "Laneti çıkarmak için seni uyutmak zorunda kaldım ama bir kısmı hâlâ varlığını sürdürüyor."

"Lanet mi?" "Ben de
öyle dedim."

Kaba üslubu beni kızdırmalı ama ellerim yüzünden ona bir karşılık veremeyecek ya da sorununun ne olduğunu soramayacak kadar sersemlemiş durumdayım.

Lanet mi?

Kalbim göğsümde sertçe atıyor, nefesim düzensiz. "Lanetli miydim?" "Hem de çok," diyor boş boş.

"Kim tarafından?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

"Bu senin hafızandan silinmiş gibi görünüyor, ölümlü. Biri zihnine bu kadar kolay sızabiliyorsa burada olmanın ne anlamı var?"

Yine de arkasını dönmüyor. Boynunu yana doğru kırıyor, omuzları daha da geriliyor.

"Zayıf ve işe yaramaz."

Onu tokatlamak istiyorum. "Bu gereksiz. Madem bu kadar işe yaramaz ve zayıfım, neden laneti kaldırmaya çalışayım? Neden işini yapmasına izin vermiyorsun?"

Bir kıkırdama, beni ürperten derin, düşük titreşimli bir kahkaha. "Ben de kendime aynı soruyu soruyorum ve hala bir cevap bulamıyorum."

Buraya nasıl geldim ki?

Dün gece yatakhaneme gittiğimi hatırlıyorum ve... Uyumaya gittim. Uyudun mu? Küvete girdim, bir kitap okudum ve yatağa girdim. Hatırlıyorum. Dün geceki olayların sırasını tamamen hatırlıyorum.

Balo salonunun zemininde beni parmakladıktan hemen sonra.

Yapabileceğimi bilmediğim bir şekilde zihnimi kapatıyorum. O görüntülerin zihnimde uçuşup durduğunu bilmesine gerek yok. Onları görmek istediğimi.

Dane Dalton'dan hoşlanmıyorum ama bu onu istemeyeceğim anlamına gelmez. Sinir bozucu bir şekilde.

Onun yakınında olmak beni kadar rahatsız etse ve canlandırsa da, bu haldeyken odama dönmek ve ondan uzaklaşmak istiyorum.

Yanına gidip onu çevirmek ve sonra da istediğim gibi dizlerimin üzerine çökmek yerine, "Beni yine mi kaçırdın?" diye soruyorum.

Beni görmezden geliyor ama ellerini ceplerine sokarken omuzları hâlâ gergin.

"Eğer öyleyse, bunu yapmayı bırakmalısın. Benimle vakit geçirmek ve beni yatağında görmek istemen her ne kadar gururumu okşamış olsa da, ilgilenmiyorum. Bu yüzden ürkütücülüğünü dizginleyip ayakkabılarının altındaki bokmuşum gibi davranmaya devam edersen harika olur."

Ağır battaniyeyi tekmeleyip ayağa kalkıyorum. Gömleği daha önce dizlerime kadar geliyordu ama şimdi kalçalarıma kadar uzanıyor.

Kaşlarım birbirine çarpıyor. "Neden senin kıyafetlerini giyiyorum?" Ona neden iç çamaşırı giymediğimi sormuyorum. Amım kumaşın altında çıplak. Göğüslerim serbest, meme uçlarım kumaşa sürtünüyor. "Neden buradayım?" Cevap vermeyince soruyorum. "Dane?"

"Adımı söyleme," diyor sessizce, ama kelimelerin dişlerini gıcırdatarak kaçtığını söyleyebilirim. "Konuşma bile, ölümlü."

Kollarımı kavuşturdum. "Neler oluyor?"

Benimle her zaman bok gibi konuşurdu ama sanki taşaklarını kesip ondan uzak bir yerde bir kavanoza kilitlemişim gibi davranıyor. Belki de ona bir ders vermek için yaparım. Eminim bu okulda bunu yapabilecek sihre sahip bir cadı vardır.

Gömleği misk ve baharat kokuyor, onun yanında değilken arzulayacağımı hiç düşünmediğim bir kombinasyon ve göğüs dekoltelerimi örtmek için üstteki iki düğmeyi ilikliyorum. Beni soyduğu fikri tenimi ısıtmamalı ama ısıtıyor.

Aramıza koyduğu mesafeyi kapatmaya başlarken ayaklarım koyu renkli ahşap zeminde üşüyor. "Alo?"

Görünmez bir duvara çarptım. "Kapa çeneni dedim."

"Canın cehenneme. Beni kaçırıp kıyafetlerimi alamazsın. Sınırlar vardır, Dane. Öğren onları."

"Sınırlar." Alay ediyor ve hâlâ sırtı bana dönük bir şekilde başını sallıyor. "Sınırlar hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

Ona bakma.

Sakın ona bakma.

bana çok açık olduğunu ve çaresiz düşüncelerini duyabildiğimi belirtmek yerine iç çekiyorum ve şifonyerine yaslanıp lanetli parmaklarımı yüzeyde gezdiriyorum. Siyah dallar yavaşça derimin altında gezinirken ellerime bakıyorum. Yanıyor. Ama bana bakmasına duyduğum ihtiyaç kadar değil.

Neden böyle hissettiğime dair hiçbir fikrim yok ama içimdeki her şey Dane'in dönüp bana neden burada olduğumu söylemesi, benim onu istediğim gibi onun da beni istediğini itiraf etmesi için yalvarıyor.

Bu düşünceler nereden geliyor?

Birbirimize tahammül etmemizin tek nedeni bu ödevler. Eşleştirilmek zorunda kaldığımız dersler. Eğer onlar olmasaydı, koridorda beni devirir, okul kabadayısı gibi bana isimler takar ve burada kalışımı cehenneme çevirirdi.

"En azından gidebilir miyim? Sabah dersim var ve bir varisin kıyafetleriyle gelmek istemiyorum."

Elini cebinden çıkarıp avucunda bir karanlık bulutu topluyor ve onu incelemek için başını hafifçe çevirerek bana mükemmel yan profilini gösteriyor. "Hiçbir yere gitmiyorsun."

Zihinsel bir soğuk duşa ihtiyacım var çünkü tek hissedebildiğim onun bedenime tapınma ihtiyacı. "Bana ne yapacağımı söyleme."

Tenimi boyayan lanetle ilgili cevaplar talep etmeliyim ama tek umursadığım bana bakması.

Avucundaki küre büyüyor, etrafında bir şimşek kıvılcımı ve ateş yılanları dönüyor. "Otur yoksa seni oturturum."

Hâlâ sırtı bana dönük bir şekilde duruyor, kendisinin ne kadar güçlü, benimse sadece bir ölümlü olduğumu gösteriyor. Yastıklardan birini kapıp ona fırlatıyorum ve sırtına isabet ettiriyorum - belli ki fırlattığı kalkan sadece beni dışarıda tutuyor.

Bunun bitmesini istiyorum. İtme ve çekme beni rahatsız ediyor.

"Tüm görevleri bitirmek istiyorum, hemen şimdi." Bunu neden söylediğime dair hiçbir fikrim yok ama ciddiyim. Onlar bitirir bitirmez biz de bitireceğiz. "Dördüncü görevin geri kalanı ve altı tane daha var. Onları şimdi yapın."

Dane omzunun üzerinden bakıyor, ayın yüzüne düşürdüğü gölgeyi görmeme yetecek kadar. "Ne?"

"Onuncu görevi bitirdiğimizde, sınıfta yanınızda oturmaktan acı çekmem gerekiyor."

Kıkırdıyor, yatağa gömülüp göğsüme bir yastık daha koyasım geliyor ama gömleğinin altında ne kadar çıplak olduğumu göstermekten bir esinti uzakta duruyorum. "Geri kalan işleri bir gecede halledemezsin."

"Neyle başa çıkabileceğim hakkında hiçbir fikrin yok. Beni tanımıyorsun. Kim olduğum hakkında en ufak bir fikrin yok."

Dane öfkeli bir ifadeyle bana döndüğünde neredeyse bayılacaktım. "Yeterince biliyorum!"

Sözlerini kaydetmiyorum; gözlerim yüzünde ve kıyafetlerinde. Nefesim kesilirken elim ağzıma gidiyor ve sanki ön tarafına sıçrayan kan ve yüzünün yan tarafındaki kesik deri canımı acıtacakmış gibi şifonyerden doğrulup geri çekiliyorum. "Ne oldu sana böyle?"

"Konuyu değiştirme," diye tersliyor, ellerini agresif bir şekilde ceplerine geri sokuyor. "Seni tanımadığımı mı sanıyorsun? Senin tarafından lanetlenmiş durumdayım. Burada olmak istediğimi mi sanıyorsun? Her sabah uyanıp bu kalede seninle vakit geçirmek zorunda kalmak istediğimi mi? Bu lanet sınıflarda? Bu çocukça ve ikimize de yakışmıyor."

Çenemi eğiyorum. "O zaman görevlerini tamamla ve bu bitir." "Benden ne istediğin hakkında hiçbir fikrin yok, Seraphine."

Adımın dilini okşayışı, kulağıma müzik gibi gelişi yanaklarımı ısıtıyor. "Ne zamandan beri bana adımla hitap ediyorsun?"

Hatasını anlayarak donup kalıyor, sonra bana doğru yaklaşarak aramızdaki boşluğu tüketiyor. Yaklaştıkça, başımın artık eskisinden daha fazla göğsüne ulaştığını fark etmekle kalmıyor, aynı zamanda yüzündeki yaranın ne kadar derin olduğunu da görüyorum.

Kan yakasını ve önünü ıslatıyor ve her adımda ellerini yavaşça ceplerinden çıkardığında, onların da kan içinde olduğunu görüyorum. Bana bakarken ayakkabıları ayak parmaklarımın bir santim uzağında. Koyu bir kırmızıyla çevrelenmiş yeşil beneklerin farklı renklerine ya da kirpiklerinin sertliğe karşı ne kadar koyu ve uzun olduğuna dikkat etmemeliyim.

Avuç içlerimi arkamdaki şifonyere bastırırken kendimden emin olmaya çalışarak, "Ne istediğimi biliyorum," diyorum. "Görevlerini bitir, Dane."

Yüzündeki açık yaradan kan damlıyor. "Adımı söyleme." Adını söylerken ona meydan okuyorum. "*Dane*."

Ya onu boğacağım ya da öpeceğim.

"Sakın beni öpmeye kalkma," diyorum, tam tersini isteyerek. "Bu her şeyi mahveder. O görevi hallettik, o yüzden bir daha öpüşmemize gerek yok."

Dane bana bakıyor, mırıldanıyor ve kanlı eliyle bir tutam saçımı kulağımın arkasına kıvırıyor. Parmak uçları yanağımda geziniyor ve bu dokunuş vücudumda şok etkisi yaratıyor ama bunu belli etmiyorum. Yutkunuyorum, şifonyeri kavrıyorum.

Konuşmaya ya da başka bir şey yapmaya fırsat bulamadan kafasını kaldırıp bakışlarını kapıya yöneltiyor, burun delikleri açılırken çenesi titriyor.

Dane benden uzaklaşıyor ve ceketini kapıyor. "İlgilenmem gereken bir mesele var. Sen burada kal. Uzun sürmez."

"Hayır, sen burada kalıyorsun." Ona doğru bir adım attım. "Ben köpek değilim, Dane. Bana köpekmişim gibi davranmayı bırak. Beni burada kalmaya zorlayamazsın."

Soğuk ve ağır bir şey kollarıma dolanıyor ve bir çığlıkla yatağa fırlatılıyorum. Baktığımda her iki bileğimde metal kelepçeler ve beni yatak başlığına bağlayan bir zincir görüyorum. "Hey! Bu da ne?"

"Kalacaksın. Eğer gidersen seni koruyamam."

Onları çekiştiriyorum ve ona kaşlarımı çatıyorum, bacaklarımı kapatıyorum, böylece amımı ve onun için ne kadar sinir bozucu bir şekilde ıslak olduğunu göremiyor. "Beni senden kim koruyor?"

Gözlerini deviriyor. "Kapa çeneni."

"Çok olgun bir yanıt," diye . "Ne zaman döneceksin?"

"Yakında. Ve döndüğümde, Valin'le nerede olduğunuzu bana açıklamanızı istiyorum."

Kaşlarımı çatıyorum ve bileklerimdeki kelepçeleri çekmeyi bırakıyorum. "Valin? Sen neden bahsediyorsun? Dün antrenman sırasında seninleydim!"

Dudaklarını ıslatıyor ve takım elbisesinin ceketini düzeltiyor. "Bu üç gün önceydi."

"Anlamıyorum," diyorum şaşkınlıkla, hatırlamaya çalışırken gözlerim bir o yana bir bu yana kayıyor. "Antrenmanı bitirdikten sonra odama gittim ve burada uyandım."

Değil mi?

Poppy'ye sinemaya bayılacağını söyleyen bir mesaj gönderdiğimi bile hatırlıyorum.

Dane yorganı alt tarafımın üzerine atıyor ve sözsüzce bir mum yakıyor. Yüzümdeki şaşkın ifadeyi fark ediyor ve ofluyor.

"Sen derse gelmeyince ve çekilmez arkadaşların seni bulamayınca bana geldiler. İzini sürmeyi başardım ve seni ormanın ortasında buldum." Bana bakmıyor ama ses tonu değişiyor ve ekliyor: "Bilincin yerinde değildi ve son üç gündür de öyle. Cevapları alana kadar seni burada tuttum."

Kaşlarım saç çizgime ulaşıyor. "Ne? Üç gündür senin yatağında mı uyuyorum?"

Bana bir bakış attı. "Söylediklerimden anladığın bu mu?"

"Dün antrenmandan sonra odama gittim. Banyo yaptım ve kitap okudum. Sonra yatağa gittim ve uyumadan önce Poppy'ye mesaj attım. Yanılıyorsun."

"Yanılmıyorum. Sen maviydin. Bunun dışında dudakların ve tenin maviydi." Bana dokunmadan ellerimi işaret ediyor. "O sırada pek bir şey yapamadım, çünkü çok yoğun bir gücün seni aldığım için bana saldırıyordu. Onu çıkarmaya çalıştım ama karşı koydu ve ancak birkaç saat önce onu kırabildim."

Bu, yüzünün ve giysilerinin dağınıklığını, yanağındaki yaranın boynuna kadar uzanmasını açıklıyor. Ona dokunmak, uzanıp iyileştirmek istiyorum. Ama benim güçlerim yok.

"Gerçekten anlamıyorum." Dudağımı ısırıyorum ve düşünmeye çalışıyorum ama gecemi nasıl geçirdiğim gayet açık. "I..." Gözlerim doluyor, hayal kırıklığı kafamın içinde çıldırıyor. "I..."

"Artık güvendesin, önemli da bu." Alay ettim. "Sanki umurunda."

Benden uzaklaşıp kapıya doğru dönerken belli belirsiz bir gülümseme görüyorum. "Sen benim ortağımsın."

Tekrar konuşurken sesim titriyor ve onu adımlarında durduruyorum. "Benim... bu görevler için ortaklığımızın geçersiz olma ihtimali var mı?"

Dane omzunun üzerinden bana bakıyor. "Görebildiğim ya da hissedebildiğim kadarıyla sana dokunulmadı."

"Kal. Beni burada bırakamazsın."

Bana bakıyor. "Daha sonra açıklamaya çalışacağım. Burada güvendesin. Dinlenmen senin için önemli. Ben yokken gölgelerim sana göz kulak olacak."

"Bekle." Üzerindeki kan ve yaraları inceliyorum. "Neden kendini iyileştirmedin?"

"Bu seni ilgilendirmez," diyor. "Uyu ölümlü. Ancak o zaman yatakhanene dönebilecek kadar güçlü olacaksın."

Dane şifonyerinin çekmecesini açıyor ve odanın en ucundaki sandalyenin üzerine bir yığın temiz kıyafet koyuyor. "Kıyafetlerin kanla kaplıydı, bu yüzden benimkileri giymen gerekiyor."

Vücuduma, üzerimdeki uzun beyaz gömleğe bakıyorum, herhangi bir yara göremiyorum.

"Senin kanın değildi."

Yüz ifademin düştüğünü hissediyorum. "Kimin kanı o zaman?"

Bana cevap vermeden odadan kayboluyor ve ben de sonraki üç saat boyunca burada sıkıntı içinde yatıyorum. Güneş doğmak üzereydi, manşetler yüzünden tenim kaşınıyordu ve gömleği kalçalarıma kadar çıkmıştı. Uykuya başım dönüyor, ama kapı açılıp ani bir gürültüyle kapanınca sıçrıyorum.

Dane orada duruyor, ağır ağır nefes alıyor, sırtını tahtaya yaslıyor ve gözleri kapanırken başını geriye düşürüyor. "Siktir," diye mırıldanıyor, yeşil gözlerini tekrar açtığında bana bakıyor. "Daha fazla baş ağrısı olabilir misin?"

"Görünüşe göre şimdi ne yaptım?"

"Fark etmez." Bileklerimdeki kelepçeler kayboluyor ve temiz kıyafetler kucağımda beliriyor. "Git yıkan ölümlü. Yakalanmadan önce seni yatakhanene geri götürmem gerekiyor."

"Neden yakalanayım ki?"

Burnunun köprüsünü çimdikliyor. "Çünkü güneş ufukta göründüğünde cinayetten tutuklanmış olacağım ve tutuklandığımda seni yakınımda istemiyorum."

Gözlerim açılıyor ama içimden heyecana yakın bir şey geçmemesi gerekirken geçiyor. "Birini mi öldürdün?"

Dane gözlerini kısıyor. Ya benim hissettiklerimi hissetti ya da bu sorudan rahatsız oldu. "Bu seni gerçekten şaşırtır mıydı?" diye soruyor, odanın ortasına doğru yürüyüp takım elbise ceketini ve kravatını çıkarıyor, sonra da kan lekeli gömleğinin düğmelerini açıyor. "Ne de olsa senin için bir canavarım."

Canavar.

Bir

canavar.

Neden bu kelime beni ürpertiyor?

"Kendi güvenliğim için endişelenmeli miyim?" Kendime sarılarak ona soruyorum.

Dane derin bir nefes alıyor ve soyunmayı bırakıp duvarındaki bakıyor, sonra başını eğip parmağını şifonyerin üzerinde, tam da daha önce izini sürdüğüm yerde ileri geri gezdiriyor. "Hayır."

Yanma hissi tenimi parçaladığında tıslıyorum ve dallar sanki bileklerimi dikiyormuş gibi birleşmeye başlıyor. Geniş gözlerle onlara bakıyorum.

Dane beliriyor ve iki elimi birden tutuyor. "Bu acıtacak." "Ne acıtacak?"

Acı dirseklerimden parmak uçlarıma kadar yayılırken çığlık atıyorum, gözlerim faltaşı gibi açılıp Dane'e bakıyor, sonra da ellerime, siyah lekelerin ve dalların yavaşça ona süründüğü, oraya aitmiş gibi tenine battığı ellerime. Gözlerini kapatıyor ve tüm vücudu geriliyor, dişleri sıkılıyor.

Acıyı benden alıyor. Ellerimi bıraktığımda geriye düşüyor, yüzündeki dallar birbirine dikilirken, boynundaki damarlara siyah enjekte edilirken nefesini tutmaya çalışıyor. Gözlerini kapatıp birkaç derin nefes alıyor, ta ki onlar vücuduna karışıp yok olana kadar.

Ona bakıyorum. "Ne yaptın sen?"

"Endişelenmene gerek yok," diyor. "Nasıl hissediyorsun?"

"İyiyim. Kendimi iyi hissediyorum." Yüzünü okşarken diz çökerek onun seviyesine iniyorum. "Az önce onu benden mi aldın?"

"Hayır, sadece küçük miktarlarda alabilirim, yoksa ikimizi de öldürür." Elimi çekmeden iç geçiriyor. "Dediğim gibi, sen bir baş ağrısısın, küçük ölümlü."

Birbirimize bakıyoruz ve gözlerim onun ağzına düşüyor, mesafeyi kapatma dürtüsü neredeyse dayanılmaz, ama bunun yerine Dane ayağa kalkıyor, elim yüzünden düşüyor.

Banyoya girmesini izliyorum, sonra küvete su doldurduğunu duyuyorum.

Kollarımı kavuşturmuş, tişörtü kalçalarıma kadar inmiş bir halde içeri girerken altın küvete hayranlıkla bakıyorum. Onunki benimkine kıyasla çok büyüktü. İçine beşimiz sığabiliriz. Belki de sihirden, ama saniyeler içinde doluyor ve Dane musluğu kapatıyor.

Bana doğru geliyor, hala lanetin bir kısmını aldığı için nefes nefese. Üzerimdeki gömleğin düğmelerine uzanıyor ve onları üstten çözmeye başlıyor.

"Ne yapıyorsun?" Onu durdurmadan soruyu nefes nefese soruyorum.

Onun bana bu kadar yakın olması sinirlerimi ateşliyor, kaslarım karıncalanıyor ve içim titriyor. Kanla kaplı olsa bile çok güzel kokuyor. Bu onun kokusunu maskelemiyor.

"Boyun kısaldı mı?"

"Hayır," diye yanıtlıyor.

Vücuduma bakarken kaşlarım birbirine çarpıyor. "Boyum uzadı mı? Lanet bunu yapabilir mi?"

Dane gömleğin düğmelerini açmaya devam ederken bana cevap vermiyor. Gözleri benimkilerle çarpışıyor ve gömlek omuzlarımdan kayarak ayaklarımın dibinde göllenirken bile bakışlarını üzerimden ayırmıyorum. Aşağıya bakmıyor ve ben sığ nefesler alırken göz temasını kesmiyor.

"İçeri gir," diye emrediyor, gözleri parlak gümüş rengine dönüyor, sonra tekrar yeşile, sonra tekrar gümüşe dönüyor. "Odanızda kimsenin olmadığından emin olacağım."

Önce banyoya sonra da ona bakıyorum. "Kalabilir misin?"

"Bu iyi bir fikir değil. Tutuklanmak üzere olduğumu unuttun mu?" Gözlerinin gümüş rengi bir parça parlıyor ve saçlarımı tekrar kulağımın arkasına iterek çıplak göğüslerim kana bulanmış gömleğine değene kadar bir adım öne çıkıyor. "Görevlerin geri kalanını bitirmek için yeterli zamanımız yok."

"Dördüncü görevi bitirebiliriz."

Başını hafifçe eğiyor.

Yutkunuyorum, sinirlerimi bir kenara iterek kemerine uzanıyorum ve onu ilmeklerinden çekip çıkarıyorum. Kemeri bir kenara atıp pantolonunun düğmelerini hızla açarken Dane beni dikkatle izliyor, elimi bel bandının altına daldırıp sertleşmiş sikini kavrıyorum.

Yatağımda beni kuru sikmesinden kalın ve uzun olduğunu zaten bilmeme rağmen, parmaklarımı onun kalınlığının etrafına sararken nasıl zar zor dokunduğumu görünce sertçe yutkunuyorum.

Boğazından gelen alçak, derin inilti onu daha da çok istememe neden oluyor. Aleti sıcak, yumuşak, kalın ve uzun; ölmeden ağzıma sığdırabilir miyim diye merak ediyorum.

Onu elimde pompalarken avuç içim damarlarda geziniyor, lavaboya varana kadar onu geri götürürken yavaş yavaş kontrolünü kaybetmesini izliyorum.

Boşta kalan elimle pantolonunu aşağıya doğru iterken bir yandan da tabandan uca kadar uzunluğunu okşuyorum ve dudaklarının ayrılmasını izliyorum.

Sikeyim.

Prekum sızan şişmiş kafasına ulaştığımda bileğimi büküyorum ve başparmağımla kaydırıp sikinin başına sürdüğümde her tarafı geriliyor. Başını geriye atıyor, her yerinde kurumuş kan ve siyah damarlar var. Derisini yalamak ve dişlerimin arasında emmek, başkalarının görmesi için onu işaretlemek istiyorum.

Eli boğazıma doğru uçuyor, hava kaynağımı kesmiyor ama onu elimle okşuyor olsam da kontrolün onda olduğunu gösteriyor. Ben onu daha sert pompalarken parmaklarını boğazımın etrafında tutuyor, kavramamı sıkılaştırıyor, parmaklarımın üzerine daha fazla prekum sızıyor.

Dane elimi itiyor, boğazımdaki tutuşu gevşiyor, bir *sikiş ve* bir inilti çıkarıyor.

Dizlerimin üzerine çöküp onu ağzıma almak istiyorum. Onu her damla dölünden arındırmak ve benim olduğunu itiraf ettirmek istiyorum. Ona hükmetmek, beni övmesini ama aynı zamanda aşağılamasını istiyorum. Çekirdeğimde bir şeylerin döndüğünü hissederken hepsini istiyorum, bacaklarımın arasında sıcaklık toplanırken omurgam karıncalanıyor.

Dane alnını başımın üstüne koyup o kadar derin inlerken, yoğun bir yükselişin hafif bir yankısı beni inletiyor ki her yerde hissediyorum. Dokunuşumla orgazm oluyor ve kalçaları donuyor, artık kolumdan ve bacağımdan aşağı salınırken avucumun içine doğru itmiyor.

Dane kendini benden uzaklaştırmak yerine kalçamdan aşağı akan dölleri yakalıyor, parmaklarını içime sokarken diğer eliyle boğazımı sıkıyor. Kalın bir parmağını daha içeri sokup, ben kendi boşalmamı bulana kadar beni onlarla sikerken inleyerek nefes alıyorum.

Benimki bana çarparken, Dane'in içine akıyor ve birbirimize düşerken ikimiz de nefes nefese kalıyoruz. Parmaklarının etrafında nabız atarken, zonklarken, ikinci orgazmı bana karşı titreşirken onu boğarken horozundan daha fazla cum damlıyor ve parmaklarının etrafında fışkırırken çığlık atıyorum.

Tüm ilklerini istiyorum aşkım. İlklerini, sonlarını ve sonsuza dek.

Alabilirsin.
Acıyor mu?
Duracağım.
Artık bana ihtiyacın kalmayana kadar bana
sahipsin. Benimle evlen, onunla değil.

Ne kadar süre ya da kaç kez bilmiyorum ama biri her bıraktığında diğeri de onu takip ediyor; bu da bizi yere düşürüp nefes nefese bırakıyor. Başparmağını klitorisime bastırıp ovuştururken avucuyla ağzımı kapatıyor, parmaklarıyla içime daha fazla boşalıyor, boyu elimde şişerken beni geriyor.

"Doğrudan en çok beklenen görevimize geçelim mi? Seni unutulmaya terk edip orada hapsedeyim mi?"

Başımı sallıyorum ve sikini avucumun içinde sıkıyorum. İkimizden de o kadar çok döl geliyor ki, devam edecek enerjiye nasıl sahip olduğumuz hakkında hiçbir fikrim yok, ama yapabileceğimizi biliyorum.

"Ağzını aç ve dilini dışarı çıkar." Parmaklarını benden çekip kalçamdan döllerini topladığında ve parmaklarını dudaklarımın arasına sokup eklemleri dişlerime çarparken boğazıma soktuğunda irkiliyorum.

Dane mırıldanıyor. "Ne kadar iyi bir küçük insan."

Gözbebekleri büyümüş bir şekilde onları dilime doğru çekerken, onun ve benim döllerimin karışımının tadına bakıyorum.

Başparmağını alt dudağıma sürtüyor, bizi teşvik ederken üzerinde bir yığın gölge toplanıyor.

Dane'in sesi derinden geliyor ve "Kalçalarını ayır ki seni sikebileyim" diyor. Korunmayı ya da doğum kontrolünü düşünmüyorum, gerçekten düşünmeliyim.

Bacaklarımı açıyorum ve o da sırtım fayanslara dönük olacak şekilde üstüme çıkıyor. Kendini bir kez okşuyor, gözlerim sikinin alt tarafındaki parlayan dövmeye takılıyor.

Ona dövmenin ne olduğunu sormak istiyorum ama tek odaklanabildiğim içimde olması.

"Unutma, bunu sen istedin. Seni becerirsem neler olabileceği konusunda seni daha önce uyarmıştım."

"Senden daha fazla nefret etmeme neden olma," diye cevap veriyorum nefes nefese. "Acele et." "Bu aramızdaki hiçbir şeyi değiştirmez."

"Katılıyorum," diye karşılık veriyorum.

Yüzümde bir gülümseme beliriyor ve vücudunu benimkinin üzerine indirirken gümüş gözleri kendi gülümsemesiyle parlıyor.

"Derin bir nefes al," diye fısıldıyor, sikini girişime doğru uzatırken burnu benimkini dürtüyor.

Ağzını ağzıma yapıştıramadan ya da sikini sokamadan odasının kapısı patlatılarak açıldı ve kale muhafızları içeri daldı.

25

Çok yaklaştık. Seks yapmaya çok ama çok yakın. Eğer gücüm olsaydı, hepsinin boynunu kırar ve Dane'e beni çoktan becermesini emrederdim.

Dane kulağıma sinirli bir şekilde homurdanıyor ve gardiyanlar odasına girmeye devam ederken çıplak bedenimin üzerine bir battaniye atıyor. Banyo kapısı hafif aralık ama aramaya gerek kalmadan bizi görebilecekleri kadar açık.

Her ne kadar nabzım hala hızlı atıyor ve vücudum onun hepsini öldürmesi, battaniyeyi bir kenara atması ve yıldızları görene kadar içime batması için ağrıyor olsa da, tırmandığımız yükseklik anında azaldı.

Onun yerine, nefes nefese Dane'in pantolonunu yukarı çekmesini izliyorum ve sikinin alt tarafındaki parlayan dövmeye bir kez daha bakıyorum. Boynunu kırıyor, kendini hazırlıyor.

Kumaşı yapış yapış tenime sarıyorum ve sırtımı küvete dayıyorum; yükselen heyecan yerini yavaş yavaş dehşete bırakırken kalbim neredeyse göğsümden fırlayacak gibi oluyor.

Muhafızlar Dane'i kelepçelemekte tereddüt etmiyor ve Dane onlara karşı koymuyor, kendisini sürükleme çabalarına kıkırdıyor.

Beni kelepçelemeye çalışan bir gardiyanın göğsüne siyah bir kütle çarparken nefesim kesiliyor. Bir dizi küfür savuruyor, inliyor ve duvardan aşağı kayıyor, yumruğunu vücuduna bastırıyor ve ayakta durmaya çalışırken yüzünü buruşturuyor.

Dane omzunun üzerinden bana bakıyor. "Eğer herhangi biriniz ona bakar ya da elini sürerse, ben onunla işimi bitirene kadar vücudunuz tanınmaz hale gelir."

Bu nabzımı hızlandırmamalı, ama hızlandırıyor. Dane'in benim adıma birini tehdit etmesi neredeyse... *seksi*.

Bir an için muhafızlardan hiçbiri bana yaklaşmıyor, ama sonra biri nefesinin altında küfrediyor ve kılıcını yüzüme doğrultuyor. "Ayağa kalk."

Battaniyeye sarılıyorum ve tüm özel bölgelerimin gizlendiğinden emin olarak emrettiği gibi yapıyorum.

"Silahlı mısınız?"

Kaşlarımı kaldırdım ve kendime baktım. "Bir silahı nerede saklamam gerekiyor?"

Gardiyan alaycı bir tavırla bana doğru adım atarken Dane takılı olan sihirli kelepçeleri çekiştiriyor. "Dikkatli ol, yoksa seni bir katile yardım etmekten tutuklatırım. Zindanlarda işe yarayabileceğin pek çok yol düşünebilirim."

Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz, bir yılan gölgesi boğazını sarıyor ve bir ayrılık çığlığıyla pencerelerden birinden çekilip çıkarılırken neredeyse üzerimi örten battaniyeyi düşürüyorum.

Kalan muhafızlar onu odadan çıkarırken gölge prensten derin bir kıkırdama daha gelir.

Birkaç saniye sonra sesi kafamın içindeydi. *Senin için ikizleri göndereceğim. Sakın odadan yalnız çıkayım deme.*

Odanın boşluğuna bakarak son bir saati anlamaya çalışıyorum. Kalbim sağlıklı olamayacak kadar hızlı atıyor, bir sürü duygu beni boğuyor.

Avuç içimi alnıma bastırıyorum ve yanına gidip yatağının üstüne oturuyorum, nefes almaya, az önce olan her şeyi kabullenmeye çalışıyorum. Sevişmemize saniyeler kalmıştı ve şimdi o tutuklandı.

Peki cinayetten zindana sürüklenirken ikizleri tam olarak nasıl göndereceksiniz?

Kimi öldürdü?

Beni duyamayacak ya da cevap veremeyecek kadar uzakta olmalı, bu yüzden battaniyeyi bir kenara atıyorum, kendimi bir bezle hızlıca siliyorum ve bir çift külotunu ve tıpkı onun gibi kokan siyah bir tişörtünü giyiyorum.

Gölgelerin hepsi hâlâ burada, Dane'le birlikte değiller. Genelde onu takip ederler ama kendi odamda bana eşlik edenlerle birlikte duvarlarda toplanıyorlar.

Kapı iki kez çalınır ve Mel kapıyı iterek açar. "Oh, harika. Tamamen yatağa zincirlenmiş olmanı bekliyordum."

Yüzümü buruşturuyorum. "Neden olayım ki?"

Tereddüt ediyor, sonra omuz silkiyor. "Adım Dane."

Onun başkalarıyla birlikte olduğunu düşününce göğsüme bir kıskançlık saplanıyor. Önce sayvanlı yatağa, sonra da arkadaşıma bakıyorum. "Bildiğim iyi oldu."

Geniş gözlerle beni inceliyor. "Dane seni ormanda bulduğunu söyledi. Yaralandın mı? Seni aramaya çalıştık ama sanki adadan kaybolmuş gibiydin."

"Yaralanmadım ama hafızam yok. Müdireye gitmeliyiz.
-Dane'in yakalandığını bilmemeli."

"O biliyor. Bir öğrencinin parçalanmış halde bulunduğuna dair ihbar okulun her yerindeydi. Katili arıyorlardı ve kanıt bulduklarında Dane suçunu itiraf etti. Annesi, onlar gelmeden önce sizinle konuşması için ona birkaç saat verdi."

İçeri girip baş ağrısı olduğumu söylediği zaman olmalı. Özgürlükte kalan zamanını benimle mi geçirdi?

Dane benden nefret ediyor. Bunu neden yapsın ki?

Kimi ve neden öldürdü?

Yatağını düzeltiyorum, battaniyesindeki kırışıklıkları düzleştiriyorum. "Benimle ne hakkında konuşacaksın?" Yastıklarını kabartarak soruyorum.

"Geri döndüğünde hiçbir şeyden bahsetmedi mi?"

Başımı sallıyorum, o da mırıldanarak beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Onun gibi kokuyorsun. Lütfen bana Dane'i başkasının kanıyla kaplıyken becermediğini söyle."

"Seks yapmadık," diyorum, kollarımı kavuştururken kalçamı dışarı çıkarıyorum. "Kimi öldürdüğünü biliyor musun?"

"Bir öğrenci. Ateş Diyarı'ndan geliyordu, tüm bildiğim bu."

Başımı salladım. "Korkmalı mıyım? Yani, bunların hiçbirine alışık değilim ama kendimi sakin hissediyorum?"

Ellerimi işaret ediyor. "Dane'in çıkarmaya çalıştığı lanet olabilir. Ben ve Poppy araştırmalarımızı yaptık ve karanlığı yönlendirmeye çalıştığını bulduk, sanki kişinin ruhundaki kötülüğü avlıyormuş gibi. Sonuç olarak duygularınız kısmen sessizleşecek ve çekingenliğiniz azalacak ve oldukça düzensiz rüyalar göreceksiniz."

Ellerimi kaldırıyorum, Dane'den zar zor görünen dallar çoğunu alıyor. Tekrar kötüleşecek ama şimdilik idare edilebilir. "O zaman insan olmam iyi bir şey. Ruhumun alacağı en karanlık hal vergilerimden kaçmak olacak."

Bana göz kırpıyor.

"Gitmeliyiz. Kalenin bu tarafına izin yok, özellikle de varislerin kulesine."

Homurdanıyorum. "Varisler daha fazla şımarık olabilir mi?"

"Orsen'e daha yeni bir üniforma teklif edildi, hatta profesörlerle birlikte yemek yiyebileceği de eklendi ama o hayır dedi çünkü o zaman beni göremeyecekti."

Onu odadan çıkarken takip ediyorum ve kapıyı bir tık sesiyle kapatıyorum. "Bu çok tatlı."

Arkadaşıma bakıyorum ve eskisi gibi üzerimde yükselmediğini görünce kaşlarımı çatıyorum. "Ben daha mı uzunum?"

Kolum onunkine çarpıyor ve sorumu duymazdan gelerek tenini kokluyor. "Lütfen odana gittiğinde yıkan. Üzerinde Dane'in kokusunu alabiliyorum. Eğer seks yapmadıysanız neden her tarafınız kokuyor?"

Kuleden aşağı inerken son birkaç saati mümkün üstü kapalı bir şekilde anlatmaya çalışıyorum. Sarmal merdivenler sonsuza kadar devam edecekmiş gibi geliyor.

Aşağıya indiğimizde Poppy de bize katılıyor ve en yakın boş odaya giriyoruz, böylece ben de "*Dün gece biriyle yattım*!" diye bağırmayan kıyafetlerimi giyebiliyorum.

Grayson'ın dairesinden eve o garip yürüyüşü birçok kez yapmıştım ama bu o zamanlara hiç benzemiyor. Seks yapmadık ama öyle bir güçle boşaldım ki hala sinirlerimde yankılanıyor.

Diğer orgazmlar gibi değildi. Her çözüldüğümde, Dane'den sekiyor ve sonra onun orgazmı tüm vücuduma karıncalanmalar gönderiyordu. Sanki birbirimize bağlıydık, bir zevk köprüsü gibiydik, siki elimde titreşirken amımın parmaklarının etrafında kenetlendiği hiç bitmeyen bir döngü.

Eğer ön sevişmeden kaynaklanan orgazmlarımız pinpon oyunu gibiyse, o zaman daha samimi hale geldiğinde nasıl olacak?

İkizler beni doktora götürüyor ve doktor ellerime yayılan lanete bakarak beni kontrol ediyor ama asıl endişesi vücudumun her yerinde Dane'in güçlü izlerinin olması.

Ona rıza gösterdiğimi söyledim, özellikle de şu anda herkes onun bir katil olduğunu düşündüğü için.

Dane'in dölünün içimde olduğunu fark ettiğinde rahatsız oluyor ve doğum kontrol hapı kullanıp kullanmadığımı soruyor, ama seks yapmadığımızı açıklamaya çalıştığımda, cevaplamayı reddettiğim daha fazla soruya yol açıyor.

Bana iğnenin dolayı öğürmeme neden olan bir doğum kontrol iğnesi yaptıktan sonra, bana gereğinden fazla tampon veriyor. Poppy

O da biraz istedi, böylece onları inceleyebilecekti. Sonra doktor bana gitmemi ve dinlenmemi söyledi, tüm öğretmenlerime birkaç gün izinli olacağıma dair fişler gönderdi.

Poppy bana Valin hakkında ne hatırladığımı tekrar soruyor ama elim boş dönüyorum.

Onun yerine zihnime kazıdığı olaylar dizisi ortaya çıkıyor.

Belki de yanlışlıkla eski koruyucu ailemin neye benzediğini de silmiştir? Düşündüm de, isimlerini bile hatırlayamıyorum. Hepsini gözümde canlandırmaya çalışıyorum ama sisli, sanki boş bir tuval bana bakıyormuş gibi.

"Yani Valin'in söylediği ya da yaptığı hiçbir şeyi hatırlayamıyor musun?"

Başımı salladım. "Onu gördüğümü bile hatırlamıyorum."

Mel derin bir nefes alır. "Valin'e gideceğiz ve ona doğrudan ne yaptığını soracağız. Onu öldürmeyeceğime söz veremem ama cevap alana kadar bekleyeceğime söz veriyorum."

Vücudunda vahşi ve ölümcül bir kemik taşıyan güçlü bir ölümsüz olsaydım, ben de onu öldürmeye çalışırdım. Ama buna teşebbüs etsem bile, muhtemelen beni tekrar kaçırırdı.

Beni yatakhaneme kadar geçirdikleri için arkadaşlarıma teşekkür ediyorum, sonra kapıyı kapatıp sırtımı yaslıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Sakin havayı, odamın kokusunu, mumların dumanını içime çekiyorum.

Beni duyabiliyor musun?

Düşük bir ihtimal ama belki bu lanetten kendi başıma kurtulmak için ne yapmam gerektiğini söyleyebilir.

"etme."

Sesi gözlerimi açmamı sağlıyor. Dane yatağımda oturmuş, ayak bileğini dizine çaprazlamış, Ateş Diyarı'ndan bir ders kitabı okuyor. Kitabı yere fırlatıyor. "Bu arada yanlış harflerin altını çizmişsin. *Zedorphia*'daki Z'yi değil, D'yi vurgulaman gerekiyor."

"Buraya nasıl geldin?"

Omuz silkiyor. "Güçlerimden biri-"

"Hayır. Yani, zindanlarda olman gerekirken neden burada, benim odamdasın?"

"Maddeleşmek için sahip olduğum tek güçlü bağlantı senin odan. Kapınızdan çıkamıyorum; sanki buraya kilitlenmiş gibiyim. Seyahat edersem zindana geri dönebilirim ama hepsi bu." Sonra ayağa kalkıp başını öne eğiyor. "Bu muhtemelen iyi bir şey, çünkü o iğrenç laneti birkaç saatte bir senden çekmem gerekiyor."

Yine lekelenmeye başlamış olan ellerime bakıyorum. "Sonunda beni öldürecek mi?"

"Evet," diyor ve gözlerim kocaman açılıyor. Dane aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve kalbim onun yakınlığından ve yüksek boyundan dolayı dörtnala atıyor. "Ama bunu yapmama izin verdiğin sürece, bir çözüm bulana kadar yavaşlatabilirim. Her zaman bir açık kapı vardır."

Ellerimi tuttuğunda elektrik şokları kollarımdan yukarı fırlıyor. "Neden?"

Yeşil gözleri üzerimde, yüzümü inceliyor ve bakışları ruhuma yumuşak bir okşayış gibi geliyor. "Neden ne?" diye soruyor.

"Neden bana yardım ediyorsun?"

Başparmaklarıyla avuç içlerime masaj yapıyor, sonra parmaklarını bileklerimin etrafında dolaştırıyor. Dişlerini gıcırdatarak lanetten alabildiğini kendine aktarırken, çekilme hissi beni acıyla soluk soluğa bırakıyor. Leke kaybolana kadar gözlerini yüzümden ayırmıyor, gözbebekleri büyürken kendi damarlarına da mürekkep enjekte ediyor.

Daha önce boynundaki damarlar mürekkep rengine dönüşmüştü; bu kez karanlık sarmaşıklar yüzünün yan tarafına doğru ilerliyor ve sağ gözü tamamen siyaha dönüyor.

"Dediğim gibi, beni rahatsız ediyorsun." diye bağırıyor.

Birbirimizden ayrılıyoruz ve ben avucumu göğsüme bastırırken o da avucunu duvara çarparak odanın deprem olmuş gibi titremesine neden oluyor ve yanma durana kadar ciğerlerini doldurmaya odaklanıyor.

"İyi misin?" Sırtını bana dönüp sessiz kaldığında soruyorum.

Doğruldu. Dönüp bana çarpık bir ifadeyle tekrar bakarken dudağımı sinirle ısırıyorum. "O banyoyu şimdi yapmalısın ölümlü. Her ne kadar döllerimle kaplı kokun hoşuma gitse de, geri dönüp hapsedilmiş varis gibi davranmam gerekiyor."

Yanaklarım kızarıyor ve allığımı saklamak için ona sırtımı dönüyorum. "Dediklerini yaptın mı? Birini mi öldürdün?"

"Yapmış da olabilirim."

Başımı eğiyorum. "Ne demek istiyorsun?"

Arkamdan yaklaşıyor, kulağıma fısıldarken bedenimi ürpertiyor, "Benim için iyi bir kız ol, küçük ölümlü. Akşam döneceğim."

26

Y Seni tanımadığımı mı sanıyorsun? Senin tarafından lanetlenmiş durumdayım. Burada olmak istediğimi mi sanıyorsun? Her sabah uyanıp bu kalede seninle vakit geçirmek istediğimi mi? Bu lanet sınıflarda mı? Bu çocukça. ve ikimizin de altında.

Dane'in o konuşması bozuk bir gibi zihnimde tekrarlanıyor. Sözleri o kadar sertti ki sanki ikimizin de burada olmasından rahatsız olmuş gibiydi, sanki hepsi benim suçummuş gibi.

Senin tarafından lanetlendim.

Perili.

Ben de onun bana musallat olduğunu düşünmeye başladım. Çünkü burada olmasa bile onu yakınımda hissedebiliyorum, onun akıl almaz kokusunu alabiliyorum, baharat ve misk duyularımı dolduruyor.

Günde iki kez ziyaret ediyor. Bir sabah, bir de akşam. O buradayken, lanetten çekebildiği kadarını çekerken tüm bedenimi titretiyor. Acıtıyor, ama bu konuda daha rahat olmaya başladık. Başlamadan önce birkaç nefes almamı söylüyor. Bir keresinde o kadar kötüydü ki ikimiz de pencere kenarındaki koltuğumun üstünde sızmıştık ve uyandığımda kafası kucağımdaydı.

Genellikle, işkenceden sonra, güçleri seyahat etmesine yetecek kadar yenilenene kadar bir saat boyunca oturur ve bu sırada ya benimle dalga geçer, ölümlülüğümle alay eder ya da bana dokunmadan kalbimin ne kadar hızlı attığı hakkında yorum yapar. Beni kızdıracak bir şey yapacak, ben de onu etrafımdaki nesnelerle tehdit edeceğim, sonra ertesi güne kadar ortadan kaybolacak.

Ne kadar sorarsam sorayım, bana öldürdüğü kişi hakkında ya da bunu neden yaptığını söylemiyor. Akademi konuyla ilgili başka hiçbir şeyden bahsetmedi, sanki hiçbir şey olmamış gibi. Valin hâlâ öğretmenlik yapıyor. İkizler hâlâ onu öldürmek istiyor. Ben odamdan çıkmadım. Ve Dane hâlâ burası ile zindanlar arasında sıkışıp kalmış durumda.

Titreyerek sırt üstü uzanıyorum, gölgeler etrafta dans ederken tavana bakıyorum, sanki Dane'in yakında burada olacağına dair onları heyecanlandıran sessiz bir ilahi varmış gibi.

Küçük kız büyük bir eli tutarken zıplıyor, bir köpek topun peşinden koşuyor ve yaşlı bir adam kitap okumadan önce gözlüklerini bir bezle temizliyor.

Her siluetin tam olarak ne yaptığı belli değil. İnsan mı yoksa yaratık mı oldukları; kötü mü yoksa iyi mi oldukları bile bir tahmin oyunu. Ama beni koruduklarını biliyorum.

Burada her zamankinden daha fazla var. Bazıları odamın köşesinde oturmuş, nöbet tutan heykeller gibi beni izliyor, bazıları da banyoya girdiğimde çıplak ayaklarımı köpekler gibi takip ediyor.

Neyse ki tuvaleti kullandığımda genellikle dağılıyorlar.

Doğrulmaya çalışıyorum ama başım dönüyor ve bir hışımla tekrar yere düşüyorum. Düğümlenmiş saçlarım yüzüme yayılıyor, tenime yapışıyor.

Dehşete düştüm, hastayım. Dün gece Dane gittikten sonra başladı. Cildim yanıyor, dilim bir çölden daha kuru ve sanırım vücut ağırlığımın yarısı kadar terledim.

Ayrıca biri kapımı çaldığında, kapımın altından -muhtemelen sihir yoluyla- bir notla yemek tepsilerini kaydıran ikizler olsa bile kapıyı açmıyorum.

Dün Poppy'ydi. *bakalım, benim küçük karahindibam.*

Belli ki bugün Mel. *Eğer yemezsen, ölürsün.*

Birkaç saat önce Mel'e bir mesaj göndererek ölmediğimi ya da yeniden kaçırılmadığımı, gayet iyi olduğumu ve mümkün olduğunca çok uyumam gerektiğini bildirdim. Sadece kendimi iyi hissetmiyordum.

Çünkü insanlar hastalanır, sarhoşken kusar, virüslere yakalanır ve burnumuzu çekmekten organlarımızı iflas ettirmeye kadar değişen hastalıklardan muzdarip olurlar.

Astım ya da diyabetin ne olduğunu bile bilmeyen bu ölümsüz yaratıkların aksine. Bir keresinde Poppy'ye vücuduna insülin enjekte etmenin uygulamalarını ve nedenini açıklamaya çalışmıştım ve hatta bir inhaleri tarif etmiştim

ve solunum yollarımızı nasıl açtığını anlattım. Sanki fazladan iki başım çıkmış gibi bana baktı. Ki bu da buralarda pek sık rastlanan bir şey değil.

Bu sabah banyo yaparken, Dane'in aniden atmosferi ikiye bölmesini, ortaya çıkmasını ve kafamı suyun altına sokmasını bekledim. Bunu yapmasını istedim. Ellerini üzerimde hissetmek için can atıyordum, bu bir şiddet eylemi olsa bile.

Sert elini bacaklarımın arasından geçirmesini ve su zemine sıçrarken beni uçuruma sürüklemesini o kadar çok istiyordum ki. Dudaklarımı dişlerinin arasına almasını, beni kenetlerken boğazımı emmesini istiyordum.

Ortaya çıkmayınca, kendim yapmaya çalıştım. Boğaz emme hariç çünkü ben öyle bir yapıya sahip değilim. Ortaya çıkıp işimi bitirmesini umarak vazgeçtim. Sabahki sifonlama seansına hala gelmedi ve akademide sahip olduğum en açık uyku kıyafetlerini giyiyor olabilirim de olmayabilirim de.

Seks yapmamıza saniyeler kalmasından, bana sadece bileğimi tuttuğunda dokunmasına kadar, patlamak üzereyim. Daha önce yaptığımız her şeyin tamamlamamız gereken ödevler için olduğunu biliyorum, ama zaten diğer görevleri aştık, neden şimdi olmasın?

Ondan gerçekten nefret ediyorum ama bana her açıdan hükmetmesine memnuniyetle izin veririm. Bu beni hasta mı ediyor? Belki de. Ama bu, onun yanında değilken neden fiziksel olarak ölümün eşiğindeymişim gibi hissettiğimi açıklamıyor.

Neredeyse tek vücut olduğumuz o andan beri bedenim hiç bu kadar canlı hissetmemişti, ki bu çok tuhaf, çünkü ölüyormuşum gibi hissediyorum.

Eğer bir termometrem olsaydı, biliyorum çok yüksek olurdu.

Ter tenimi kaplıyor ve tuzluluk gözlerime damlarken yavaşça gözlerimi kırpıştırıyorum. Elimin tersiyle siliyorum ve donup kalıyorum, diğer elimi kaldırıp parmaklarımı esnetirken ikisini de inceliyorum.

Ellerimdeki leke giderek kötüleşiyor. Genelde yayılması bütün bir gün sürerdi ama şimdi daha hızlı oluyor. Her iki elim de simsiyah, sık sık yanıyor ve spazm geçiriyor, her bir bileğimin etrafında kıvrılan dallar dirseklerime tırmanıp yılan gibi kıvrılıyor.

Dane dün gece gittiğinde, her zamankinden daha fazla sifon çekmesi gerekti ve yatağımın yanındaki sandalyede uyuyakaldı. Uyandığımda sandalyenin boş olduğunu ve alnımda bir öpücüğün oyalandığını hissettiğime yemin edebilirim.

Bu sabah telefonumu şifonyerin üstünden almaya çalıştım ve neredeyse elime uçacaktı.

Eğer çocukluk anılarım olmasaydı, kılık değiştirmiş bir cadı olduğuma ya da çok daha kötü bir şey olduğuma yemin edebilirdim.

Lanet bu. Öyle olmalı. Çünkü sadece tüm bunları deneyimlemekle kalmıyorum, aynı zamanda Dane yanımda bile değilken onu duyabiliyor ve hissedebiliyorum. Hücresinde ne zaman uyuduğunu, ne zaman uyandığını, bir hissinin yükseldiğini ya da ne zaman güçlü hissettiğini biliyorum.

Ellerimdeki lanet binasının suçlusu o olmalı. İnsanlar Dane ile yaptığım şeyi yapamazlar.

Ama günler önce sihirli bir şekilde odamda beliren Gölge Âlemi kitabına bakılırsa, ölmüş olmalıydım. Dane'in onu hortumlaması her ne yapıyorsa yavaşlatıyor, ama bir lanetten bu kadar küçük bir miktar almak bile bir yaratığın güçlerini tüketir - bu yüzden muhafızlara karşı düzgün bir şekilde savaşmakta ya da yaralarını iyileştirmekte zorlandı ama çıplaklığımın üzerine bir battaniye atmayı başardı, böylece muhafız açıkta kalan vücudumu görmedi.

Tüm bu düşüncelere rağmen tek düşünebildiğim... Eğer bu kadar zayıfsa, benimle nasıl seks yapacaktı?

Yani, evet, tüm görevler hala masada. En azından dördüncü görevi bitirdik. Sırada, birbirimizin önünde birbirimize dokunmadan zevk almamız gerekiyor. Ya aynı anda ya da ayrı zamanlarda.

Bu konuyu nasıl ki? Tanrım, kendimi berbat hissediyorum.

Eğer beni duyabiliyorsanız, burada bir ceset olmaya çok yakınım. Ya iyi değilim ya da bu lanet canıma okuyor.

Sonra yüksek sesle tekrar söyledim. Hiçbir şey.

Kendi kendime konuştuğum için kendimi aptal gibi hissediyorum ama köşedeki Dane'e ait olan gölgelere bakıyorum. "Sanırım ölüyorum."

Heykellerin siluetleri bir santim bile hareket etmiyor.

İç çekiyorum ve yorganı başımın üzerine atıp yastığıma gömülüyorum. Öksürüyorum, sakinleşmeden önce üç dakika boyunca neredeyse ciğerlerimi tıkıyorum ve sonra bugün yüzüncü kez işiyorum.

Eğer bu adada gripten ölürsem, çığlık atacağım. Her zaman dramatik küçük ölümlüsün, değil mi?

Kalp atışlarım aniden hızlanırken odanın ortasında duruyorum, başım yataktan çıkmış olmanın baskısıyla dönüyor. Oturmam gerekiyor ama etrafıma bakarken olduğum yerde donup kalıyorum.

Beni duyabiliyor musun? Soruyorum.

Ne yazık ki.

Sesli bir şekilde tutuyorum. *Neredesin sen?* Yavaşça yatağa doğru ilerlerken, ondan duyduğum heyecan ve rahatlama hissini görmezden gelmeye çalışarak soruyorum.

Karanlık bir yerde.

Gözlerimi deviriyorum. *Ne kadar açıklayıcı. Zindanlardayken bu şekilde konuşamayacak kadar uzak olduğumuzu söylediğini sanıyordum.*

Sonra sesi yine orada. *Görünüşe göre güçlerimi yeterince yeniledim, senin sayende değil, ölümlü. Her zamankinden daha zayıf görünüyorsun.*

Bana hakaret etmediğin bir gün olacak mı?

Hayır, anında cevap verir.

Aptal.

Bir saat sonra teftiş var, o zaman gelebilirim, dedi ve sinir bozucu *bir* şekilde gülümsedim. *Bu seni heyecanlandırdı mı?*

Gülümsemem düştü. *Hayır.*

Yalancı. *Duygularını saklamakta çok kötüsün. Hissettiğin her şeyi hissedebiliyorum, hatırladın mı?*

Kalçama bir şey dolandığında ciğerlerim duracak gibi oluyor ve beni kavrayan bir elin gölgesini görmek için yorganı itiyorum. Bir yılan izi diğer kalçamı çevreliyor ve bacaklarımı ayırmaya zorlarken nefesim kesiliyor.

Ne yapıyorsun?

Dane'in cevabı anında. *Zaman geçiyor. Durmalı mıyım?*

Yutkunuyorum, bedenim yataktan kalkarken aramızdaki bağ geriliyor, iç çamaşırım kenara çekilirken bir santim havada süzülüyorum.

Bu bir görev değil, Dane.

Yine de bana durmamı söylemedin.

Ben havada süzülürken saçlarım yastığa dökülüyor, görünmez bir güç amımı parçalıyor, beni açıyor ve klitorisim zonkluyor. Aramızdaki bağlantı sayesinde Dane'den bir inilti geliyor, benim hissettiklerimi, omuriliğimin dibindeki karıncalanma ve kıvrılma sıcaklığını hissediyor.

Durma, neredeyse inleyeceğim.

Soğuk hava amıma çarptığında amım zonkluyor ve gözlerim kapanıyor. Meme uçlarım sıkılaşıyor, bacaklarımın arasında sanki bana aitmiş gibi bir baskı hissediyorum - farklı bir şey, içe doğru değil, dışa doğru bir şey. Dokunmak, okşamak, dokunuşumun ucunda iz bıraktığını hissetmek istiyorum.

Aramızdaki köprü güçleniyor, sinapslarımız derin bir bağlantı için birbirine bağlanıyor. Tırnaklarımın onun güçlü sırtında gezindiğini hayal ediyorum ve o da benim onun önünde diz çökmüş, ağzım açık, dilim dışarıda ve beklediğimi hayal ediyor.

Tanrım, bu adama içimde ihtiyacım var.

Tanrına sızlanma, küçük ölümlü. Başkasına seslendiğini duymadan önce kalan diyarları yakacağım.

Gözlerim kapanıyor ve rahatlamak için kendime dokunmaya çalıştığımda, sarmaşıklar bileklerimi sarıyor.

Henüz değil.

Aleti sertleşmiş. O sikini yumruk yapıp dişlerini sıkarken ben derin bir nefes çekiyorum ve uyarılmışlığım yüzen bedenimin altındaki yatağıma damlıyor.

Kalınlaşmış. Uzuyor, sertleşiyor ve katılaşıyor. Sızıntı yapıyor ve damarlar tabandan uca bir vuruşun hayaleti ile şişiyor.

Hareketlerine odaklanarak, sanki tam önünde oturuyormuşum gibi, ona uzanıyorum, göğsüne doğru itiyorum ve kendi elini kontrol ediyorum, daha sıkı, daha hızlı, her yukarı-aşağı hareketinde bileğini büküyorum.

Sesi kafamın içinde nefes nefese. *Şuna bakar mısın? Sen de beni hissedebilirsin.*

Kalçalarıma dokunuşunun gölgesi yukarı kayarken yanağıma alçak bir iniltinin yalaması bastırıyor ve onu hala etrafımda hissedebiliyorum. Birbirimize bağlıyız ve kendini her okşayışında her bir çıkıntıyı ve seğirmeyi hissediyorum.

Tek bir varlık haline geldiğimizde uyarılmanın merkez üssü oluyoruz. Her nefes alışında ciğerlerinin havayla dolduğunu hissediyorum. Kalbindeki kapakçıkların vücuduna kan pompaladığını hissediyorum ve Adem elması kayarken boğazındaki yutkunmayı duyuyorum.

Sinirlerim onunkilerle birlikte kıvılcımlanıyor, gücünün yılanı iç uyluğumu yalarken havada asılı kalıyorum. Sarmaşıklar yavaşça bileklerimden uzaklaşıyor, sessiz bir emir.

Elim neredeyse içgüdüsel olarak bacaklarımın arasına kayıyor, ona doğru sürtünürken uyarılmam avucumu kaplıyor. Var olduğunu hiç bilmediğim bir güçle iç çamaşırımı tamamen çıkarıp ıslanmış kumaşı bir kenara fırlatıyorum.

Sanki burada yanımdaymış gibi ve ben kendi elime bastırırken, orta parmağımı ilk boğuma batırırken, ıslaklığımı klitorisime yayarken kendimle alay ederken onun elini becerdiğini görebiliyorum.

Dane'in kalbi hızla atıyor, kalçaları hareket ediyor, boştaki eli hücresinin parmaklıklarına çarpıyor. İki parmağımı içime sokup tatlı noktama doğru kıvırırken başını eğiyor.

Vücudumdan aşağı kaydığı ve başını bacaklarımın arasına gömdüğü bir görüntü her tarafıma yayılıyor ve aramızdaki psikolojik köprüden inliyorum.

Beşinci görev için alıştırma yapın, diyorum, sesim nefes nefese, zihnimde bile.

Cevap vermiyor ama vermek zorunda da değil. Aletini kavrayışı sıkılaşıyor, bileğini ucundan kıvırırken başı hassaslaşıyor, başparmağıyla menisini kaydırıp üzerine yayıyor.

Ne kadar sırılsıklam olduğunu hissedebiliyorum, dedi bana. *Parmakların çok sıcak. Benim için gelecek misin?*

Sadece benim için gelirsen, karşı koyarım.

Her zaman öyle yapıyorum, diye homurdanıyor ve sesinin derinliğiyle kafamdaki her şey paramparça oluyor.

Çok sayıda orgazm gelgit dalgaları gibi içime çarparken, iç duvarlarım her spazmda parmaklarımı eziyor. Dane, salıverilmem bağlantının onun tarafına ulaştığında bir iniltiyle geriliyor ve taşaklarının hassasiyeti hafifleyene kadar hareketlerini durduruyor.

Bedenim yatağa yığılıyor ve tamamen tükeniyorum.

Kalbi hızla çarparken Dane'in alnı soğuk duvara dayanıyor ve benimki gibi ensesini ter basıyor.

Dakikalarca, belki de saatlerce sessizlik ve kalıcı coşku içinde kalıyoruz. Yoğunluk yatıştığında, ben parmaklarımı çekip şiltenin üzerinde nefes nefese kalırken onun pantolonundaki döl ipini sildiğini hissedebiliyorum.

Senin içinde olma dürtüsü *daha da kötüleşiyor*, diyor sesi gergin bir şekilde. *Ama kestirmeden gidemeyiz. Artık pervasızlık yok. Anladın mı?*

Ses tonundaki değişiklik karşısında kaşlarımı çatıyorum, nefesimi tutmaktan başka bir şey yapamıyorum.

Kısayollar mı?

Seni becerirsem öldüreceğimi söylediğimde ciddiydim. Sen bir insansın ve ben değilim. Vücudunun benimle başa çıkabilmesi için eğitilmesi gerekiyor.

Kemiklerimde titreşen kalıcı zevkten ayak parmaklarım kıvrılıyor, ter tenimi kaplıyor. *Eğitimli misin?*

Havada bir çatırtı duyuyorum ve Dane üstümde cisimlenip beni bileklerimden tutarak ruhumdaki laneti acı verici bir şekilde çekmeye başladığında inliyorum.

Dallar kendi tenine geçerken parmaklarım karıncalanıyor, şu anda hissettiği acıya rağmen gözleri en parlak gümüş renginde. Gümüşün etrafında kara bulutlar uçuşuyor ve ben bakışlarımı kaçıramıyorum.

Diziyle bacaklarımı ayırıp aralarına yerleşirken, "Evet, eğitimli," diye geveliyor. Ben çıplaktım. O tamamen giyinik ama fermuarı açık. Ama malzemeye rağmen hâlâ sert olduğunu hissedebiliyorum. Bana doğru bastırıyor ve ciğerlerimden soluk soluğa bir inilti çıkarıyor. "Bu görevlerin ne için olduğunu sanıyorsun, küçük ölümlü?"

27

Dane Dalton hayali sikimi yalayabilir.

Ciddiyim. Eğer bir tane olsaydı, acayip büyük, ölümcül kalınlıkta, zımpara kağıdından yapılmış, her açıdan bıçakları çıkmış olurdu ve durmam için gözleriyle bana yalvarana kadar onu emmesini sağlardım.

Sonra da kan kaybından ölmesini izlerdim.

Dane burnunun kenarını çimdiklerken abartılı bir iç çekiş beni şimdiki zamana geri getiriyor. "Zihninde söylediklerini duyabilmemden gerçekten nefret ediyorum. Bazen komik oluyor ama diğer zamanlarda sende gerçekten bir sorun olduğunu düşünüyorum. Kaçmaya çalıştığın zamanlardan birinde kafanı mı çarptın?"

Yüzüne fırlattığım bir mumdan kaçtı.

"Ve sen de saldırgansın. Sanırım sana bakmadan bile kalbini durdurabileceğimi unutuyorsun."

"Kapa çeneni, pislik. Eğer ölümlüler dersini geçmek istiyorsan, dangalaklığı bırak ve gerçekten dikkatini ver."

"Çok huysuzsun," diye düşündü, gözlerini bana dikerek. "Derslere döndüğün ilk gün hoşuna gitmedi mi?"

Notlarıma bakarken gözlerim seğiriyor. "Dikkatim dağılmıştı."

Elektronikle ilgili ders kitabını kaldırarak mırıldanıyor. Bilgiyi gerçekten bir sünger gibi emmesi gerekiyor. Adam insanlar hakkında hiçbir şey bilmiyor. Televizyonun ya da oyun konsolunun ne olduğunu bilmediğini söylediğinde neredeyse ölüyordum. Hiçbir derse giremediği ama yine de sınavlarını zindanlarda yapmak zorunda kaldığı için ona yardım etmeyi kabul ettim.

Ama dün sınıfa girdiğimde odaklanamadım. Başım ağrıyordu ve tek düşündüğüm önceki geceydi.

Laneti çektiğinde, ikimizi de etkisi altına aldı ve bir yığın halinde yere düştük. Aramızda bir bağlantı oluştu ve Dane bana uzanıp beni zihnine çekti. Her yer bulanıktı, rüya gibiydi, etrafımızda yankılar vardı ve ciğerlerime girip çıkan her nefes sahte geliyordu. Başlangıçta panikledim, ama beni kulesinin koridorunda çekerken elini benimkinde tuttu.

Onu odasına kadar takip ettim, her şey puslu ve sisliydi. Banyodan gelen yumuşak iniltileri duyabiliyordum ve ikimizi de, *gerçek* bizi, elim onun sikinde ve parmakları bana dokunurken yere yığılmış gördüğümde nefesim kesildi.

Ellerimde bir yanma hissi vardı ve aşağıya baktığımda siyah damarlar parmaklarımın etrafında ve bileklerimde dönüyordu.

Dane bana izlememi, bize odaklanmamı söyledi.

Her şeyi hissedebiliyordum ve zevkle karışan acının yoğunluğu gözlerimi kapatmama neden oldu. Kalçalarım sıkıştı ve gerçek benliğim gerçek Dane'in altında kıvranmaya başladığında bana çarpan bir coşku dalgası yüzünden ciğerlerim sıkıştı.

Kendimizi izleyen hayaletler gibiydik ve ben bundan tahrik oluyordum.

Gözlerimi kapalı tuttum, serbest kalmak, gerçek bedenime geri dönmek ve onu bedenimde hissetmek için çaresizdim. Ne kadar tehlikeli olursa olsun Dane'e görevleri bitirmesini söylemek için.

"Gözlerini aç insan," diye emretti ve açtığımda arkamdan yaklaşıp ensemi tuttu, diğer eli kalçamda bir hayalet gibi duruyordu. "Sana ne yapacağımı izle."

Muhafızlar odaya daldığı anda rüyadan sürüklendik ve beyaz bir girdap beni kendi bedenime geri çekti, yatak odamın zemininde nefes nefese yatıyorduk, lanet Dane'in terleyen tenine sızıyordu.

Beni yatağa kaldırdı, uyumamı ve sonra görüşeceğimizi söyledi.

Hâlâ her şeyi sanki yeni olmuş gibi hissedebiliyordum, sanki orgazmlarımızın ileri geri hareketleri aramızda bir tel gibi titreşiyordu.

Orgazmının yankıları hâlâ tüm sinir uçlarımda zaplıyor ve ne zaman aklıma bir görüntü gelse onları yakıyor. Dokunuşu, tadı ve dölünü içime boşaltırken gözlerinin nasıl parladığı kalıcı olarak zihnime kazınmış durumda.

Havaya yükseldiğim ve Dane'in sesi kulağımdayken kendi ellerimle kendimi becerdiğim geceden beri vahşileşmiştim.

Daha önce, etrafımdaki dünya sessizleştiğinde, aşağılarda bir sarmal hissi çiçek açtı. Meme uçlarım sıkılaştı, kalçalarım sürtünme ihtiyacıyla kontrolsüz bir şekilde sıkıştı ve artan bir zevk beni bulunduğum sınıftaki yerimden kaldırdı ve dersin geri kalanı için kendime izin verdi.

Aceleyle odama gittim, ellerimle çarşafları yumruklayarak yatağa uzandım ve neden hâlâ Dane Dalton'ın etkilerini hissettiğimi anlamaya çalıştım. Parmaklarımı bacaklarımın arasına sokmak ve bana ne yapmam gerektiğini söyleyen sesini duymak istiyordum.

Uzaktan. Hırıltılı bir fısıltı. Bir emir. Bir yalvarış.

Ama kendime zevk vermek yerine, soğuk suyla duş aldım, bir sonraki dersime gittim ve ağrıyı görmezden gelmeye çalıştım.

Gün boyunca rastgele olmaya devam etti. Dokunma ihtiyacı. O beni görmeye gelmeden hemen önce, son dersimde konsantre olmuş, ölümlüler âlemindeki farklı hayvanlar üzerine bir ödev yazıyordum ki göğüs dekoltemde ıslak bir darbe hissettim. Sarsıldığımda dizim sırama çarptı ve ben anında tahrik olduğumu belli etmemeye çalışırken tüm öğrenciler bana baktı.

Aşağıya baktım, kalçamın etrafını saran bir gölge gördüm ve bunun ne olduğunu ve kimin yaptığını biliyordum. Ama zindanda kilitli olmasına ve beni günde sadece iki kez görebilmesine rağmen, sanki bir parçası her zaman benimle birlikte, oyalanıyor, alay ediyor, beni delirtmek için elinden geleni yapıyor.

Dane tutuklanalı bir haftadan fazla oldu ve kimse bundan bahsetmedi. Neler olduğunu bilip bilmediğimi sadece ikizler soruyor ama Dane bana ulaşabileceği kimseye söylemememi istedi.

Akademi öğrenirse, duruşmasına kadar ona bir barikat büyüsü yapma ihtimalleri var ve laneti tek başıma yavaşlatamam.

Basitçe, Dane odama gizlice girerken yakalanırsa ölürüm.

Evet, yedi günden fazla bir süredir herkes hayat normalmiş gibi davranıyor, derslere gidiyor, gülüyor ve ben ölümcül lekeleri gizlemek için eldiven giyerek etrafta dolaşırken ödevlerini zamanında tamamladıklarından emin oluyorlar. Kimse bir öğrencinin vahşice öldürülmesinden ya da herkesin önünde eğildiği popüler varis Dane'in

her derste yok. Ve bir kez bile bir şeylerin eksik olduğunu hissetmeden, odamdan çıkıp hücresine döndüğünde yanına gitme dürtüsü olmadan uyuyamadım.

Notlarımdan başımı orman yeşili gözlerinin okurken sağa sola kayışını izliyorum. Kirpikleri çok koyu ve kalın, kaşlarıyla uyumlu. Ona söylemeyeceğim ve bunu düşünürken zihnimi kapatacağım ama onu dün gece rüyamda gördüm.

Gözlerimi kapattığımda daha küçük, daha gençtim, sesim yumuşaktı, onu taş sütunlardan birinin arkasında saklanırken gördüğümde heyecanla sırıtıyordum. Gölgeler Prensi'nin daha genç bir versiyonu. On altı yaşlarında. Gökyüzünü aydınlatabilecek bir gülümsemeye sahip, uzun boylu, beyaz saçlı bir çocuk.

Ailem birkaç günlüğüne krallıkta kalıyordu. Karanlık çöktükten sonra, meraklı gözlerden uzakta gizlice dolaşıyorduk.

Babasının şatosunun altındaki tünellerde koşarken benimkini tutarken elinin yumuşaklığını hatırlıyorum. Orasının babasının şatosu olduğunu nasıl bildiğimi bilmiyorum, sadece biliyordum. Her şey tanıdık, rahat, ev gibi görünüyordu.

Ve bu düşüncelerin beni ne kadar korkutmadığına şaşırıyorum.

Kıkırdardık, sonra beni kucağına alıp ağacın altındaki gizli yerimize taşırken çığlık atar ve gülerdim. Battaniyelerin arasında birbirimizi kucaklardık, orada onun büyüyen dövmelerini izlerdim ve dudaklarını öperdim, güneşin doğuşunu izlerdik, ancak krallıklarımıza döndüğümüzde tekrar ayrılırdık.

Dane'in hayallerimdeki sevimli, çekici çocuktan başka bir şey olmadığını düşünürsek, zihnimin bu çılgın senaryoları canlandırması oldukça garip. Kaba ve acımasız biri ve bana kaşlarını çatmaktan ve tavrıma karşılık vermekten çekinmiyor.

Agresiftir ve insanları boğmaya çalışmak gibi bir huyu vardır.

Sanırım bir kılıç dövüşünde olsaydık, bıçağı boğazıma dayar ve merhamet dileyerek teslim olmamı sağlar, sonra da geldiğim yere sürünerek geri dönmemi sağlardı.

Hiç yapmayacağımdan değil.

sokağın adını hatırlamıyorum. Garip.

Bir şekilde dayak yemiş ya da istismara uğramış olmalı çünkü kendini iyileştiremedi ve yanağında bir kesik, kesik bir dudak ve boynunun etrafında sanki biri onu büyük bir metal zincirle boğmaya çalışmış gibi morluklar var.

Burada cisimlenip duvarıma düştüğünde ne olduğunu sormaya çalıştım ama görünüşe göre onun işine karışmamalı ve kendi sorunlarıma odaklanmalıyım.

"Pekâlâ. İlk soru. Televizyonu kim icat etti?" Dane bana ters ters baktı. "Bu ne biçim bir soru böyle?" "Alakalı bir soru."

"Disney," diye cevap veriyor, kaşlarını çatarak, kendinden memnun bir şekilde. "Walter Disney."

Bir kahkaha attım. "Sen ciddi misin?"

Bir hışımla sarkıyor. "Tüm ölümlüler cevabı biliyor mu?" diye soruyor, sabrı tükenirken çenesi titriyor. Dokuz sorumuz kaldı ve içimde hepsini yanlış bileceğine dair bir his var.

"Çoğu öyle. En azından icat edildiği yılı biliyor musun?" Sesi derinleşiyor. "Sesin beni rahatsız ediyor."

Ona kalem fırlattığımda eğiliyor.

Bileğimden tutup beni yatağa doğru çekerken çığlık atıyorum. Onu tekmeleyip uzaklaşıyorum ve o da başını sallıyor. "Bana bok atmayı kes."

Gözlerimi deviriyorum ve aramıza tekrar mesafe koyuyorum. "Sesimin sinir bozucu olduğunu söylemiştin."

Muhtemelen beni öldürdüğü sopalı adamlarla dolu kendi defterini kaldırırken omzu tembelce kalkıyor. "Sinir bozucu."

"İlk televizyonun yapımında dört mucit yer aldı," diyorum, okuyup doğru isimleri bildiğimden emin oluyorum çünkü doğru cevabı gerçekten bilmiyorum. "İlk kez 1927'de gösterildi."

"Aptalca," diyor alay ederek. "Bütün insanların bunu bilme ihtimali yok. Bana başka bir şey sor. Önemli bir şey."

Kendi kendime gülümsüyorum. "Kim daha iyi şarkıcı... Billie Eilish mi yoksa Taylor Swift mi?"

"Kim?"

Kitabımı yere atıyorum. "Sanırım gitme vaktin geldi."

Dane dudağını çiğniyor ve kaleminin ucunu şakağına bastırıyor. "İşte sana bir soru ölümlü. Gölge Âlemi'ne ne oldu?"

"Bu ölümlü çalışmaları testi için." "Soruya cevap ver."

Kaşlarımı çattım. "Nereden bilebilirim ki?"

"Beni ve dünyamı yeterince incelediniz, eminim bir fikriniz vardır."

Dişlerinin arasında tuttuğu alt dudağına ya da gözlerine düşmüş olan tek kilide bakmamaya çalışıyorum. "Yok edildi."

"Ne zaman?"

Omuz silkiyorum. "Sanırım bir süre önceydi?"

"Beş yüz yetmiş yıl önce," diyor önümdeki yatakta dirseklerinin üzerine . "Aşağı yukarı bir yıl. İzini kaybettim."

"Neden bu okul olayını yapmak yerine Ölümlüler Diyarı'na ışınlanmadın?"

Bir saniye bana baktı. "Diyarlar arasında atlamak son derece nadir bir olaydır. Sadece en güçlüler bunu yapabilir. Bunu yapmaya kalkışsam bile ölürüm."

"Burada senden daha güçlü ölümsüzler mi var?" Başımı eğerek soruyorum.

Alay ediyor. "Tabii ki hayır." "O

zaman buraya nasıl getirildim?"

Dane uzun bir süre bana baktı. "Güç bağlantısı. Eğer güçlerimizi birleştirirsek, bu mümkün ama yine de nadir. Seni her kim kaçırdıysa bağlanmış olmalı. Tabii bir portal kullanmadılarsa, ki bu güvenli değil."

Dudaklarımı düzleştiriyorum ve kaçırıldığım o günü düşünüyorum. "Beni her kim götürdüyse duvarıma rünler falan çizdi ve bir tür delik açıldı. Bu alemler arasında atlamakla aynı şey değil mi?"

"Hayır. Portallar aynı değil ama sonuçları aynı," diye yanıtlıyor ve bir an için bakışlarını kaçırıyor. "Tüm bu soruları sormanızın bir nedeni var mı?"

"Beni kimin kaçırdığını biliyor musun?"

"Hayır." Dane başını eğip kitabımı işaret ediyor. "Bir sonraki soruyu bana sor."

"Konuyu değiştirecek misin?"

"Evet. Bu daha önemli." Ayağa kalkıyor ve öne doğru eğilerek kitabımı elime geri koyuyor. "Başarısız olmamı istemiyorsun, değil mi?"

Açık sayfaları indiriyorum. "Konu dışı bir soru daha. Valin bana ne yaptı?" Dudağımı çiğneyerek ve ders kitabımdaki kelimelere bakarak soruyorum. "Bana hiç anlatmadın, sadece beni kaçırdığını söyledin, hepsi bu."

"O sana zarar vermedi. Anılarını sildi ve yerine yeni bir anı yerleştirdi. Neredeyse jenerik."

"Ama *neden*? Neden beni aldı?" Tekrar ona bakıp bacaklarımı altıma kıvırarak soruyorum.

Dane iç geçiriyor ve soru sormaktan vazgeçerek kitabını bırakıyor. "Valin bir kez tattıktan sonra senin ona ait olduğunu düşünüyor. Hayal görüyor. Dışarı çıktığımda onunla ilgileneceğim."

Homurdanıyorum. "Neden ona ait olayım ki? Valin'in tadına bakması için ona hiç yaklaşmadım."

Dane bir an için kelimeler arasında sıkışmış gibi görünüyor. Boğazını temizliyor ve yataktan kalkıyor. "Bana yalan söylemene gerek yok. Birlikte yalnız kaldığınız birçok durum oldu."

Kravatını düzeltirken içinden "*Lanet olası çoklu*" diye geçiriyor.

"Sana olan kıskançlığım beni hazırlıksız yakalasa da, Valin'i hiç öpmedim."

"Kıskançlık." Alay ediyor, boynunu önce bir yana sonra diğer yana kırıyor. "Diz çök," diyor ve yataktan onun boyuna yükselmemi işaret ediyor. "Hadi şu işi bitirelim."

Kaşlarımı çatarak dediğini yapıyorum. Parmaklarını bileklerime doluyor ve ben de fırsattan istifade tırnaklarımı derisine batırıyorum. "Sebepsiz yere bana pislik gibi davranmayı bırak."

Dane bana ters ters bakıyor. "Bu kadar saldırgan olmak zorunda mısın?"

diye tıslıyor. Çenemi kaldırıyorum. "Evet."

Çenesini klikliyor, bileklerimdeki tutuşunu sıkılaştırıyor ve beni dizlerimin üzerinde öne doğru çekiyor. "Seni gerçekten öldürmemi istediğini düşünmeye başlıyorum."

. "Bu kelimeyi şimdi çok farklı görüyorum."

Seninle yatarsam seni öldürürüm.

Uzun bir sessizlik, yavaşça göz kırpma ve ardından "Anlamı ne?" diye sorma.

"Beni tam olarak nasıl öldüreceksin?" Başımı eğerek soruyorum, bir tutam kahverengi saç yüzüme düşüyor. "Karnıma bir balta mı? Göğsüme bir yıldırım topu mu? Belki de beni düzgünce boğarak?" Gözlerim parlıyor ve onda bir eğlence görüyorum.

Dane sırıtmakla savaşıyor, beni dizlerimin üzerinde yatağın kenarına çekerken nefesini yüzümde hissedene kadar yaklaşıyor. "Ölümünü birçok şekilde hayal ettim ölümlü. Ama tam olarak böyle değil."

"Senden nefret ediyorum."

"Gerçekten ," diye karşı çıkıyor.

"Bir keresinde beni öldürdüğünü gördüm," diyorum ve bana şaşkınlıkla bakarken bileklerimdeki tutuşu gevşiyor. Ben devam ediyorum. "Taş sunak gibi bir şeyin üzerindeydim ve sen beni bıçakladın."

"Oldukça yaratıcı, ölümlü."

"Tanrıların Kılıcı."

Dane'in vücudu donuyor, gözleri açılıyor. "Bunu nereden biliyorsun?" "Sana söyledim. Onu rüyamda gördüm. Beni onunla bıçakladın."

"Bıçak hakkında başka ne biliyorsun?"

"Hiçbir şey. Bu ne anlama geliyor?" Ben soruyorum. "Rüya mı?"

Ama sonra damarlarıma pompalanan laneti aniden çekince çığlık atıyorum. Nefes nefese göğsüne düşüyorum ama tüm vücudu bana karşı sertleşirken ikimiz de bırakmıyoruz.

Başım omzuna düşüyor ve yanan kanı, kendisine geçen karanlık zehri alırken ağırlığımı taşımak için elinden geleni yapıyor.

Gözlerim kapanıyor ve bedenim yorulup gevşiyor.

. Bunun işe yaraması için uyanık olman gerekiyor.

Gözlerimi açıyorum, sulanıyor ve arkalarındaki basınçtan dolayı acıyor. Başımı kaldırıp burun deliklerinden birinden kan damlayan Dane'e bakıyorum, alnı benimkine yapışmış.

Uyanık kal.

Gözlerini benden

ayırma. İçinden geç.

On saniye daha.

Lanetin son ipi ruhumdan koparıldığı anda bunu hissediyorum ve bedenim yorgunluğa teslim olurken, Dane beni yakalayıp yatağa sürüklemeyi başarıyor, kendi bedeni de pes ediyor ve yanımda bayılıyor.

28

I tekrar oluyor. Başka bir rüya benzeri duruma düşüyorum, ama bu sefer Dane yanımda değil ve beni kaleye doğru götürüyor.

Kan ve kirli su kokan karanlık bir odada, bir hücrede duruyorum. Zindanlar. Yeraltında hiç bulunmadım ve neye benzediği hakkında hiçbir fikrim yok, ancak zihnim yaratıkların tutuklandıklarında nereye gittiklerine dair bütün bir estetik oluşturmuş gibi görünüyor.

Etrafıma bakarken nefesim kesik kesik çıkıyor. Duvarlarda kan lekeleri var, zincirlerin sallandığı yerde bir el hâlâ zincirlerden birine bağlı. Kokuyu duyunca yüzümü buruşturuyorum ve elimin tersini burnuma ve ağzıma bastırıyorum.

Büyük bir meşe kapıyı iterek açtığımda kendimi zindanların ana koridorunda buluyorum. Karanlık, kalenin geri kalanındaki gibi yol gösteren mumlar yok. Etraftaki eski, kırık tuğlalardan su damlıyor. Lağım gibi kokuyor, duvarlardaki deliklerden boncuk gibi gözler görünüyor.

Ve arada sırada, ayaklarım su birikintilerine basarken, çevrem gıcırdıyor ve homurdanıyor, ardından sonsuza dek aklımdan çıkmayacak psikotik bir kahkaha geliyor.

Rüyamda adımlarım sessiz, ama soldaki son hücreye doğru çekiliyorum. Kapıyı iterek açıyorum ve köşede kendine sarılmış, ileri geri sallanan, sırtında pençe izleri olan küçük bir çocuk görüyorum.

gibi, sanki eski bir kuyunun dibinde mahsur kalmış gibi.

Alo? İyi misin?

Konuşmaya çalışıyorum ama kelimeler kafamın içinde, bir fısıltı, bir düşünce, dudaklarım hareket ederken sesi çıkmayan bir nefesten başka bir şey değil.

Dövmelerle kaplı çocuğa uzanıyorum, ama siyah bir kütle bana doğru fırlıyor, pençelerini boğazıma doluyor ve beni dışarı itip uzaklaştırıyor, ait olduğum yere geri kovalıyor. İlahi tekrar ediyor, daha önce duyduğum unutulmaz sözler.

Ona ölüm, herkese ölüm.

Bir anda uyanıyorum, nefes nefese kalıyorum, uzun bir nefes alıp titremeyi bırakana kadar ciğerlerimi tam olarak dolduramıyorum. Yüzümdeki teri siliyorum ama hareket etmeye çalıştığımda yan tarafımdaki bir ağırlık beni durduruyor.

Dane'i başını omzuma yaslamış, kolunu ve bacağını üzerime atmış, beni yatağa hapsetmiş halde görüyorum. Diğer eli saçlarımda, gevşek bir tutuş.

Kar gibi saçları terden sırılsıklam olmuş, damlacıklar yüzünden ve boynundan aşağı kayarak gömleğinin yakasını ıslatıyor. Burnundan akan kan izleriyle karışıyor.

"Dane," diye mırıldanıyorum, boğazım

kurudu. "Dane." Hiçbir şey.

Bir nefes veriyorum ve ellerime bakıyorum, lanetten tamamen arınmışlar. Genellikle sifon çektiğinde, onu boğmadan önce alabildiği kadarını alır. Ama görünüşe göre o kadar çok almış ki artık tenimde görünmüyor.

Kendisine diğer günlerden daha fazla zarar verdiği düşüncesiyle kaşlarımı çatıyorum. "Dane," diyorum tekrar, omzunu sarsarak. Vücudu bir fırından daha sıcak. Elimin tersini alnına bastırırken kendimi biraz serbest bırakmak için kayıyorum.

Yanıyor. Dane fena yanıyor.

Ama ölümsüzler hastalanmaz, lanet onu mahvetmediyse?

Dane? Farklı bir yol deniyorum. *Beni duyabiliyor musun?*

Onu hafifçe iterek sırt üstü yatırıyorum ve varlığımın ağır yükünden bir şekilde kurtuluyorum. Adını bir kez daha söylüyorum ama yanıt yok. "Eğer beni duyabiliyorsan, tişörtünü çıkaracağım, tamam mı? Seni serinletmeye çalışmam lazım."

Gömleğinin düğmeleriyle uğraşıyorum. Çok terlediği için ıslak ve yakasını açıp boynundaki ince siyah damarları gördüğümde nefesim kesiliyor, göğsüne doğru uzanıyor ve oradaki dövmelerle birleşiyor.

Düğmelerini açtıkça vücudundaki laneti daha fazla görebiliyorum. Parmaklarımı karın kaslarında gezdirirken belirgin karın kaslarını görmezden geliyorum, bel kemerinin altından aşağı inen siyah enjekte edilmiş kalın bir damarın izini sürüyorum.

Bu iyi olamaz.

Üzerindeki tişörtü çıkarmak için çabalarken ses çıkarmıyor, pencereme koşup ardına kadar açıyor.

Islattığım bir bezi yüzüne bastırdığımda, gözleri göz kapaklarının altında çırpınıyor, düzensiz bir şekilde bir o yana bir bu yana gidip geliyor. Bezi tekrar soğuk suya batırıp saçlarına ve göğsüne sıkıyorum.

Gidip yardım bulmalıyım; ikizlerden ya da Orsen'den bir şeyler yapmasını isteyebilirim ama o zaman da yakalanıp tuzağa düşürülmüş olur. Bunu yapmak zorunda kalırsam son çare olacak.

Banyo suyu soğuk akıyor ve küvet dolarken onu kontrol etmeye devam ediyorum. Ben tekrar yatağa tırmanırken duvardaki gölgeler beni izliyor, koruyor ve prensleri için endişeleniyor gibi görünüyorlar. "Dane, seni yataktan çekeceğim, tamam mı?"

Onu sürükleyerek çıkarma girişimim, sonunda ayaklarımı kullanarak onu tekmeleyene kadar birçok kez kıçımın üzerinde kaymamla sonuçlanıyor. Yere yuvarlanıyor ve inlediğinde nefesim kesiliyor.

"Bana ne yapıyorsun, ölümlü?"

"Yanıyorsun! Seni küvete sokmaya çalışıyorum." Bana bakmak

için başını kaldırmaya çalışıyor ve geriye düşüyor. "Lanet olsun."

Onu bir şekilde banyoya sokuyorum ve orada ellerimi birleştirip yüzüne soğuk su çarpıyorum. Gözlerini açmıyor ama bana kaşlarını çatmak istediğini biliyorum.

"Kalçalar yukarı," diye emrediyorum. "Pantolonunu çıkarmam lazım."

Kaşları oynar ama söyleneni yapar. "Bunu bana daha önce de söylemiştin. Dördüncü törenimizin olduğu geceyi hatırlıyor musun?"

Kaşlarımı çattım. "Sanırım beni eski bir aşkımla karıştırıyorsun."

Titreyerek ayağa kalkarken homurdanıyor ve ben de külotunun içinde ona bakmamaya çalışıyorum. Aletinin dış hatlarını görebiliyorum ve gerçekten bakmamalıyım. Vücudunun her yerinde titreşen siyah damarlara odaklanıyorum - bel kemerinin altında sürünen daha büyük olana ve merak ediyorum...

Külotunu çıkardığında ve lanetli sikini tam olarak gördüğümde gözlerim doluyor - sikinde bile siyah damarlar var. Eğer başka bir an olsaydı, merakım galip gelirdi ve alt tarafındaki dövmenin ne olduğunu görmek için onu kaldırırdım. Sert ve korkutucuyken elime almıştım ama yumuşak bile olsa bileğinden daha kalın görünüyor. "Bu şey yasadışı olmalı."

Dane bileğini kaldırıp inceliyor. "İlginç."

Ama tökezlediğinde ve burnundan bir damla kan damladığında onu yakalayıp küvete girmesine yardım ediyorum.

Normal bir insan suyun soğukluğu karşısında nefes nefese kalır ya da çığlık atardı. Dane'in normalden çok uzak olduğunu bilmeliydim.

Sudan rahatsız olmadan kamburunu çıkarıyor ve başını banyonun kenarına yaslıyor. Ve hemen fark ettim ki yine bayılıyor.

Ona bir tokat attım. "."

Bir gözü açılır. "Bunu bir daha yaparsan seni buraya
sürüklerim." Kollarımı kavuşturuyorum. "Buna cesaret
edemezsin. I-"

Dane beni yanına çekerken bir ağız dolusu buz gibi su içiyorum, tüm vücudum dimdik oluyor ve çığlık atarken titriyorum. "Dane!"

Kollarını bana doluyor ve beni üstüne çekiyor ama pozisyonumuza dikkat edemeyecek kadar üşüyorum.

Göğsüne yaslanıp banyoda onun üzerine oturduğumda, o çıplak ve ben kısa bir şortla, gözlerim kocaman oluyor. "Lanet yüzüne yayılıyor. Gözlerinin beyazı neden siyaha dönüyor?"

"Görünüşe göre ölüyor olabilirim, küçük ölümlü. Bugün senin şanslı günün. Bir sonraki görevi hiç yapamamış olmamız çok yazık."

Siyah kan öksürdüğünde, kalbim durdu.

"Merak etmeyin. Küçük bir aksilik. Seni bir sonraki hayatta yakalarım."

Panik beni ele geçiriyor ve nasıl bildiğime hiçbir fikrim yok ama elimi sıkıca göğsüne bastırıyorum, lanete, ruhunda birbirine örülen dallara odaklanıyorum. Gözlerimi sıkıp kapatıyorum ve ona sesleniyorum.

Ben
ararım.

Ve ara.

Ve biraz daha ara.

Mumların alevleri titriyor, etrafımızda bir rüzgar esiyor, ıslak saçlarımı yüzüme savuruyor, keskin, yakıcı bir acı parmak uçlarıma tırmanıyor, tırnaklarımın altına ve parmak izlerimin kıvrımlarına sızarken yaklaşıyor.

Kalbim hızlanıyor ve laneti çağırmaya devam ediyorum, Dane'in kararan ruhunun merkezini hedeflerken onu rotasından çıkarmak için.

"Kahretsin, Seraphine, hayır."

Dane'in yüzündeki siyah damarların yanı sıra boğazındaki ve göğsündeki damarlar da solmaya başlıyor. İkimiz de dehşet ve acı içinde kıvranıyoruz, etrafımızdan su akarken kemiklerim küle dönüşüyormuş gibi hissediyorum. Dane elimi çekmeye çalışıyor ama sıkışıyor, ta ki bir şey beni ondan koparıp küvetten banyo duvarına fırlatana kadar.

Rüzgâr kesiliyor, mumlar sakinleşiyor ve ben yere düşerken derin bir nefes alıyorum. Dane banyodan çıkıyor, etrafına bir havlu sarıyor ve yanıma geliyor.

"Seni salak. Aklından ne geçiyordu?" diye çıkışıyor ve beni yerden kaldırıp yatağa taşıyor. "Bunu yapmamalıydın. Güç bağlantısı kullandığını anlayacaklar."

Az önce ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok. Ya da kim oldukları hakkında. Gözlerimi kapatıyorum. "Yardım etmek istedim."

"Ne yapacağını nasıl bildin?"

Uzun bir sessizlik çünkü hiçbir fikrim yok. Omuz silktim. "Az önce yaptım. Daha iyi misin?"

Lanetin bir kısmını geri aldım ama kendime zarar verecek kadar değil. Bunu da bilmemeliydim ama biliyorum.

"Sadece evet ya da hayır deyin, biraz başım dönüyor."

"Evet." Başını salladı, iç geçirdi ve gitmek ya da hatta kıyafetlerini giymek yerine yorganı geri çekti ve beni kendine doğru çekti, sırtımı göğsüne yasladı. "Şu anda yalnız bırakılamazsın. Hiçbir insan asla güç bağlantısı kurmamalı."

"Beşinci görevi tamamlamaya mı çalışıyorsun?"

Kıkırdıyor ve yanağıma değen nefesi beni rahatlatıyor; azalan acıyı unutturuyor. "Eğer yaptığım şey bu olsaydı sana dokunmama izin verilmezdi."

"Sana bir şey sorsam bana doğruyu söyler misin?"

"Hayır," diye yanıtlıyor ve ben ofluyorum.

Dane boynuma doğru gülümsüyor ve içimde bir elektrik çarpıntısı oluşuyor. "Artık soru sormak yok. Onlardan dolayı beynim ağrıyor. Sonra sorarsın."

"Bana yine Seraphine dedin," diye ediyorum. "Bundan sonra bana adımla hitap edebilir misin?"

"Hayır."

Ağır gözlerimi deviriyorum.

İkimiz de bir sakinliğin içine düşüyoruz ve bir noktada havlusu belinden düşüyor, ıslak kıyafetlerim vücuduma yapışıyor ve eli göğsümü tutuyor.

Bacaklarımın arasındaki sıcaklık aklımı kaçırmama neden oluyor. "Uyanık mısın?"

"Belli ki."

"Beşinci görevi yapabilir miyiz?" Cesurca soruyorum.

Dane beni bırakıyor ve geri iterek aramıza mesafe koyuyor. "Şimdi mi?"

"Evet. Dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım var."

Aramızdaki gerginliğin arttığını hissediyorum, ama aynı zamanda bir parça heyecan da var. Uzun bir duraklama oluyor ve onun konuşması, bana yapabileceğimizi söylemesi için çaresizce bekliyorum. Ruhumdaki sarsıntıyı dindirecek. Ve ayrıca çünkü... Onu istiyorum.

"İyi. Ellerini kendine saklayabilir misin?"

"Yapabilir misin?" Kalçalarımı kaldırıp şortumu aşağı çekerken karşılık veriyorum.

Dane çarşafın altından havluyu çıkarıp yere atarken yutkunuyorum. Dışarısı karanlık, mumun alevinden çıkan parıltı yüzünü ve bronzlaşmış karın kaslarını aydınlatıyor. Dilimi onlara sürtmek istiyorum.

Dane inliyor. "Zihnin şu anda çok açık, insan."

Yanaklarım ısınıyor ama yorganı tamamen kaldırıp alt tarafımı ortaya çıkarınca sinirlerim geriliyor.

"Neden kendini saklıyorsun?" Kapalı bacaklarımı, kalkık dizlerimi ve elimle kendimi örtme şeklimi işaret ediyor. "Hepsini daha önce gördüm."

Yanımdaki yastığa yaslanıyor, sikini yumruklamaktan ve ben yavaşça bacaklarımı ayırırken beni izlemekten çekinmiyor.

"O dille ne yapmak istediğini düşünmeye devam et." Koluna

şakacı bir tokat atacaktım ama kuralları hatırladım.

Dokunamayız.

Dane'in zihni kapalı, benimkine dalarken bunu son derece bencilce buluyorum.

Mumların alevleri büyüdükçe siluetler duvarların içinde kayboluyor, saklanıyor ve bize alan açıyor. Havanın bir anda sakinleşip fırtınaya dönüşmesinden endişe duymam gerekirken, gözlerim Dane'in elinin uzunluğuna takılıyor.

"Dövmen ne?"

Kıkırdıyor, dudağını dişlerinin arasına sıkıştırıp bırakıyor. "Sana başka zaman anlatırım."

Onun iriliğine bakıyorum. Hâlâ oradaki mürekkebi göremiyorum ve ne olduğunu öğrenmeyi çok istiyorum ama kolanını kavrayan ve okşayan damarlı eline o kadar odaklanmışım ki bir cevap almak için zorlayamıyorum. "Altıncı görev beni öldürecek."

"İdare edersin. Şimdi benim için bacaklarını aç."

Bacaklarımı açtım, dizlerimi yatağın her iki yanına koydum.

"Bana kendini nasıl boşalttığını göster."

Yutkunuyorum, parmak ucum klitorisimi sıyırırken meme uçlarım üstümün altında sıkılaşıyor. Yüzüne bakmıyorum, daire çizerken dikkatimi elinin üzerinde tutuyorum, orta parmağımla girişimi kızdırırken sırtımı eğiyorum.

Dane aşağı yukarı hareketini durdurmadan öne, daha yakına kayıyor, böylece ben iki parmağımı içine sokarken amımın çıkardığı sesleri görebiliyor ve duyabiliyor. Çenesi kasılıyor, parmaklarımı sokarken serbest elini yumruk yapıyor, ben onun sikini okşayışını izlerken kendimi tatmin ediyorum.

Gözlerim dönüyor, ayak parmaklarım kıvrılıyor, sırtımı eğip çarşafı kavrıyorum ve duvarlarımın parmaklarımın üzerine tekrar tekrar kapandığını hissediyorum. Dane kendini daha hızlı okşarken "Devam et," diye emrediyor, ikimiz de ağır nefes alıyoruz, inlemeler ve iniltiler aramıza karıştıkça oda daha da ısınıyor.

Ayağı benimkine değiyor, sadece bir sıyrık, ama bu beni ona kaşlarımı çatmak için hazırladığım şeyden uzaklaştırmaya yetiyor.

Beşinci görevde başarısız olduk.

"Gerçekten mi, Dane?" Parmaklarımı çekip göğsüne vururken o da eliyle kendini okşamaya devam ediyor. "Az önce bana dokundun!"

Dane irkiliyor ve yere bakıyor, gözleri elime kayıyor. "Az önce am suyunu üzerime mi döktün?"

Yanaklarım kızarıyor, göğsündeki ıslaklığı görünce utancımdan yerin dibine giriyorum. "Hayır. Ve lütfen bir daha asla böyle söyleme."

Uzanıp başparmağıyla bir kısmını sıyırıyor ve ağzına götürüyor. Dudaklarını başparmağının etrafına kapatıp benim tadımı emerken gözlerim açılıyor. "Hmm. Bir insan için fena değil."

değil. Onu kuvvetle geri itiyorum ve göğsüne tekrar vuruyorum.
Korku ve öfkeme rağmen sırıtıyor.

"Hakaret etmeyi kes, seni pislik!"

Dane tokatlarımdan kaçarken derinden kıkırdıyor, bileğimi yakalıyor ve beni üstüne çekiyor. "Zayıf ve güçsüz. Daha fazla hayal kırıklığı yaratabilir misin?"

"Şimdi de kabalaşıyorsun."

"Hayır, sen sadece yumuşaksın," diye cevap veriyor ve sırıtarak kendimi tatmin etmek için kullandığım diğer elimi kapıp orta ve yüzük parmağımı ağzına alıyor. "En azından tadın güzel," diye mırıldanıyor.

Bir patlamayla parmaklarımı ağzından çekiyorum. "Seni incitmek istiyorum." "Ben de seni öpmek istiyorum."

Sözleri karşısında bir an donup kaldım. Görevler ve genellikle onları çok ileri götürmek dışında, gerçekten samimi olmadık ya da onlar dışında öpüşmedik. "Dikkatli ol Dane, bana aşık olduğunu düşünmeye başlıyorum."

Ağzımla daralan bakışlarım arasında gümüş bakışlarla titreyen gözler. "Ben bunu kabul edene kadar evrenin varlığı sona erecek, insan. Ayrıca, bu..." Yanağımı çimdikliyor. "Bu muhtemelen senin gerçek yüzün değil." Elini geri çektim, şortumu yukarı çekip ayağa kalktım ve kendimi kilitlemek için banyoya yöneldim. "O zaman bana insan diyemezsin. aynı cümle içinde."

Yataktan fırlıyor, havluyu kendi etrafına sarıyor ve bileğimi yakalıyor. "Az önce yaptım."

"Peki ya sen?" Serbest bırakıyorum. "Dane Dalton'ın gerçek yüzü nedir? Ya da bu senin gerçek adın mı?"

Kıkırdıyor, mükemmel dişleri bembeyaz parlıyor. Köpek dişleri her zaman biraz daha uzundu.

Çıplak göğsü tam orada ve gözlerim kaslara ve mürekkebe bakmak için yüzünden aşağı inmeye devam ediyor ve yanlışlıkla gözlerimi kalçalarının arasındaki mükemmel şekillendirilmiş V'ye düşürüyorum.

"Görünüşümü ve türümü değiştirebilirim ama ismimi değiştiremem." Başını öne eğiyor. "Peki bunun benim gerçek yüzüm olmadığını düşündüren ne?"

"Çirkin kişilik, çirkin davranışlar, çirkin el yazısı." Şifonyerden, kelimelerin okunaksızlığından zar zor okuyabildiğim not defterini alıyorum. "Sanırım kendini..." Elimdeki küçük lacivert kitapla yüzünü işaret ediyorum ve kaşlarını kaldırıyor. İnliyorum ve kendimi söylemeye zorluyorum. "Çirkinliğinin geri kalanını gizlemek için kendini yakışıklı gösteriyorsun. Muhtemelen insan formundayken büyük bir penisin olduğundan emin çünkü gerçek penisin küçük ve anlamsız. Akıllıca bir hareket, gölge çocuk."

Nefes alıyorum.

Dudaklarını yalıyor ve ben bekliyorum. Tepki vermesini, bana savurmasını, beni bir gölgeyle boğmasını bekliyorum.

"Üzgün değilim," diyorum o benden zorla bir özür dilemeden önce. "Bazen gerçekler acıtır."

Bununla birlikte, Dane güler. Derin bir kıkırdama ya da homurdanma değil. Sanki az önce evrendeki en iyi şakayı yapmışım gibi bağırıyor.

Yine ona fırlattığım bir nesneden kaçıyor. Onun yerine not defteri odanın diğer ucuna uçuyor ve atılmış kıyafetlerinin üzerine düşüyor.

Bir elimi kalçama koyuyorum. "Bitirdin mi?"

"Yakınından bile geçmiyor," diyor. "Tüm bunlardan, beni çekici bulduğunu ve iyi donanımlı olduğumu düşündüğünü anladım."

"*Düşünmek* anahtar kelime. Bu öyle olduğunuz anlamına gelmez."

Bir eliyle havluyu tutuyor, sanki düşecekmiş gibi, dilinin ucunu alt dudağında gezdiriyor. Hain gözlerim bu hareketi takip ediyor. "Ne insan ne de yaratık olduğumu söylesem seni korkutur muyum?" Bana doğru bir adım atıyor, ben de mesafemizi korumak için geri çekiliyorum. "Ya daha kötü olduğumu söylersem?"

Ondan bir adım daha ileri, benden bir adım geri.

"Belki..." Bir adım daha atınca sırtım banyo kapısının yanındaki duvara çarpıyor ve beni iki taşınmaz nesnenin arasına hapsediyor. "Belki de ben bir gölgeyim? Tam olarak gölge."

Elini kaldırıyor ve çene çizgimi izlerken nefesim kesiliyor, gözbebekleri büyüyor, yeşil titreyerek sönük bir gümüşe dönüşüyor, heyecanlı olduğu zamanki kadar parlak değil.

Dişlerini sıkıyor ve başını eğerek burnumu kendi burnuyla dürtüyor. "Bu benim iğrenç ruhuma uyar mı?"

Boğazım yutkunmaya çalışıyor, ama onun yakınlığı her duyuma, her sağduyu kırıntısına sızarken bir yumru sıkışıyor.

Üstümün askısı omzumdan aşağı kayıyor ve Dane'in gözleri yavaşça onu takip ediyor, sıcak tenime değen kumaş parçasından büyülenmiş gibi. Tekrar yerine oturtmak için uzandığımda bakışları duraksamıyor.

Dane boğazımı yakalayıp beni duvara yapıştırırken tüm vücuduma bir ateş yayılıyor. "Sana bir soru sordum ölümlü."

"Evet," diye
nefes alıyorum.

"Evet ne?"

Hiçbir fikrim yok. Tek bildiğim zihnimin saatte milyonlarca mil hızla gittiği ve eğer dikkatli olmazsam Dane'in balo salonunda olduğumuzdan beri tekrarlamayı bırakmayan tek düşünceyi yakalayacağı.

Zihnime sızmaya çalıştığında onu engelliyorum ve ben onun zihninin derinliklerine inerken onu bir şekilde ikizlerle aramdaki konuşmalarla dolu bir parçamın sınırları içinde tutmayı başarıyorum.

Ama o da benimle aynı şeyi yapıyor.

Birbirimizi tuzağa düşürüyoruz, birbirimizin ne , hangi görüntüleri gördüğümüzü bilmesini engelliyoruz. Beni elini izlemeye zorluyor.

dersteyken kalçamdan yukarı kayarken, ben hayal kırıklığından onun zihnine karşı çırpınıyorum.

Sanki ölmek istiyormuşum gibi, ona beni becermesini söylemek istiyorum. Ölüme lanet olsun. Külotumu sıyırmak, parmaklarımı içimin derinliklerine daldırmak ve beni tekrar tatmasına izin vermek istiyorum. Aletini öyle bir sokmasını istiyorum ki, tüm pencereleri kıracak kadar yüksek sesle çığlık atıp mumlar, duvarlarda saklanan canavarları korkutmak için.

Bu adamı normal sayılamayacak kadar çok istiyorum. Bu bir şehvet ya da ona karşı bir şeyler hissetme durumu değil. Bu bir saplantı gibi geliyor. Tehlikeli, korkutucu bir saplantı. Çünkü o etrafta olmadığında, onu bekliyorum. Onu düşünüyorum. Onunla yaşamadığım farklı bir hayat hayal ediyorum. Hatta onu hayal ediyorum.

Bu eşleşme olmalı. Ve yaptığımız her görevde, aramızdaki bir şey daha da güçleniyor. Sanki ona, onun hayatına ve kişiliğine alışıyorum. Hâlâ kaba ama eskiden beni aşağıladığı ve zorbalık yaptığı şekilde değil.

Bir keresinde sınıfta gölge elleriyle beni kalçalarımdan sıkıştırmıştı ve geriye dönüp düşündüğümde bunu tekrar yapmasını istiyorum.

Dane Dalton'ı istiyorum.

Ne zaman olduğundan emin değilim ama zihnimden çıkıp beni serbest bırakıyor ve bir tutam saçını kulağımın arkasına sıkıştırıp kaşlarını birbirine çatıyor. "Bana ne yapıyorsun?"

"Sanırım görevler yüzünden," diyebildim nefes nefese. "Birlikte ne kadar çok zaman geçirirsek ve ne kadar çok... şey yaparsak birbirimizi o kadar çok istiyor gibiyiz."

Dane benden tamamen uzaklaşıyor, tsking. "Tabii ki lanet olası görevler. Neden bir insan isteyeyim ki? *Sen* beni neden isteyesin ki?"

Elli yedi kez, diyor kafasının içinde.

Ondaki ani değişim yüzüne inen bir tokat gibi. "Bekle, elli yedi kez derken neyi kastediyorsun?"

"Zalim olmamı istedin. Bir düşman. Benden nefret etmeni sağlamamı istedin. Bu görevler sayesinde bana yeniden aşık olacağın fikri çok saçma. Beni küçümserken bunu nasıl yapabilirsin?" Dane başını sallar. "Bu senin fikrindi. Hepsi senin fikrindi, Seraphine. İşe yaramıyor. Asla işe yaramıyor. Ve bu..." Eli benimkini tutuyor, lanet kendini yeniden göstermeye başladığında karanlığın soluk çizgilerini görmek için kaldırıyor. "Çok güçlü. Hiç bu kadar güçlü olmamıştı ve süreçte kendimi öldürmeden nasıl yavaşlatacağımı bilmiyorum. Sen hiç insan olmadın, bu yüzden ne olduğunu bilmiyoruz.

öldüğünde ne olacağını. Sıkıştım kaldım ve seni sonsuza dek kaybedebilirim."

Elimi şaşkın şaşkın bakıyorum. "Anlamıyorum."

Saçlarını kavrıyor ve bana sırtını dönüyor. "Siktir," diye ağzından kaçırdı. "Bunu daha fazla yapamayacağım."

"Bence uyumalısın. Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok. Benim fikrim neydi?"

"Doksan yıl gecikmiştin ve sonra Orsen ve ben seni bir insan olarak bulduk. Ne değişti, Seraphine?"

Laneti hortumladığı için hayal görüyor. "Ben insanım, Dane. Neden bahsettiğini bilmiyorum. Ben yirmi yıl önce doğdum. Anılarla dolu bir hayatım var. Ben Chic'ten Seraphine Winters'ım-"

"Hayır," diye homurdanıyor, gözleri parlıyor. "Senin adın Seraphine Dalton, diyarların kraliçesi ve yaklaşık altı yüz yıldır kraliçesin."

Nefesimi tutarak göz kırpıyorum. Söylediklerinin hiçbiri mantıklı gelmiyor ve gözlerindeki bakış bana aklını kaybettiğini söylüyor.

"Gitmen gerek," diyorum sesim titreyerek. "Beni korkutuyorsun."

İki elini de yüzüne sürüyor. "Özür dilerim. Bu senin hatan değil. Ben sadece..." Bana doğru yürüyor, yanaklarımı avuçluyor ve sanki bunu binlerce kez yapmış gibi gözlerimin altını okşuyor. "Yoruldum. Çok yorgunum ve seni özlüyorum ve seninle bu şekilde konuşmaya dayanamıyorum. Denemeye devam edeceğim. Bana emirler verdin ve kestirmeden gitmememi söyledin. Yapmayacağım. Sana şu anı ve güç bağlantısını unutturacağım. Hatırlaman çok büyük bir risk."

Kaşlarımı çatarak kelimeleri bulmaya çalışıyorum. "Bana neyi unutturacaksın?"

Alnını alnıma bastırıyor, sonra dudaklarını usulca alnıma bastırıyor. "Bir daha çuvallamayacağım, aşkım. Söz veriyorum."

Bir suçluluk dalgası beni vurdu. Açıklanamaz. Gözlerimin arkası yanarken neredeyse boğulacak gibi oluyorum. "Dane..."

"Özür dilerim," diye yanıtlıyor. "Çok, çok üzgünüm."

Yüzünü çekerken dudaklarım aralanıyor, ama sonra bakışlarım farklı bir dilde bir şeyler mırıldanırken gözünden düşen tek bir damla yaşı takip ediyor. Sanki içimden bir şey çekiliyormuş gibi göğsüm sıkışıyor. Görüşüm bulanıklaşıyor ve bir parçam paniğe kapılıp geri çekilmek, bunu yapmaması için bağırmak istiyor ama kafamda bir çatırtı oluyor ve zihnim kararıyor.

Dane benden uzaklaşıp yüzünü silerken, gözlerini ovuşturarak konuşmamı beklerken birkaç kez göz kırpıyorum.

"Sanırım görevler yüzünden," diyebildim, birden nefesim kesildi. "Birlikte ne kadar çok zaman geçirirsek ve ne kadar çok... şey yaparsak birbirimizi o kadar çok istiyor gibiyiz."

Başını sallar. "Öyle görünüyor, ölümlü. Uyu, yarın için gücüne ihtiyacın olacak."

"Yarın ne olacak?" Sözsüzce kendine yeni bir yığın giysi sihirleyip onları giymeye başladığında soruyorum.

"."

Ve sonra hiçliğin içinde kaybolurken bana göz kırpıyor.

29

Poppy ve Mel daha önce hiç beslenmemiş gibi . Kahvaltılarının her çıtırtısı sinirlerimi . Bir yandan yemeklerini bitirirken, bir yandan da partnerlerinden ve nasıl görevlerde iyi ilerlediler.

Bu arada, Dane sınıfa dönene kadar son teslim tarihlerini atlamayı başardım. Tabii dönerse. Kütüphanede çok fazla kitap okuduğumdan anladığım kadarıyla, bu pek olası değil.

Ama onun acı çekme ihtimali beni tedirgin ediyor. Acı çekiyor. Dün gece vücudundaki morluklara ve izlere bakılırsa, orada dayak yiyor.

Şu anda dayak yiyor olabilir.

Etrafımıza bakarken dudağımı endişelendiriyorum, herkes kahvaltısını yapıyor ve kendi aralarında sohbet ediyor. Orsen, muhtemelen Mel'in dikkatini çekmeye çalışarak sürekli etrafına bakıyor. Huysuz prenses nedense ona kızgın, onunla konuşmak istediğinde ona parmak gösteriyor. Dane tutuklandığından beri kendini kaybetmiş durumda. Başka arkadaşları da var ama Dane onun en iyi arkadaşıydı. Orsen onun sağ koluydu, Mel parmaklarını tıklayıp ilgi istemediği sürece kalçasına yapışırdı.

Bana Dane'in nerede olduğunu sormamasına şaşırdım. Belki de biliyordur ve bunu başkalarına belli etmek istemiyordur. Ya da belki de Dane'den ve şu anda neler yaşıyor olabileceğinden başka bir şey düşünerek zaman geçirmeye çalışıyorum.

Benim için endişeleniyor musun, küçük ölümlü?

Bakışlarımı didişen çeviriyorum ve ruh halimdeki değişimi bastırarak ağzıma bir kaşık yulaf lapası atıyorum. Onun sesinin beni neşelendirdiğini göstermeyi reddediyorum.

Asla.

Yalancı. Şu anki yaşam durumum hakkında ne kadar endişeli olduğunu hissedebiliyorum.

Diğer kişinin çok daha kötü göründüğünü söylesem daha iyi hisseder miydiniz?

Kafamın içinden çık. Sesini duymaktan kurtulmaya çalışan sinir bozucu gülümsemeyi gizlemek için kaşığa biraz daha yulaf lapası koyup ağzıma atıyorum.

Birkaç dakika geçiyor ve bazı öğrenciler yemekhaneden ayrılıyor. Dane'in annesi içeri girerken beni izliyor, Orsen'i alıyor ve bir kez daha kaşlarını çatmama aldırmadan çıkıp gidiyor.

Ona gözlerimi devirmek istiyorum, oğlunun bir insanı öpmesine tanık olmak istemediği için nasıl mazeret bildirdiğini hatırlıyorum.

Oğlum beni öptü. Aslında birçok kez. Belki de ona benimle günde saatler geçirdiğini, tutuklandığında oğlunun beni banyosunun zemininde becermeye yakın olduğunu söylemeliyim. Eskiden bana dokunmaktan nefret ettiğini ve pis olduğumu iddia ettiğini düşünürsek, aslında benim arkadaşlığıma tahammül ettiğini.

Zayıf.

Ölüyor

um.

Ve yanlış hatırlamıyorsam sadece sıcak bir vücut. Benimle eşleştirilmek zorunda olduğu için çok utanıyordu, öyle ki birkaç kez beni köşeye sıkıştırdı ve ya akademiyi terk etmemi ya da eşleştirmeyi reddetmemi istedi.

Kaşığımı elimde sıkıyorum, huzursuzlanıyorum. "Bugün çok

sessizsin Sera. Her şey yolunda mı?" Poppy bana

gülümsüyor; küçük, nazik, dostça bir gülümseme.

İçimde öfkeyi tutuşturan bir ateş var ve sonraki iki kelimeyi niyetim olmadan şaklatıyorum. "Ben iyiyim."

Nasıl burada oturup her şey yolundaymış gibi davranabiliyorlar? Diyarları harabeye dönmüş, babalarını öldürmüşler ve buraya gönderilmişler. Poppy insanlarla bir arada olmaktan heyecan duyuyor, Mel ise bunu hiç onaylamıyor. Burada oturup kahvaltılarını yapıyorlar, aralarında gülüşüyorlar, dersleri ve izin günlerimizde ne yapacağımızı tartışıyorlar, sanki sinemaya gidebilirmişiz ya da yatıya kalabilirmişiz gibi.

Yapamayız. Çünkü bu aptal, Tanrı'nın unuttuğu adada, iyi birer öğrenci olmaktan başka bir şey yapmamızı engelleyen kurallarla kapana kısılmış durumdayız.

Dane zindanda, beni yavaş yavaş öldüren laneti saklamak için eldiven taktım, Valin tarafından hafızamla oynandı ve tek yapmak istedikleri aptal balo ve ne giydiğimiz hakkında konuşmak.

Dişlerimi sıkıyorum, ikizler bana bakıyor, başka bir şey söylememi bekliyorlar. "Ne?"

Mel kaşlarını bana doğru çattı. "Sadece iyi olup olmadığını soruyordu."

Omuzlarım çöktü. Son zamanlarda bana ne oldu bilmiyorum. Herkese karşı sabrımı kaybediyorum.

"Sanırım her şey yolundaymış gibi davranma konusunda ikiniz kadar iyi değilim. Özür dilerim. Yorgunum ve tüm bu deneyim çok yorucu." Valin salona açılan ana kapıları itip arkasında asistanıyla içeri girerken yutkunuyorum ama sonra nefesimi tutuyorum.

Kız kardeşine karşı sadece bir sürtük olmama rağmen, Mel ayağa kalktı. "Onun kıçını tekmeleyeceğim."

Poppy onun kolunu tutuyor. "Lütfen yapma."

Mel dinliyor ve profesöre dik dik bakmaktan vazgeçtiğinde ona yarım bir gülümseme sunuyorum. "Yarın dersten sonra onunla konuşacağım. Yalnız," diye ekliyorum o konuşmaya başladığında.

Dane kafamın içinde olacak ama evet. İkizler yanımdaysa Valin'in benimle konuşmayı reddedeceğini düşünüyorum, o yüzden kendim gitmeliyim.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum, Sera. O bir deli!"

Omuz silkerek omzumu kaldırıyorum. "Anlaşmasının ne olduğunu bilmem gerek. Bilmek hakkım değil mi? Dane'in serbest bırakılmasını ve onunla anlaşmayı bekleyemem. Ben desteğe ihtiyacı olan güçsüz bir insan değilim."

"İnsan, evet. Zayıf, hayır." Poppy öne doğru eğildi. "Dane'in serbest bırakılacağını kim söyledi? Cinayetle suçlanıyor, unuttun mu?"

Sonra Mel ekliyor: "Ömrün boyunca seni bir daha görebilirse şanslı sayılır. Zaten ikiniz de birbirinizi görmek istemezsiniz."

"Doğru." Bu kelime dilime zehir gibi geliyor ama Dane'e olan nefretimin başka bir şey tarafından, güçlü ve... inkar edilemez bir şey tarafından yönetilmeye başladığını kabul etmeyi reddediyorum.

Sihirli bir şekilde odama girip beni aşağılamasını seviyorum. Ayrıca bana tüm sinir uçlarımı ateşe veren ve yanaklarımı ısıtan belirli bir bakış attığında da hoşuma gidiyor.

Yani, dün gece yatarken göğsümü tuttu ve ben bundan zevk aldım. Bana ne oluyor böyle?

Valin bizden en uzaktaki masada oturuyor ve buna minnettarım. Yine de gözlerini üzerimden ayırmıyor, gözümü yakalamaya çalışıyor. Mel ona ölümcül bakışlarından birini atıyor ve o da asistanıyla sohbet ederken hızla yemeğine geri çekiliyor.

"O zaman baloya kiminle gidiyorsun, Sera?" Poppy çenesini ellerine dayayıp dirseklerini masaya dayayarak soruyor.

Mırıldanıyorum ve sonra omuz silkiyorum. "Bir randevum yok. Profesör yerine geçecek birinden bahsetmedi."

"Brandt'e arkadaşlarından biriyle çıkmak isteyen olup olmadığını sormamı ister misin?"

Buna cevap verirsen yatağını ateşe veririm.

Kafamın içinde, "*Kapa çeneni*" diye söyleniyorum. "Sadece isterlerse."

İnsan.

Mel suyunu yudumlarken Poppy telefonunu çıkarır. "Ona mesaj atıp öğreneceğim."

"Teşekkürler."

Beni kızdırmaya mı çalışıyorsun? Çünkü işe yarıyor.

Benim bir randevum yok. Bu sizi rahatsız ediyorsa, ki etmemeli, o zaman belki de birini öldürmeye karar vermeden önce eylemlerinizin sonuçlarını düşünmeliydiniz.

Komik. Sesinde hiç eğlence yok ama dudağımı ısırarak gizlediğim bir gülümsemeyle daha savaşıyorum.

İşimiz bitip de ölümlülerle sosyalleşme dersine gittiğimizde, etrafımdaki sesleri bastırıp not defterime çöp adam karalamaya odaklanıyorum.

"Bayan Winters," diyor profesör. "Bir ölümlü olarak yaşam beklentinizin ne olduğunu sınıfa açıklayabilir misiniz?"

Herkes benimle yüzleşmek için döndüğünde gözlerim kocaman oldu. "Oh, uh..." Parmaklarımı gizleyen eldivenlerle oynuyorum, eteğimin kenarını kavrıyorum. "Bu kişinin sağlığına bağlı sanırım, ama birçok insan seksenlerine kadar yaşıyor, hatta bazıları yüz yaşını birkaç yıl geçiyor."

"Hepsi bu mu?" diye soruyor birisi yüzünde tiksintiyle. "Bu çok üzücü."

Bir başkası kıkırdayarak onlar daha yaşamadan benim ölmüş olacağımı söylüyor ve bir başka öğrenci cildim ve ne kadar berbat olduğu hakkında yorum yapıyor.

Kendimi makyajla pasta yapmama şaşmamalı.

Uzun zamandır ilk defa ağlayacak gibi hissediyorum. Onların sözlerinden değil, gerçekten değil. Sadece tükendim. Çok yoruldum.

Dudaklarımı ıslatıp aşağı bakıyorum.

Bu sınıf berbat.

Dane'den buraya üflemesini ve beni götürmesini, onları kalplerinden bıçaklamasını ve kafataslarını kırmasını istiyorum. Öfke içimde bir cehennem gibi akıyor ve patlamamak için nefesimi tutmak zorunda kalıyorum. Gözlerimin arkasında basınç oluşuyor ama durduramıyorum.

Eldivenlerin altındaki parmaklarımdan kabarcıklı bir his gelirken nefesim kesiliyor, öfkeli bir ateş gibi, sıcak, cimri ve uyandırıcı.

Parmak uçlarımdaki yanık kumaşa gözlerimi kısıyorum, sonra ellerimi kalçalarımın altına saklayarak kimsenin beni sorgulamadığından emin oluyorum.

İç çamaşırı için korkunç malzeme parçaların var. İnsan bunların içinde kendini nasıl rahat hissedebilir ki? Beyaz olanlar çok seksi. Sanırım onları saklayacağım.

Aniden ayağa kalktım. "Tuvalete gidebilir miyim?" "Bekleyemez misin?"

Birisi diyor ki, "O bir insan, profesör. Oksijen harcamaktan başka bir şey yapamaz."

Dişlerimi sıkıyorum, burun deliklerim açılıyor. Uzanıp gözlerini oymak istiyorum. Öğretmen gitmemi söylediğinde çantamı kaptığım gibi kapıya yöneliyorum ve sandalyesinin altından uçup gitmesini dileyerek-

Arkamdan bir çığlık geliyor ve yerde yatan, sandalyesi olmayan kişiyi görmek için duruyorum. Bir an donup kalıyorum ama sonra içimden Dane'in beni duyduğuna dair inliyorum.

Odama vardığımda, eşyalarımı karıştırdığı için Dane'i azarlamaya hazırım, yatağımda oturmuş, bir dirseğine yaslanmış, ünlü müzisyenler ve söz yazarları hakkındaki notlarımı okuyor.

"Ceplerinde benim iç çamaşırlarımdan varsa, onları geri istiyorum." Başını kitaptan kaldırmıyor. "Kendin kontrol etsen iyi olur, insan. Ellerim meşgul."

Bir an için geri planda durduğumu düşünürse, başka bir şey düşünecek. Çantamı fırlatıp göğsünü itiyorum, böylece yatağın üzerinde düz duruyor. Kitap yana kayıyor ve Dane pamuklu şortunun ceplerini ararken beni izliyor.

Neden yine ölümlü kıyafetleri giyiyor?

Elim boş dönünce bakışlarımı ona dikiyorum. "Sen tam bir aptalsın. Senin yüzünden dersten çıktım!"

Elimi tutarken titriyor, eldivenimdeki yanık izlerini inceliyor. "Ne oldu?"

"Yok bir şey." Çekmeye çalışıyorum ama başaramıyorum.

"Bana yalan söyleme. Çıldırmıştın. Kafanda ne kadar canileştiğin için seni o sınıftan çıkarmak zorundaydım. Ne oldu?"

"Sadece bazı öğrenciler benim hakkımda ve ne kadar insan olduğum hakkında yorum yapıyor, hepsi bu." Ayağa kalkmayı ve kendimi onun elinden kurtarmayı başardım. "Onların yorumları senin bana attıklarının yanında hiçbir şey, o yüzden bana bu kadar kırgın görünme."

Banyoya koşuyorum, ellerimdeki yanmış kumaşı yıkıyorum ve mahvolmuş eldivenleri çöpe atıyorum. Cildime bakıyorum. Kahvaltıdayken lanetin büyüdüğünü, avuç içlerime yayıldığını hissedebiliyordum ama şu anda neredeyse hiç görünmüyor.

"Dane," diyorum ellerimi incelerken odaya girerek. "Lanetin zayıflaması mümkün mü? Bu sabah daha kötüydü."

Yatakta kalıyor ama yaklaşmamı işaret ediyor, ben de dinliyorum. Yatağın kenarına oturup kalçalarımdan tutarak beni ayrık bacaklarının arasına sürüklediğinde tenim karıncalanıyor. "Onu yavaşlatmak ya da zayıflatmak ancak bir enerji salınımıyla mümkün olabilir." Parmak ucumu çimdikliyor ve irkiliyorum. "Sen insan olduğun için bu mümkün değil."

Alt dudağını ağzına götürüyor, parmağını avucumun içinde kaydırıyor ve kendi enerjisinin dalgalarını içime gönderiyor.

"Bunu hissedebiliyor musun?" diye soruyor, avucuma daha fazla enerji itiyor ve ben de başımı sallıyorum. Karıncalanıyor ve nabız her bir sinirden sekerek göğsüme yerleşiyor. "Ellerinin durumu ne olursa olsun eldivenlerini çıkarma. Senin için yenilerini yapacağım." Elimi bırakıyor ama ikimiz de hareket etmiyoruz. Bakışlarını üzerimde tutarken gözleri yeşilin güzel, göz kamaştırıcı bir tonunda. "İyi hissediyor musun?"

"Evet." Başımı salladım, yavaşça uzaklaştım. "Teftişten önce gitmelisin. Şu anda sifon çekmene gerek yok. Akşam görüşür müyüz?"

Dane hemen cevap vermiyor. Aksine, biraz daha kalmak istiyor gibi görünüyor ama bu çok tehlikeli. Yakalanırsa, bu iş biter. Bu her neyse. Arkadaşlık mı? İnsan ilişkileri üzerine bir öğrenci-öğrenci bağı mı? Birbirlerine dokunmaktan hoşlanan düşmanlar mı? Sanırım, bana ilk davranışından sonra bile, seve seve arkadaşı olurdum.

Dane nefesini üfler ve ayağa kalkar. "Alınma küçük ölümlü ama senin arkadaşın olmak istemiyorum."

Bunun beni ne kadar incittiğini göstermeyi reddediyorum. "Güzel."

"Güzel," diye karşı çıkıyor. "Onuncu görev için yapmamız gerekeni bir kenara bırakın, birbirini becermekle görevlendirilmiş çok fazla arkadaş tanımıyorum."

Başımı salladım ve yana baktım. "Neredeyse günün sonuna geldik."

"On bir gibi dönerim," diyor, üzerine uzandığı için kırışmış olan yorganımı düzleştirirken.

O gitmeden önce ona doğru bir adım attım. "Bugün yaptıkların için teşekkür ederim. Pislik gibi davranıyordu ve yardımın için minnettarım."

Dane'in kafası karışmış görünüyor. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok," diyor ve beni sessizlik içinde bırakarak ortadan kayboluyor.

Yavaşça birkaç kez göz kırpıyorum ve onun noktaya

bakıyorum. Eğer o yapmadıysa, kim yaptı?

30

Saat on bir buçukta atmosferdeki çatlak beni korkuyla topuklarımın üzerinde döndürdü ve neredeyse saç fırçamı düşürüyordum.

"İyi akşamlar ölümlü," diyor Dane, manşetindeki tiftikleri çekip kollarını düzleştirerek ve pazularındaki kol jartiyerlerinin tam olarak yerinde olduğundan emin olarak. Yüzünü buruşturarak bana bakıyor. "Her zaman uyku kıyafetlerini giyiyorsun, değil mi?"

"Neredeyse yatma vakti geldi." Bir elimi kalçama koyuyorum. "Neden böyle giyindin?"

Dane ellerini yavaşça ceplerine sokmadan önce yeleğine bakıyor. "O kadar mı tembeldim ki bunun benim *giyinik* halim olduğunu düşünüyorsun?"

"Son iki gündür insan kıyafetleri giyiyorsun. Sanırım pamuklu şortlar ve beyaz üstler giyen ölümsüz bir yaratığa alışmaya başlamıştım." Sonra durakladım. "Zindandayken nasıl kıyafet buluyorsun?"

"Benim-"

"Powers. Evet, sorduğumu unut."

Başını sallıyor. "Pratik yapmalıyız. Şimdiye kadar üç dersi kaçırdık ve eğer ayaklarımın üzerine düşersen baloda seninle dans etmeyi reddediyorum. Ayrıca, berbat bir dansçısın."

Ona bakakaldım. "Peki nasıl katılmayı planlıyorsun? Duruşman -*cinayetten*- birkaç gün sonra, balo ise iki hafta sonra. Poppy bana başka bir randevu bulur."

"Adı Silas ve tek yapmak istediği seni becermek, ki böyle bir şey olmayacak. Unut gitsin."

Bir bastırıyorum. "Kıskanıyor musun, Dane Dalton?" "Saçmalama."

"O zaman ben başka biriyle gidiyorum. Bu akademideki yasalara göre uzun bir süre gün ışığını göremeyeceksin." Ellerimi havaya kaldırdım. "Baloya gitmem gerek, Dane. Başka seçeneğim yok."

"Davamdan bir şey çıkmayacak," diyor, sanki son dokuz günü odamı gezerek geçirmemiş gibi. "Müzik çalan bir şeyiniz var mı? Yoksa bir piyano mu çağırayım?"

Tabii ki konuyu değiştiriyor. "Duruma göre değişir. Oynayabilir misin?"

Dane'in dudaklarında bir gülümseme beliriyor ve bana sırtını dönüyor. "Harika bir öğretmenim vardı. Hiçbir zaman onun kadar iyi olamadım ama çalmak yerine dinlemekte iyiydim."

"Piyano öğretmeninize aşık olmuşsunuz gibi görünüyor."

"Öyle de denebilir," diye yanıtlıyor bana dönerek. "Her enstrümanı çok güzel çalmayı biliyordu. Onun tarafından büyülenmiştim."

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum.

"Çok güzel." "Şimdi kıskanç olan kim?"

Yüzümü buruşturup odamın köşesindeki küçük masaya doğru ilerliyorum ve telefonumda Poppy'den bir cevap olup olmadığını kontrol ediyorum. Bana bir randevu bulursa bu gece haber vereceğini söylemişti ve bir yanım bildirim çubuğumun boş seviniyor.

"Lanet fazla yayılmadı," diyorum ona ellerimi göstererek. "Avuç içlerimde biraz var ama hiçbiri her zamanki gibi acıtmıyor. Bu iyi bir şey, değil mi? Eğer durursa günde iki kez buraya gelip sifon çekmene gerek kalmayacak. Bu bir kazanç."

korkunç geliyor ama ben daha durduramadan kelimeler dökülüveriyor. Dane bana duygusuzca bakıyor.

"Demek istediğim, buraya gelerek çok büyük bir risk aldığınız açık. Ve bu seni incitiyor."

"Geri adım atmayı bırak. İkimiz de beni burada istemediğini biliyoruz." "Sen de tam olarak burada olmak istemiyorsun," diye cevap veriyorum sessizce.

"Harika. Giyinebilir misin? Sen böyle giyinikken seninle dans edemem..." Kıç yanaklarımı zar zor gizleyen uyku şortumu işaret ediyor.

"Buraya gece yarısına yakın ışınlandınız. Neden üniformamı giymemi beklediğinizi bilmiyorum. Ben yatmak üzereyim. Bunu yapamaz mıyız?

Yarın?" "Hayır."

Başka bir şey söylemesini bekliyorum ama tek yaptığı şifonyerime yaslanıp bana bakmak oluyor.

Kıkırdıyorum ve ona doğru yöneliyorum. Onunla aramdaki mesafeyi kapattığımı düşündüğü anda anlıyorum ve boğazını temizlerken nefesi kesiliyor. Ama sonra omzumla onu hareket ettiriyorum, şifonyerime girmek için onu kenara itiyorum.

Dane'e daha uygun bir şeyle banyoya giriyorum. Göğüslerimi sutyenle sabitledikten ve kalçamın ortasına kadar uzanan elbisemi düzelttikten sonra saçlarımı taramayı bitirip yana doğru örüyorum.

Ben rimel ve dudak kremi sürerken o sabırla bekliyor. Yanaklarım biraz kızarmış... sanırım Dane öyle göründüğü için. Ondan etkilenmekten nefret ediyorum ve vücudum onun yakınlığına nasıl tepki vermeyeceği konusunda hiçbir fikre sahip değil.

Ve neden bu kadar güzel kokması gerekiyor? Zindanda uyuyor, Tanrı aşkına.

Acele et, onun sesi geliyor.

Siktir , ben de karşılık veriyorum.

Banyodan çıkmadan önce kendimi bir kez daha kontrol ediyorum ve Dane'in duvarımdaki gölgelerden biriyle sessiz bir tartışma yaptığını görünce duruyorum. O ve küçük kız birbirlerine bakıyor gibi görünüyorlar ve Dane'in dudaklarının köşeleri kıvrılırken kız heyecanla havaya zıplıyor.

Kadın ona yerde bulduğu bir taşı gösterirken kıkırdıyor. "Onu tanıyor musun?" Konsantrasyonunu bozarak soruyorum.

Sessizlik ve sonra Dane başını eğiyor. "Hayır," diyor bana bakmadan. "O yalnız, ben de koruyucusu dönene kadar ona eşlik ediyordum."

Başını kaldırır ve kızın elini tutan büyük kütleye başıyla selam verir, sonra ikisi de duvarın çatlağında kaybolur.

"Çok tatlı," diyorum saçlarımla oynayarak. "Her zaman köpekle oynuyor ve bana el sallıyor."

"Hmm."

Cırcır böcekleri aramızda uzanan sessizliği doldurabilirdi, eğer bu adada var olsalardı. Dane gözlerini duvardan ayırmıyor, yanağının içini çiğniyor, kafasının içinde kaybolmuş gibi görünüyor.

Dinlemeye çalışıyorum ama beni dışarıda bırakıyor.

Kafam karışmış bir şekilde burada duruyorum. "Yani...?" Hâlâ bana bakmıyor. "Ee?"

"Pratik yapmak için burada olduğunu söylemiştin."

Birkaç kez gözlerini kırpıştırdıktan sonra elini yorgunlukla dolmuş yüzüne götürüyor. "Tamam."

Döndüğünde, tekrar şifonyere doğru ilerlediğini ve küçük ahşap bir kutudan müzik çalmaya başladığını izliyorum. Piyanoda akorlar çalıyor, farklı bir dilde yumuşak bir ses odayı dolduruyor ve ardından kemanlar güzel bir senfoniye katılıyor.

"Yorgun görünüyorsun," diyorum. "Her zamanki gibi gözlemcisin, ölümlü." "İyi uyuyamıyor musun?"

Kaşlarını çatıyor. "Ben bir hücrede uyuyorum, sen ne sanıyorsun?"

İyi bir noktaya değindin. Yine de bana bir daha öyle çıkışmasa iyi olur. Ama her zamankinden daha farklı görünüyor.

"Aşağıda ne oluyor?" Bana biraz daha çıkışacağından emin bir şekilde soruyorum. "Dün gece kendini iyileştirememiştin. Üzerinde bir sürü morluk ve kesik vardı." Başımla boynunu işaret ediyorum. "Özellikle orası."

"Neden umursuyorsun ki?"

İç çekiyorum. "Bana karşı böyle bir pislik olmadan bir gün geçirsen ölür müsün?"

"Evet." Elini saçlarında gezdiriyor, karıştırıyor ama yine de her zamanki gibi şık görünüyor. "Topukluları giy."

Kollarımı kavuşturdum. "Pardon?"

"Sanırım baloda topuklu giyeceksin?" Bir başka iyi nokta.

Bir çift stiletto bağladıktan sonra, onun önünde durmak için yürüyorum. Hâlâ üzerimde yükseliyor. "Boyun ne kadar? Kısa sayılmam, benim sınıfımdaki çocukların çoğundan daha uzundum ama sen benimle kıyaslandığında bir gökdelen gibisin."

Bana cevap vermek yerine, oradan aldığı tek bir bilgiye yöneldi. "Bir gökdelen mi?"

Uzun bir süre ona bakıyorum, sonra omuzlarım çöküyor ve başımı sallıyorum. "Boş ver." Elini tutup kalçamın üzerine koyuyorum. "Adımları biliyor musun?"

"Bu dansı binlerce kez yaptım. Sana öğretmek için buradayım." "Ne kadar asilsin."

Diğer elimi de tutup beni odanın içinde dolaştırırken sessizce rutinin içinden geçmemizi sağlıyor. "Muhtemelen benim hakkımda söylediğin en güzel şey," diyor, beni döndürüp kalçamı tekrar yakalayarak.

"Buna alışma."

Beni aniden yere yatırıyor ve başım neredeyse yere çarpacakken irkiliyorum. Beni dik durmam için geri çekerken sırıttığında ona bakakalıyorum. "Pislik herif."

Kıkırdıyor. "Bu daha iyi."

Aramızda sürekli bir elektrik akımı var. Bu... rahat, daha fazlasına ya da daha azına ihtiyaç duyduğum bir şey değil. Beni daha yakına çekerken göğsüm ona sürtünüyor ve beni tekrar daldırmadan önce nefesini yanağımda hissediyorum.

Gözleri benimkilerle çarpışıp bakışlarımı tutarken yutkunuyorum. "Dansı daha önce yaptığımız gibi mi bitirmeliyiz? Öpüşmemiz gerekiyor mu?"

"Hayır," diye yanıtlıyor bizi dikkatle koordine edilmiş adımlarla yönlendirirken. "Sanırım bu sadece bir tür bağ oluşturmaya yardımcı olmak içindi, böylece eşler eşleşmelerinde daha rahat olurlar."

Bir nefes verdim. "Güzel." İyi değil. Kendime itiraf etmeden onu öpmek için bir neden istiyorum, gerçekten öpmek istiyorum, gerçek bir öpücük.

Beni döndürüp göğsüne doğru çevirirken çenesi sıkılıyor. "Ben bu kadar istenmeyen biri miyim, ölümlü?"

"Hayatımı cehenneme çeviren, bana çirkin ve iğrenç diyen kişiden geliyor."

"Gerçekler acıtır," diyor eğlenerek ve göğsüne vurduğumda tamamen sırıtıyor.

Son zamanlarda onu çok tokatlıyor gibiyim.

Daha önce olduğu gibi, bir şekilde nasıl hareket edeceğimi biliyorum ve Dane'in dansın sadece birkaç bölümünde benimle konuşması gerekiyor ve bir noktada, baştan sona tek bir ritmi bile kaçırmadan her adımda sorunsuzca ilerliyoruz. O son dalışı yaparken kıkırdıyorum ve Dane'in kalbini kendi kulaklarımda duyuyorum.

"O kadar da kötü değil," diyorum nefes nefese sırıtarak. "Eminim

Silas daha iyidir." Beni kaldırıyor. "Bir kez daha."

Bu sefer, bir şeyi kanıtlamaya çalışır gibi beni sağa sola fırlatıyor. Yanlışlıkla ayakkabısına basıyorum ve o da kalçamı kasıtlı olarak şifonyere çarpıyor. Dilimi çıkarıyorum ve tekrar baştan başlıyoruz.

İşimiz bittiğinde saat neredeyse sabahın üçüydü. Dane'in kolları dirseklerine kadar kıvrılmış, üst iki düğmesi açık ve saçları dağınık. Ben daha kötü durumdayım. Saçlarım dağınık, elbisem üzerime yapışıyor ve uzuvlarım ağrıyor.

Dansın altı milyar kez tekrarından sonra ikimiz de senkronize bir şekilde nefes alarak yatağa düşüyoruz. "Düşündüğümden de kötüymüşsün," diyor ciğerlerini doldururken. "Acımasızca dürüst olmak gerekirse, şok edici derecede kötüyüm. Bundan sonra Silas'ın seni becermek istemesine imkân yok."

"Biliyor musun, bazen dürüst olmamak daha iyidir." Yan dönüp dirseğimin üzerine tünüyorum ve elimi başıma götürüyorum. "İşte bu yüzden benden bu kadar çok şey saklıyorsun ve ben bundan bıktım."

"Ne demek istiyorsun? Ne gibi?"

"Birincisi, Valin'in beni neden kaçırdığını söylemeyeceksin. İkincisi, bana neden birini öldürdüğünü söylemeyeceksin. Üçüncüsü, görevlerin neden bu şekilde bana söylemeyeceksin. Devam edeyim mi? Eminim geçmem gereken on iki görev daha vardır."

"Bilmemenin daha iyi olduğu gerçeğini kabullenemez misin?"

"Hayır."

İç çekiyor. "Senden neden nefret ettiğimi hatırlamaya başlıyorum."

"İyi," diye karşılık veriyorum. "Çünkü senin bu güzel halin karıştırıyor."

"Ellerini ver ki gidebileyim."

Ben doğruluyorum, o da doğruluyor ve avuçlarımı onunkilerin üzerine koyuyorum. Gözlerimi yana çeviriyorum, yanma başlarken o kendi kendine mırıldanırken ona bakmıyorum.

Ama gelmiyor...

Acımalı, değil mi? Her

zaman acır.

Neden acımıyor? Hafif bir sıcaklık hissediyorum ama hepsi bu.

Dane'e baktığımda dayanılmaz bir acı çekiyormuş gibi görünüyor. Gözlerini kapatmış, dişlerini sıkmış, burnundan bir damla daha siyah kan damlıyor.

Ben ona bakarken vücudu titriyor.

Ellerimi sıkıca tutarken, siyah dallar her zaman yaptıkları gibi boynunu tırmalayıp tenine yerleşirken kendi kendine yemin ediyor.

Ama hiçbir şey hissetmiyorum.

Aniden ayrılır ve yataktan düşer, göğsünü tutarken çömelir. "Siktir."

Yanına gittim, omuzlarını tutarken dizlerimin üzerine çöktüm. "İyi misin?"

Benden uzaklaşıyor, gözleri tamamen kararmış, beyazları bile ele geçirilmiş, koyu damarlar yüzünün bir yanından saç çizgisine doğru tırmanıyor.

"Gitmem
gerek." "Hayır.
Bekle."

Ama o cisimlenmeden önce, çok zayıf olduğunu bildiğimden onu durdurmak için uzanıyorum. Ama vücudumdaki ani bir çekiştirme başımı döndürüyor, odam bir hiç haline geliyor ve koku alma duyumu sıfıra indirebilecek bir kokuyla soğuk, sert bir zemine düşüyorum.

Dane homurdanarak üstüme düşüyor ve elleriyle kendini yukarı itiyor, kalçaları kalçalarımı kavrarken burnundan kan fışkırıyor.

"Ne yaptın lan sen?"

Etrafıma bakıyorum ve her geçen saniye daha da solgunlaştığımı hissediyorum. "Olamaz. Bu senin hücren mi?"

"Evet ve ben seni geri götürecek kadar güçlü değilim. Delirdin mi sen?"

Gözlerim kocaman oldu. "Hayır. Beni geri götürmelisin."

Yana düşer, tarafı gerilir. "Yapamam."

Ayağa kalkıyorum, tuğlaların üzerindeki kana, tavandan sarkan zincirlere ve şiltesi olmayan metal karyola çerçevesine ağzım açık bakıyorum. Yan tarafta, bırakın yemeyi, kimsenin dokunmaması gereken yiyeceklerle dolu tahta bir blok duruyor.

"Bunu daha önce de görmüştüm," diyorum yüksek sesle. "Bu hücreyi. İçinde küçük bir çocuk vardı."

Dane hâlâ köşede soluk soluğa, acısını dindirmeye çalışıyor, ben ise tüm bunları rüyamda görmüşken ve şimdi burada kapana kısılmışken paniklememeye çalışıyorum.

Düşün. Düşün, Sera.

"Ölümsüzlerin güç paylaşımı yapabildiğini söylediğin şey neydi?"

Dane gözlerini kapatır ve nefesinin altında bir küfür mırıldanır. "Güç bağlantısı."

Başımı sallıyorum ve önüne çömeliyorum. "Evet, o. Bunu seninle yapabilir miyim?"

Bana bakıyor, hem korkudan hem de hücrenin soğukluğundan vücudum titriyor. Dane çevremizi inceliyor ve sanki diğer seçenekleri düşünüp tartıyormuş gibi yüzünü buruşturuyor. Ama başka bir seçenek yok. Dane bizi buradan çıkarmak için bedenimi kullanabilir; o çok zayıf ama gücü öyle değil. Gidecek kadar iyileşene kadar benim yurt odamda uyuyabilir.

Lanetle kaplı ellerini tutuyorum. "Bana ne yapacağımı söyle."

İnliyor ve teslim oluyor. "Bu tehlikeli, anlıyor musun? Güç bağlantısı güvenli değildir ve yalnızca olağanüstü durumlarda kullanılmalıdır."

Deli mi bu? "Bu çok aşırı. Zindandaki hücrendeyim!"

"Peki," diye tersliyor. "Odanızı hayal edin, güçlü bir vizyon edinin ve oraya ulaşmak için yeterli kararlılığı oluşturun."

"Hepsi bu kadar mı?"

Başını sallıyor. "Gerisini ben hallederim. Oraya gitme ihtiyacı hissedeceksin, yüzden git.
Seni bunaltmamaya çalışacağım."

"Tamam."

Gözlerini acıyla sıkarak kapatıyor. "Bunun için bana bir öpücük borçlusun."

Dudaklarım ayrılıyor. "Beni öpmek mi istiyorsun?"

Sanki gökyüzünün ne renk olduğunu sormuşum gibi bakışlarını üzerime dikiyor. "Bunu açıkça belirtmedim mi?"

Yaşadığımız talihsizliğe rağmen gülümsüyorum ve yanaklarım kızararak başımı sallıyorum. "Peki. Eğer işe yararsa, seni öpeceğim."

"Anlaştık."

Odamı olabildiğince sert bir şekilde hayal ediyorum, Dane'in başka bir dilde mırıldandığını dinliyorum, aramızda enerji şimşekleri çakıyor. Hissetmemem gereken bir güçle karşılaşınca nefesim kesiliyor ve kalbim hızlanırken zihnim tamamen kararıyor.

Uyanıyormuşum, kaybolmuşum ama bulunmuşum, sanki uzun zamandır kayıp olan bir parçamla barışıyormuşum gibi hissediyorum.

Hücrenin kokusu kayboluyor, görüşüm bir kez daha çarpıtılıyor ve Dane gücünü tam kapasiteyle bana aktarırken odaklanmamı söylüyor. Hayatım buna bağlıymış gibi odama odaklanarak bir şekilde bizi hücreden çıkarmayı başarıyorum.

Etrafımızdaki her şey bir hiçlik girdabına dönüşürken elleri beni kavrıyor. Yumuşak bir halının üzerine düşüyoruz, ikimiz de nefes nefese kalırken onun göğsü benimkine bastırıyor. Kendini yarı yukarı itene kadar beni eziyor.

Yüzümü tutuyor ve lanetin çoktan derisine işlediğini görüyorum. "Konuş benimle. Bana iyi olduğunu söyle."

Göz kırpıyorum. "Ben iyiyim. Sen-"

Başımı kaldırıp bakıyorum, onu nereye getirdiğimi fark ettiğimde yüzümdeki tüm kan çekilirken sesim boğazımda boğuluyor. İnsanlardan nefret eden ölümsüz yaratık. Benim dünyamdan ve halkımdan nefret eden.

Gözlerim yatağımın başucundaki masaya, pembe lambama ve hâlâ çalışan elektronik çalar saatime takılıyor. Yatağım hâlâ işe gittiğim sabahtan kalma ve Toodles'la çekilmiş bir fotoğrafımız başucumda duruyor.

Dane oturduğu yerden kaşlarını çatarak çevremizi inceliyor, şaşkın bakışları aylardır girmediğim yatak odasında dolaşıyor.

"Neredeyiz lan biz?"

DEVAM EDECEK...

About The Author

Leigh Rivers, okuyucularını çılgına çevirmek için inişli çıkışlı hikayelerle karanlık, ahlaki açıdan gri karakterler yazma dünyasına giren İskoç bir Biyomedikal Bilim Adamıdır.
Okumadığı, dizüstü bilgisayarında yazmadığı ya da saçma saatlere kadar oyun oynamadığı zamanlarda, direk stüdyosunda dans ediyor, spor salonuna gidiyor ve iki oğlu ve kocasıyla birlikte dört köpeğini gezdiriyor.
Leigh'in diğer kitaplarını ve sosyal medya hesaplarını BURADA bulabilirsiniz

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirikitaplarsohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
https://t.me/cevirigilleryorum

Not: Türkiye'de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.
Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.
Sevgiler.
Çevirigiller Ekibi.